

ПРОПОВЕДИ

от

Чарлз Спържън

**прочут английски проповедник от 19- я век,
наричан е „Князът на проповедниците“**

превод от английски: **Димитър Пращинков**
2011

Информация за Чарлз Спържън

Чарлз Спържън (1834-1892) е английски баптистки проповедник, който продължава и сега да оказва силно влияние сред християните от различните деноминации и поколения, сред които е наричан „Князът на проповедниците.“ Бил е видна личност в Реформираната баптистка църква и се е противопоставял на някои либерални тенденции в църквата по неговото време. Много продуктивен автор – написал е над 6000 проповеди, (19 години след смъртта му в неговата църква продължавали да проповядват проповеди, които той бил написал, на не успял да ги проповядва) и голям брой книги – автобиографии, коментари, молитвеници, християнски книги, списания, поезия, химни и много други.

В продължение на 38 години е бил пастор в New Park Street Chapel, в Лондон. През 1867 основал благотворителна фондация, а след това и Spurgeon's College за обучаване на свещеници. Много от проповедите му са били стенографирани на живо, докато проповядвал и са преведени на много езици. Притежавал е изключително ораторско майсторство, огромни тълпи от хора са се събирали да го слушат, поради което специално за него построили нова сграда на църквата му с няколко хиляди седящи места.

Проповедите му са писани преди около 150 год, но са удивително актуални и днес.

Съдържание

1. Аз не мога да направя нищо!	3
2. Апостолска проповед	8
3. Безплодната вяра	15
4. Благословията на Новата Година	20
5. Благоуханна милост	27
6. Бог е справедлив и оправдаващ	30
7. Бог прави праведни грешните хора	32
8. Божието Слово не може да бъде опровергано	35
9. Възстановяването и Светият Дух	41
10. Въпрос, свързан с вземането на Причастието	42
11. Вярвай и живей	49
12. Защо постоянстват светците?	56
13. Защо сме спасявани чрез вярата?	58
14. Как да се справим с безнадеждния случай?	60
15. Как може да бъде илюстрирана вярата?	67
16. Как се дава разкаянието?	69
17. Какво очакваме?	71
18. Какво представлява вярата?	72

19. Моят Изкупител е жив	73
20. Небесен образец за нашия земен живот	74
21. Освобождаване от вършенето на грехове	82
22. По благодат чрез вяра	85
23. Призив към свят начин на живот	86
24. Разкаянието върви заедно с опрощението	93
25. Растеж на вярата	96
26. Страхът от окончателния провал	97
27. Това е Бог, който оправдава	100
28. Утвърждаването	102

Аз не мога да направя нищо!

След като приеме учението за жертвоприношението и научи великата истина, че спасението се извършва чрез вяра в Господ Исус, **разтревоженият човек често е обезпокояван от неспособността си да се стреми към онова, което е добро**. Много хора се оплакват с думите: “Аз не мога да направя нищо.” Те не казват това с цел да се оправдават, а защото чувстват, че това е ежедневния им товар. Те биха го направили, ако можеха. Всеки от тях искрено може да каже: “*Знам, че нищо добро не живее вътре в мен, тоест в моята недуховна човешка природа. Имам желание за добри дела, но нямам силата да ги върша*” (Рим.7:18).

Това чувство ни се струва, че обезсмисля цялото евангелие и го прави безплодно, защото каква полза има гладният човек от храната, ако не може да яде от нея? Каква е ползата от реката на живота, ако човека не може да пие от нея? Има една история за един доктор и детето на една бедна жена. Всезнаещият лекар казал на майката, че детето ѝ може скоро ще бъде по-добре, ако бъде лекувано правилно и ако момчето пие най-доброто вино и да прекара цял сезон в един от прочутите германски минерални курорти. **Той казал това на майката, която била бедна вдовица и едва намирала пари за да купи хляб, за да се нахранят!** Понякога на разтревоженият човек му се струва, че простият призив на Евангелието: “*Вярвай и живей!*” в края на краищата съвсем не е толкова прост, защото този призив изисква от окаения грешник да направи онова, **което той не може да направи**. На наистина събуденият, но полу-невеж човек му се струва, че липсва някакво свързващо звено. В далечината се вижда спасението на Исус, но как да стигне до него? Човекът няма сили и не знае как да го направи. В далечината вижда градът за спасение на бегълците, но не може да влезе през градската врата.

Дали тази изискваща сила е осигурена от плана за спасението? Да. Работата на Бога е безгрешна. Тя започва оттам, където се намира всеки човек и от нас не се изисква нищо, за да бъде завършена. Когато добрият самарянин видял пътника, който лежал ранен и полумъртъв на земята, той не му казал да стане, да тръгне с него и да се качи на магарето, за да стигнат до странноприемницата. Не, самарянинът “*отишъл при човека*” (Лука 10:34), превързал раните му, поставил го върху магарето си и го откарал в странноприемницата. По същия начин Господ Исус се отнася към нас, в нашето пропаднало и окаяно състояние.

Видяхме, че Бог оправдава грешните хора и това става чрез вярата в скъпоценната кръв на Исус. А сега **ще видим в какво състояние са грешните хора, когато Исус изработва спасението им**. Много събудени хора са обезпокоени не само заради греховете си, но и заради слабостта на морала си. Те нямат силата, с която да се измъкнат от блатото, в което са паднали, както и да ги предпазва да не паднат отново в него в бъдеще. Те плачат не само заради онова, което са направили, но и заради това, което не могат да направят. **Те се чувстват безсилни, безпомощни и духовно безжизнени**. Може да изглежда странно, но ще кажа, че те се чувстват мъртви и това наистина е така. Според собственото им признание те са неспособни да направят нищо добро. Не могат да вървят по пътя към небето, защото костите им са счупени. “*Никой от яките мъже не намериха ръцете си*” (Пс.76:5). Всъщност те са без сила. За щастие, в Библията е написана следната препоръка на Божията любов към нас: “*Когато бяхме безсилни да се спасим, в нужното време Христос умря за нас, които живеехме против Бога*” (Рим.5:6).

Тук виждаме как на осъзнатата безпомощност се оказва помощ чрез вмешателството на Господ Исус Христос. **Огромна е нашата безпомощност**. В Библията не е написано: “Когато бяхме доста слаби, Христос

умря за нас” или “Когато имахме малко сили.” Напротив, описанието е абсолютно и неограничено: “*Когато бяхме безсилни.*” Липсва ни каквато и да е сила, която да помогне за спасението ни. Думите на нашият Господ са категорично верни: “*Без мен не можете да направите нищо*” (Йоан 15:5). Ще продължа казаното в текста и ще ви напомня за великата любов, с която Господ ни обичаше, още когато бяхме “*мъртви духовно поради престъпленията и греховете си*” (Еф.2:1). Да си мъртъв е още по-лошо, отколкото да си без сили. Единственото нещо, върху което окаяният и безпомощен грешник трябва да концентрира вниманието си и за което трябва да се държи, като за своя надежда е небесната гаранция, че “*в нужното време Христос умря за нас, които живеехме против Бога*” Рим.5:6). **Вярвайте в това и цялата ви неспособност ще изчезне.** Така както в легендата за цар Мидас се разказва, че той превръщал в злато всичко, до което се докосвал, **по същият начин истината на вярата превръща в добро всяко нещо, до което се докосва.** Така когато вярата се докосне до тях, нуждите и слабостите ни се превръщат в благословии.

Нека да разгледаме някои форми на липсата на сила. Например, някой човек може да каже: “Господине, изглежда аз нямам сила да събера мислите си и да ги задържа концентрирани върху онези неща, които са важни за спасението ми. Даже кратката молитва е твърде дълга за мен. Вероятно някои от причините за това са природната ми слабост, друга причина е, че си вредях чрез злоупотреба с алкохола и трета – че се безпокоя за решаването на проблемите на този свят, поради което не съм в състояние да се извия до тези висши мисли, които се изискват да има човека, преди да бъде спасен.” **Това е много често срещана форма на греховната слабост.** Но обърнете внимание на следното! На този етап вие сте без сили и много хора са като вас. Те не могат да влечат тежкия влак на концентрираното мислене, за да спасят живота си. Много окаяни мъже и жени са неграмотни и необразовани, и за тях концентрираното мислене е много трудна работа. Други хора по природата си са толкова повърхностни и дребнави, че не могат да изминат дългия процес на аналитичното обмисляне. Те никога не биха могли да достигнат до разгадаването на някоя голяма тайна, даже ако посветят целия си живот на това усилие.

Следователно не трябва да се отчайваме. Не се изисква да притежаваме способността да мислим задълбочено, **достатъчно е просто да разчитаме на Исус.** Вярвайте единствено на факта: “*в нужното време Христос умря за нас, които живеехме против Бога.*” Тази истина няма да изисква от вас да направите някакво задълбочено проучване или да сте забележителен мислител, или да притежавате уменията да побеждавате в споровете. Просто е казано: “*в нужното време Христос умря за нас, които живеехме против Бога.*” Концентрирайте мислите си върху това и не се отклонявайте. Позволете на този велик, милостив и славен факт **да навлезе в съзнанието ви и да прогони от там другите ви мисли,** за да ви направи радостен, въпреки че сте безсилен, защото разбирате, **че Господ Исус се превръща във ваша сила, ваша песен и във ваше спасение.** Според Библията, доказан факт е, че в нужното време Христос е умрял за грешните хора, когато те са били безсилни. Може би стотици пъти сте чували тези думи, но до сега не сте разбрали техния смисъл. В тях има нещо чудесно. Исус не е умрял заради нашата праведност, а заради нашите грехове. **Той не е дошъл, за да ни спаси, защото заслужаваме да бъдем спасени, а защото бяхме изцяло безполезни, пропаднали и несвършени.** Исус не е дошъл на земята поради някаква причина, която е в нас, а единствено само поради причини, които е извадил от дълбочините на собствената си божествена любов. В нужното време Той умря заради онези, които нарича не безгрешни, а грешни, използвайки за описание на състоянието им това безнадеждно прилагателно. Даже когато се замислите малко, концентрирайте мислите си върху тази истина, защото тя е в състояние да бъде разбрана и от най-глупавия човек и е в състояние да зарадва и най-натъженото сърце. Позволете на този текст да се настани под езика ви като сладък бонбон, докато се разтопи и бъде погълната от сърцето ви и от мислите ви. След това няма да има никакво значение, ако тези мисли се разпилеят като есенни листа. Хора, които не са постигнали никакъв успех в науката, нито са се отличавали с някаква оригиналност на мисленето, въпреки това са били в състояние да приемат учението за кръста и да бъдат спасени. **Защо и вие да не бъдете спасен?**

Чувам друг човек да плаче: “О, господине, аз имам нужда от сила, защото не мога достатъчно пълно да се разкаям заради греховете си!” **Колко странна е представата на хората за разкаянието!** Мнозина вярват, че трябва да се пролеят много сълзи, да се изрекат много охкания и да се издържи на силно отчаяние. Откъде получават такава нелогична представа за разкаянието? Неверието и отчаянието са грехове, поради това не разбирам как могат да бъдат съставни части на приемливото разкаяние. Но въпреки това има много хора, които ги разглеждат като задължителна част от истинското християнско разкаяние. Те правят огромна грешка. Въпреки това аз знам какво имат предвид, защото в дните на собствената ми тъмнина аз се чувствах по същия начин. **Исках да се разкаям, но си мислех, че няма да мога да го направя и въпреки това през цялото време се разкайвах.** Колкото и странно да звучи, чувствах се така, все едно че съм безчувствен. Заставах в някой ъгъл и започвах да плача, защото не мога да плача и изпитвах голямо съжаление, че не мога да съжалявам заради греховете си. Колко голямо е объркването ни, когато в невярващото си състояние започнем да оценяваме собственото си положение! Все едно, че спял човек да се опитва да погледне в

собствените си очи. Сърцето ми се разтопяваше в мен от страх, защото си мислех, че то е кораво като диамант. Сърцето ми беше разбито, защото си мислех, че то няма да се разбие. **Сега вече разбирам, че съм демонстрирал тъкмо разкаянието, което си мислех, че не мога да направя, но тогава не знаех къде се намирам.**

О, дано да мога да помогна на други хора да попаднат в светлината, в която сега се наслаждавам! С радост ще кажа една дума, която може да съкрати времето на тяхното колебание. Ще кажа няколко ясни думи и се моля “Утешителят” да ги вложи в сърцата ви.

Помнете, че онзи, който наистина се разкайва, никога не е доволен от разкаянието си. Ние не можем да се разкаем перфектно, докато не започнем да живеем перфектно. Колкото и да са чисти сълзите ни, в тях винаги ще има някакво замърсяване. Даже и след най-доброто ни разкаяние **винаги ще остава нещо**, заради което отново ще трябва да се разкайваме. Но чуйте! Да се разкайваме, това означава да променяме умствената си настройка към греха, към Христос и към всички велики неща на Бога. В разкаянието има съжаление, но основното нещо е да обърнем сърцето си от греха и да го насочим към Христос. **Ако има такова обръщане, вие притежавате сърцевината на разкаянието.**

Ако не можете да се разкаете така, както искате, ще ви бъде от огромна помощ да се разкаете, като вярвате твърдо, че **“в нужното време Христос умря за нас, които живеехме против Бога.”** Отново и отново мислете за това. Как можете да продължавате да бъдете коравосърдечен, след като знаете, че поради огромната си любов “Христос умря за несправедните”? Позволете ми да ви убедя да си кажете следното: “Такъв грешен човек, какъвто съм, със стоманеното ми сърце, което не иска да се разкае, въпреки че напразно се удрям в гърдите, **но аз знам, че Той е умрял за мен такъв, какъвто съм**, защото е умрял заради порочните хора. О, дано да повярвам в това и да почувствам как силата навлиза в сърцето ми!”

Прогонете всяка друга мисъл от себе си, седнете и се замислете дълбоко над сияйната, незаслужена, неочаквана и невиджана любов, извираща от думите **“Христос умря заради грешните хора.”** Прочетете внимателно описанието на смъртта на Господа, която можете да намерите в четирите евангелия. Ако нещо може да размекне упоритото ви сърце, това ще е гледката на страданията на Исус и знанието, че Той е изтърпял всички тези страдания **заради спасението на враговете Си.**

О, Исусе, подслади сълзите, които пролях,
 Докато стоях на колене край Твоя кръст
 И гледах към Твоята ранена и немошно отпусната глава
 И усетих цялата Ти мъка.
 Сърцето ми се размекна, когато гледах течачата Ти кръв,
 Това сърце, което беше толкова кораво преди.
 Чух Твоя плач заради това, че беше направен виновен
 И мъката преля в мен.
 Ти умря заради грешните хора
 И аз, грешника, стоях там.
 Убеден от издъхналите Ти очи,
 Удивен от пробитите Ти от гвоздеите ръце. (Рей Палмър)

Със сигурност, кръстът е вършещият чудеса жезъл, който може да направи от скалата да потече вода. Ако разбирате напълно значението на божественото жертвоприношение на Исус, вие трябва да се разкаете, че някога сте се противили на Онзи, който е изпълнен с толкова много любов. В Библията пише: **“Те ще погледнат към Мен, Когато прободоха; и ще плачат за Него, както някой плаче за единичкия си син и ще скърбят горчиво за Него, както някой скърби за първородния си”** (Зах.12:10). **Разкаянието няма да ви направи да виждате Христос, а това, че виждате Христос ще ви накара да се разкаете.** Няма да можете да видите Христос, докато се разкайвате, **а гледайки Христос ще започнете да се разкайвате.** Обръщайки ни към Христос, светият Дух ни кара да загърбим греховете си. Отвърнете погледа си от последицата **и го насочите към причината**, т.е. престанете да гледате към собственото си разкаяние **и погледнете към Господ Исус**, който е възвишен нависоко, за да дава разкаяние.

Чувам друг човек да казва: “Аз съм измъчван от ужасни мисли. Където и да отида, богохулството се промъква в мен. Често пъти, докато работя, ме връхлитат смъртно опасни идеи и даже в леглото си съм разбуден от нашепванията на злото. Не мога да се освободя от това ужасно изкушение.” Приятелю, знам какво имаш предвид, **защото самият аз съм бил преследван от същия вълк.** По-голям е шансът човек да победи рояк пчели с меча си, отколкото да контролира собствените си мисли, когато са направлявани от дявола. Бедният и изкушаван човек, който е нападан от сатанински идеи прилича на пътник в полето, който е нападан от роят сърдити пчели. Той не може да се предпази от тях, нито да избяга. Те го жият навсякъде по тялото му и заплашват да го убият. Не се учудвам, че се чувствате безсилен да спрете тези отвратителни мисли, които Сатаната излива в душата ви, но въпреки това ще ви напомня стихът от Библията който

разглеждаме: *“Когато бяхме безсилни да се спасим, в нужното време Христос умря за нас, които живеехме против Бога”* (Рим.5:6).

Исус е знаел къде се намираме и къде трябва да отидем. **Той е разбрал, че ние няма да можем да победим принца на въздушната власт**. Той е знаел, че ние ще бъдем силно тревожени от дявола. Но даже тогава, когато ни видя в това състояние, Христос умря заради грешните хора. Хвърлете котвата на вярата си върху това твърдение. Самият дявол не може да ви каже, че сте грешен човек. Вярвайте, че Исус е умрял даже за такъв човек, какъвто сте вие сега. Спомнете си начинът, чрез който Мартин Лутер е отрязал главата на дявола със собствения му меч. **Дяволът му казал: “О, ти си грешен човек.” “Да – казал Лутер – Христос умря, за да спаси грешните.”** По този начин той поразил дявола със собствения му меч. Скрийте се в това убежище и стойте там: *“в нужното време Христос умря за нас, които живеехме против Бога.”* Ако се държите за тази истина, богохулните мисли, които нямате сили да прогоните, ще си заминат сами, защото Сатаната ще види, че не постига нищо, като ви измъчва с тях.

Тези мисли, ако ги мразите, не са ваши, а са инжектирани във вас от дявола и той е отговорен за тях, а не вие. Ако се борите срещу тях, тези мисли вече не са ваши, а са проклетие и лъжи на уличните размирници. **Точно чрез тези мисли дяволът ще ви докара до състояние на отчаяние или поне да ви пречи да вярвате в Исус**. Окаяната и болна жена с кръвотечението не би могла да дойде при Исус, защото е бил заобиколен от тълпата и вие сте в същото състояние поради натискът и натрупването на тези смъртно опасни мисли в главата ви. Но въпреки тълпата, жената стигнала до Исус, **докоснала с пръст дрехата Му и била излекувана**. И вие направете същото. Исус е умрял за онези, които са виновни за всички видове грехове и богохулство, поради което съм сигурен, че Той няма да отхвърли хората, които са жертви на зли мисли. **Оставете се в ръцете Му, заедно с мислите си и всичко останало, и с начинът си на живот докажете, че Той е могъщ и може да спасява**. Исус може да накара да замлъкнат ужасните нашепвания на дявола и може да ви направи годен да ги видите в истинската им светлина, за да не се тревожите повече от тях. По Свой собствен начин Господ може и ще ви спаси и ще ви даде перфектния мир. Само вярвайте в Него за това обещание и за всичко останало.

Тъжна и объркваща е тази форма на неспособност, която се съдържа в предполагаемия стремеж към получаване на силата да вярваме. Всеки от нас е плакал с думите:

О, да можех да повярвам,
Тогава всичко ще бъде лесно
Искам, но не мога. Господи, приеми ме,
Помощта, от която се нуждая, трябва да дойде от Теб.

Много хора в продължение на години остават в тъмнината, защото казват, че нямат силата да се откажат от всичко, което притежават и да се оставят изцяло на силата на Господ Исус Христос. И наистина, всичко свързано с вярването е много странно, защото хората не получават голяма помощ, за да повярват. **До вярването не се стига чрез опитване**. Ако човек сподели с мен мнението си за нещо, което се е случило днес, аз няма да му кажа, че ще се опитам да му повярвам. **Ако вярвам** в почтеността на този човек, **аз веднага ще повярвам** на думите му. **Обаче ако се съмнявам** в почтеността му, **аз разбира се, няма да му повярвам**. Но и в двата случая няма да правя никакви опити да повярвам. Следователно, когато Бог казва, че има спасение в Христос Исус, **аз трябва веднага или да Му повярвам или да го нарека лъжец**. Със сигурност няма да се колебаем да кажете **кое от двете неща** е вярно. Свидетелството на Бога е истина и ние трябва веднага да повярваме в Исус.

Възможно е да се опитвате да вярвате твърде силно. **Но не се стремете към велики неща**. Бъдете доволен, ако имате вяра, която може да задържи в ръката си следната истина: *“Когато бяхме безсилни да се спасим, в нужното време Христос умря за нас, които живеехме против Бога.”* Той пожертва живота Си за хората, които все още не вярваха, нито пък бяха в способни да повярват в Него. Той умря за хората, не защото те бяха вярващи, а защото бяха грешници. Той дойде, за превърне тези грешници във вярващи хора и светци, но когато умря заради тях, Той разбираше, че те са абсолютно безсилни да се спасят. Ако вярвате, че Исус е умрял заради спасението на грешните хора, вашата вяра ще ви спаси и вие ще живеете в мир. Ако поверите душата си на Исус, който е умрял заради грешните хора, въпреки че не можете да повярвате във всички неща, независимо че не можете да премествате планини и не можете да вършите чудеса, въпреки това вие сте спасен. **Спасява не голямата, а истинската вяра** и спасението не се дължи на вярата, а на Христос, на когото уповава вярата. Вяра с големината на синапено зърно ще ни донесе спасението. **Не размерът, а искреността на вярата** е най-важното качество, което се взема предвид. Със сигурност човек може да вярва, че знае кое е истина. А ако вярвате, че Исус е истина, вие можете да вярвате в Него.

Кръстът, в който е фокусирана вярата, също е причина за спасението чрез силата на Светия Дух. Седнете и гледайте към умиращият Спасител, докато вярата спонтанно изблигне в сърцето ви. **Голгота е най-доброто място са създаване на увереност в Господа**. Въздухът на този свят хълм носи здраве на

треперещата вяра. Много наблюдатели са казвали:

Докато Те гледам, ранен и оскърбен,
Бездиханен на дървото на проклятието,
Господи, аз усещам как сърцето ми започва да вярва,
Че Ти си изстрадал тези неща и заради мен.

Друг човек може да каже: “**А аз се тревожа, че не мога да престана да греша** и знам, че няма да мога да ида на небето, носейки греха си със себе си.” Радвам се, че знаете това, защото това е истината. Трябва да се разделите с греха си, иначе не можете да се ожените за Христос. Спомнете си въпросът, който се появил в главата на младия Бъниан, докато спортувал в неделя: “Искаш ли да продължаваш да вършиш грехове и ще отидеш в ада или ще престанеш да грешаш и ще отидеш на небето?” Това го накарало да направи съдбоносния избор. Това е въпросът, на който всеки човек трябва да отговори, защото е невъзможно да продължава да греша и да отиде на небето. Това не може да стане. Вие трябва да престанете да вършите грехове или да престанете да се надявате.

Може би отговаряте: “Да, искам да престана да греша. Желание имам, но как да направя това, което ми липсва. Грехът ме ръководи и аз нямам сила.” Ако нямате сила, елате при Исус, защото следният текст все още е верен: “*Когато бяхме безсилни да се спасим, в нужното време Христос умря за нас, които живеехме против Бога.*” Можете ли да повярвате в това? Колкото и противоречиви да изглеждат другите неща на това твърдение, ще повярвате ли в него? Бог е казал това и то е факт. Следователно, дръжте се за него, дръжте се за него като за спасително въже, защото в това е единствената ви надежда. **Вярвайте в това, доверете се на Исус и скоро ще откриете силата, с която да убиете греха си.** Но ако сте отделен от Исус, дяволът вечно ще ви държи в робство.

Лично аз никога не успях да победя собствената си греховност. Опитвах се и се провалих. Наклонностите ми към злото бяха много по-силни от мен, но въпреки това, защото вярвах, че Христос е умрял заради мен, аз възложих грешната си душа в ръцете Му. Тогава получих побеждаващият принцип, с помощта на който победих греховната си природа. Учението за кръста може да бъде използвано, за да убие греха, така както древните бойци са използвали двуострите си мечове, за да поразяват враговете си при всяко движение. **Вратата е най-добрият Приятел на грешния човек, защото побеждава всичко, което е зло.** Ако Христос е умрял заради мен, такъв грешник какъвто съм, толкова безсилен колкото съм, **тогава не мога повече да живея в грях, а трябва да се издигна до любовта и да служа на Онзи, който ме е откупил.** Не мога да се отнасям нехайно към злото, което е убило най-добрият ми Приятел. Трябва да съм свят заради Него. Как мога да живея в грях, когато Той е умрял, за да ме спаси от греха?

Вижте колко прекрасна е тази помощ за вас, които сте без сили, да знаете и да вярвате, че в подходящото време Христос е умрял за такива грешни хора като вас. Схванахте ли идеята? По някакъв начин за нашите затъмнени, пълни с предразсъдъци и невярващи умове е трудно да разберат същността на Евангелието (добрата новина). Понякога си мисля, особено когато съм привършил проповедта си, че съм обяснил Евангелието толкова ясно, че всеки от слушателите ми да го разбере, но въпреки това оставам с впечатлението, че даже интелигентни слушатели не са успели да разберат какъв е смисълът, вложен в думите: “Гледайте към мен и ще бъдете спасени.” Новоповярвалите обикновено казват, че не са разбирали Евангелието до еди кой си ден, въпреки че от години са го чували. **Евангелието е непознато не защото се нуждае от обясняване, а поради липсата на лично откровение.** Светият Дух е готов и ще даде това откровение на всеки човек, който Го помоли. Но въпреки това, обобщената истина се намира в думите “*Христос умря заради грешните хора.*” Чувам друг човек да се окайва с думите: „Ох, господине, слабостта ми се състои в това, че не мога дълго време да запомням духовните неща. Чувам Словото на Бога в неделя и съм впечатляван от него. Но през следващата седмица се срещам с лоши приятели и всичките ми добри чувства отлитат. Колегите ми не вярват в нищо и говорят много ужасни неща. Не знам как да им отговарям, поради което се чувствам победен.” Познавам много добре тази отстъпчивост пред злото и треперя за този човек, но в същото време, ако той наистина е искрен, слабостта му може да бъде преодоляна от божествената милост. Светият Дух може да прогони злият дух на страха от хората и може да превърне страхливеца в храбър човек.

Мой бедни и колебливи приятели, помни, че не можеш да останеш в това състояние. Ти никога не трябва да си непоследователен и да умоляваш себе си. Изправи се смело, погледни към себе си и разбери, че когато се колебаеш, ти приличаш на грозна жаба, попаднала под грапата, която се страхува както да се помръдне, така и да остане неподвижна. Разчитай на собствения си разум. Това не е само духовен въпрос, защото той засяга и ежедневието ни. Аз бих направил много неща заради приятелите си, но да отида в ада заради тях е твърде много и не мога да си го позволя. **Несъмнено е много добре да се правят някои неща заради доброто приятелство, но никога не трябва да се пренебрегва приятелството с Бога, за да се запазва приятелството с хората.** Но човекът ми казва: “Аз знам това, но въпреки че го знам, нямам достатъчно

смелост и не мога да се противопоставям.” Добре, аз отново ще ви напомня същия текст: : *“Когато бяхме безсилни да се спасим, в нужното време Христос умря за нас, които живеехме против Бога.”* Ако Петър беше тук, той би казал: “Господ Исус умря за мен, въпреки че бях толкова жалко и слабо създание и разумът, който ме ръководеше, ме накара да лъжа и да се кълна, че не познавам Господа.” Да, Исус е умрял заради онези, които са го изоставили и са избягали. Дръжте се здраво за тази истина: Христос е умрял заради грешните хора, когато те все още бяха безсилни. Това е начинът да се избавите от своята страхливост. Позволете на тази истина да работи в душата ви, казвайте си “Христос е умрял заради мен” и скоро ще бъдете готов да умрете заради Него. Вярвайте, че Той е страдал вместо вас и ви е предложил всеобхватно, истинско и приемливо от Бога изкупление. Ако вярвате в този факт, вие ще бъдете принуден да си кажете: “Аз не мога да дам повод да бъда засрамван от Онзи, който умря заради мен.” Пълната убеденост, че това е вярно, ще ви даде непоколебима смелост.

Вижте светците от епохата на мъчениците. В ранните години на християнството, когато великата мисъл за превъзходната любов на Христос **е блещукала с цялата си свежест** в църквата, хората не само са били готови да умрат, **но са възпитавали в себе си амбицията да страдат** и даже стотици от тях са се изправяли пред съда на управляващите, **за да свидетелстват за Христос**. Не искам да кажа, че е било разумно от тяхна страна да се подлагат на явна и жестока смърт, но това доказва тезата ми, че усещането за **любовта на Исус издига разума на човека над всички страхове** и **ние ставаме неподвластни на хората**. Защо тази любов да не произведе същия плод и за вас? О, дано сега това да ви вдъхне смела решителност, за да застанете на страната на Господа и до края да бъдете Негов последовател.

Дано Светият Дух да ни помогне да се изправим чрез вярата си в Господ Исус и всичко ще бъде добре!

Апостолска проповед

Покайте се и се обърнете, за да бъдат заличени греховете ви, когато дойдат освежителните времена от присъствието на Господа. (Деян.3:19 - мой превод)

След като извършил чудото на излекуването на куция мъж, когато удивените хора се струпали около Петър и Йоан, **апостолите съвсем не се зачудили какво да им кажат**. Тези свети мъже били пълнени догоре с евангелието и веднага започнали да го съобщават на слушателите си. За един християнски свещеник никога не трябва да е трудно да говори за Христос, където и да бъде се наложи и той не трябва да се пита: “Дали е подходящо да говоря за Христос пред тези хора?”, **защото съобщаването на “добрата новина”, на “евангелието” винаги е навременно и подходящо и ако това бъде направено от сърце, евангелието ще свърши работата си**. Обръщайки се към събралата се тълпа, без никакво притеснение Петър започнал веднага да проповядва за евангелието. **О, блажена е готовността на душата, която гори с пламъка на Светия Дух, заради това, Господи, винаги ни давай този Дух**.

Забележете колко искрено Петър отклонява вниманието на тълпата от себе си и от Йоан и я насочва към Господ Исус Христос. *“Защо...сте се втренчили в нас, като че ли ние с нашата сила и набожност направихме този човек да проходи?”* Целта на християнският служител винаги трябва да е да отклонява вниманието от себе си и да го насочва към своя Господ, **за да не** могат слушателите му да казват: **“Колко добре говори той!”**, а да казват: **“За колко важни неща говори той!”** Служители на Ваал са онези, които с крещящите си изразни средства и с претенциите си, че притежават тайнствена сила, се опитват да насочват вниманието ви към себе си, все едно че чрез собствената си набожност могат да извършват чудеса. А истинските пратеници на Бога за тези, които постоянно казват: “Не гледайте нас, все едно че ние можем сами да направим нещо. Цялата власт да ви благославяме и евангелието на неговото спасение се намират в Исус Христос.”

Забележително е, че Петър, говорейки на тълпата, веднага стига до същността на посланието си. Той не се отклонява и с думите си се цели право в целта. Той не проповядва просто за евангелието на добрата новина, **а за Христос, и то за разпънатия на кръста Христос, и то – разпънат от тях**, и за възкресеният Христос, който е прославен от своя Отец. Винаги разчитайте на това, това е най-важното нещо на християнското служение, поради което посланието ни винаги трябва е обогатено с името, личността и славата на Господ Исус Христос. **Махнете Христос от посланието си и то ще стане лишено от евангелието, тъй като ще бъде премахната скъпоценната си ядка**. Едва ли някога е имало по-подходящ случай, в който проповедника може да забрави да говори за Христос, отколкото в разглежданият случай, в който Петър е

говорил толкова смело за него. Защото някой би могъл да му каже: “Не говори за Исус; тези хора току-що го изпратиха на смърт; те изпитват люта омраза към него; проповядвай им за истината, но не споменавай името му; проповядвай за учението му, но не споменавай за личността му, защото така ще ги докараш до лудост; ще поставиш живота си в опасност; ако споменеш името на Исус, едва ли ще направиш нещо добро, защото хората са изпълнени с омраза към него и ти не би могъл да направиш по-голяма грешка от тази.” **Но вместо това, давайки им право да лудеят колкото си искат, Петър им говори за Исус Христос и за нищо друго освен за Исус Христос.** Той е знаел, че това е силата, чрез която Бог спасява и той не се отклонява от нея. Така че пред тези хора, даже пред тях, той с ненадмината острога, язвителност и простота проповядвал евангелието на нашия Господ Исус Христос. Вижте как говори Петър: **“Вие го убихте; вие го разпънахте на кръста; вие предпочетохте да бъде освободен един убиец.”** Петър не се страхува да отправя директни обвинения; той не се избягва да засегне съзнанието на хората; обратното, той бърка с ръката си в сърцата им и ги кара да почувстват греха си; той се бори да отвори прозорец в духовната им тъмнина, за да позволи на Светия Дух да огрее душите им. Братя мой, даже това трябва да правим, когато проповядваме евангелието: страстно, но внимателно и милостиво трябва да се отнасяме към слушателите си. Тук няма място за леко подкастриране и за видно префасониране на личността. **Проклет да онзи, който отнема от евангелието личността на Исус Христос, с цел да получи похвалата на хората или който смекчава езика си, с цел да угоди на безбожната тълпа.** За кратко той може да получи одобрението на глупците, но тъй като Господ Бог е жив, този човек ще се превърне в цел за стрелите на отмъщението в деня, когато Господ ще дойде, за да съди народите. Поради това Петър смело и искрено е проповядвал евангелието на Христос пред насъбралата се тълпа.

Когато е излагал пред хората същността на евангелието, Петър не е направил грешката да им съобщава **като свои, странните заповеди на евангелието.** Сред нас има хора, които твърдят, че проповядват правилно евангелието пред грешниците, но те всъщност само им обясняват какво е евангелието, в резултат от което грешниците умират неспасени, а тези “проповедници” **се ядосват и говорят за “неморалността” на хората, но не се осмеляват да кажат на грешника: “Повярвай” или “Покай се.”** Петър не е принадлежал към тази школа и никога не би се присъединил към тези “проповедници.” Обратното, след като разказал на слушателите си за Христос, за неговия живот, смърт и възкресение, той продължил и “забил” шпагата си в самото им съзнание, като им казал: **“Покайте се и се обърнете, за да бъдат заличени греховете ви.”** Вече ви казах, че в тази разнородна тълпа от хора, събрани от любопитството им и привлечени от чудото, извършено от Петър, той нямал притеснения и не задавал въпроси. Той проповядвал същото евангелие, което би проповядвал и днес пред нас, ако беше тук и проповядвал страстно и искрено, обръщайки се лично на всеки един от слушателите си с думите: **“Покай се и се обърни, за да бъдат заличени греховете ти.”**

Ще разгледаме по-подробно 4 неща, свързани с темата на тази проповед:

А) Петър заповядал на хората да се покаят и да се върнат при Бога. Текстът на разглеждания стих е достатъчно доказателство за това и не е нужно да привеждаме други стихове. **Буквалният смисъл на думата “покаяние” е “промяна на начина на мислене.”** Тази дума е превеждана като “мъдрост, която разбираме по-късно”; това е истината, до която човек стига, когато установи, че е сбъркал и коригира преценката си. Но каквото и да е значението на тази дума в ежедневието, в Библията тя има много по-широко значение. Може би няма по-добро определение за покаянието от определението, което е дадено в една детска песнопойка: **“Да се покаем означава да се откажем от греховете, които преди сме обичали и да покажем, че най-искрено съжаляваме, като повече не грешим.”** Да се разкайваме означава да открием злото в греха, да тъгуваме, че сме извършили този грях и да решим повече да не вършим този грях. **Всъщност това е промяната на мисленето на едно много дълбоко и практично ниво, която кара човека да заобича това, което преди това е мразил и да намрази това, което по-рано е обичал.** Обръщането означава извършване на **обратен завой** в житейския си път, с цел вместо да вървим към греха, сега да тръгнем към светостта; да обърнем гръб на безгрижието и да тръгнем към мисълта; да обърнем гръб на света и да тръгнем към небето; да загърбим себе си и да тръгнем към Исус. В оригиналният гръцки текст думите **“Разкайте се и се обърнете” са глаголи, които изразяват действие.** Когато демоните били изгонени от лудият от Гедара – аз сравнявам това с покаянието, а когато се разказва, че след това той седял облечен и с ума си, аз сравнявам това с обръщането. Когато блудният син пасял свинете и после, изведнъж, започнал да разсъждава над състоянието си **и дошъл на себе си**, това е покаяние. А когато решил да напусне далечната страна **и тръгнал към бащиния си дом, това е обръщане.** Покаянието е част от обръщането и може да се каже, че то е вратата към обръщането. Покаянието е тази река Йордан, която пресичаме, когато се връщаме от пустинята на греха, за да търсим Обещаната Земя на обръщането. Възстановяването е присаждането на нова природа и един от най-ранните признаци за това е вярата в Христос, разкаянието за греха и последвалото го е зло към това, което е добро.

Петър казал на тълпата: “Сменете начина си на мислене; тъгувайте заради това, което сте направили;

откажете се от старите си пътища; обърнете се; станете нови хора.” Това е било посланието му, което сега ви предавам с други думи. Братя, казано е напълно основателно, че покаянието и обръщането са дело на Божият Свети Дух. Вие не се нуждаете сега да спирам и да ви доказвам тази истина. Аз съм ви проповядвал това хиляди пъти и ние сме подготвени да докажем, че това, което се казва в Библията, е истина. **На света никога не е имало нито едно покаяние, което да не е дело на Светия Дух.** За осъществяването на тази цел нашият Господ отиде на небето: **“Бог го издигна...за да даде покаяние...и опрощение на греховете.”** (Деян.5:31) **Всяко истинско обръщане е дело на Светия Дух.** Вие можете да се молите с думите на пророка: **“Обърни ни и ние ще бъдем обърнати”,** **защото докато Бог не ни обърне, ние никога няма да се обърнем;** ако той не ни обърне към себе си, нашето обръщане към него ще бъде погрешно. Чуйте как ни призовава евангелието: **“Истинска вяра и истинско разкаяние, всяка милост, която ни отвеща близо; елате безплатно при Исус Христос и вземете.”** Апостол Петър също ни казва: **“Покайте се и повярвайте!”** Това означава, че в един миг вие ни казвате, че тези неща са дар от Светия Дух, а в следващия миг прочитате текста: **“Покайте се и повярвайте!”** Ах, ще го направя, казвате вие и благодарите на Бога, че ви е научил да постъпите така.

Но някой може да ме попита: **“А как примиряваш покаянието и повярването?”** **Аз отговарям, че не е моя работа да примирявам думите на Господа: моята работа е да проповядвам истината, такава каквато я получавам от ръката му.** Аз не само вярвам, че няма никакво противоречие между тези неща и си мисля, че виждам сходството помежду им, но се страхувам да добавям каквото и да е към написаното в Библията и я възприемам изцяло, **независимо от това дали виждаме или не виждаме сходство между две истини, просто защото те са ни разкрити от Бога.** (Коментар: Когато не виждаме логиката в нещо, това не означава, че няма логика, а че на нас Бог не ни е разкрил тази логика. Той ни казва да живеем с вяра, а не – с разбиране. Божията мъдрост е като океана, а нашата способност за разбиране е като една кофа. Д.Пр.) Аз вярвам, че разкаянието и повярването в Господа са дело на Светия Дух, но винаги ще проповядвам, че хората са длъжни да се разкаят и да повярват **и служителят на Господа е длъжен да им казва:** **“Разкайте се и повярвайте в Господа, за да бъдат заличени греховете ви.”**

Ако на хората не се казва истината, докато я разберат, ще има много неща, за които те никога няма да чуват. Да, в природата има много факти, които единствено глупавият човек би отрекъл, **но докато не повярваме в тези факти, ние няма да ги разберем.** Например, има сладководна риба, която е хваната в морето. Вие я вземате да я сготвите и да я сервирате на масата. И я ядете осолена, нали? Защо? Преди да я сготвите, вие сте я изсушили и сред това сте я осолени, но с каква цел? Тя не е ли живяла в соленото море? Тогава защо не е осолена? Тя е толкова сладководна, все едно че е живяла в ромолящите сладководни планински потоци, но все пак е живяла в соленото море. Можете ли да разбирате това? **Не, не можете.** Но фактът си е факт, **сладководна риба в солено море.** Колкото и да е чудно, теле и овца пасат на една и съща ливада и ядат една и съща храна, но **в единият случай тревата се превръща в телешко месо и козина, а в другия – в овче месо и вълна.** Защо става така? Можете ли да разберете това?

Така и в Библията има две велики истини – покаянието и повярването – които нито един мъдрец на света не би могъл да примири помежду им. **Длъжен съм да призная, че аз не мога да разбера защо на Моисей е било казано да отсече парче дърво и да го хвърли в горчивите води на Мера (Изх.15:23-25). Не мога да открия никаква връзка между дървото и водата, поради която дървото да я направи годна за пиене, но въпреки това вярвам, че когато Моисей хвърлил дървото във водата, горчивината на водата изчезнала и тя станала сладка.** Аз не знам как е станало така, че когато Елисей отишъл в Йерихон (4Ц2:19-20) и установил, че водата в тамошният извор не е годна за пиене, той поискал да му донесат сол, която хвърлил във водата и тя станала годна за пиене. Струва ми се, че той би трябвало да постъпи по друг начин, но аз вярвам в това чудо. **Така че аз не разбирам как призивът ми към неразкаяните се грешни хора да се разкаят ще ги накара да се покаят, но аз знам, че това се случва, защото го виждам ежедневно. Аз не знам защо едно бедно и слабо същество, което казва на другите хора “Повярвайте” трябва да ги води, за да повярват, но това се случва и Светия Дух благославя това, и те започват да вярват и са спасени.**

Ние не можем да разберем как става това, но ако виждаме факта, ние ще сме доволни и благословени от Бога заради това. Може би сте чували, че изобретателни тълкуватели направиха опит да се освободят от силата на този текст. Някои от нашите супер калвинистки приятели, които най-искрено отхвърлят всичко, което прилича на призив или покана, се опитаха да “изтърбушат” този текст, като изхвърлят нещо от него и прибавят друго нещо. Те твърдят, че разкаянието към което са призовавани хората е просто привидно разкаяние. **Но как може това твърдение да е вярно, когато в Библията се казва:** **“Разкайте се и повярвайте в Господа, за да бъдат заличени греховете ви.”** Дали това означава, че е достатъчно само привидното покаяние, за да бъде заличен греха? **Съвсем не!** Разкаянието, към което са призовавани хората, е разкаяние, което носи със себе си пълното опрощение, “за да бъдат заличени греховете ви.” **Нещо повече, според мен би било шокиращо да предполагаме, че Петър и Йоан биха проповядвали някакво празно и привидно покаяние, което не би спасявало хората.** Братята ми супер калвинисти, които твърдят това би трябвало да се засрамят, когато говорят за привидно покаяние. Сигурен съм, че те казват това, за да не си помисли някой,

че те подкрепят привидното покаяние. **Този случай е нагледен пример до какво състояние могат да бъдат докарани някои хора, когато изопачават Библията по такъв ужасен начин поради толкова незначителна причина.**

Братя, Петър е заповядал на хората от тълпата да направят спасяващо душата покаяние и нищо по-малко от това. А сега стигнахме до най-важното: Ние казваме на хората да се покаят и да повярват, не защото уповаваме на някаква наша власт над тях за да постъпят така, а защото знаем, че те ще умрат в греховете си; не защото уповаваме на някаква власт в нашата искреност или на красноречието си да ги накараме да направят това, което им казваме, **защото ние знаем, че проповядването ни е нищо, когато е отделено от Бога**; но понеже евангелието е тайнствената машина, чрез която Бог обръща сърцата на хората и ние сме установили, че ако говорим с вяра, Бог Светият Дух работи с нас и когато ние казваме на сухите кости да оживеят, Духът ги оживява; когато казваме на куция човек да стъпи на краката си, тайнствената машина прави ставите му да придобият сила; когато кажем на сакатият човек да протегне ръката си, божествената сила работи заедно със заповедта ни и ръката се протяга и човекът се изцелява.

Властта не се намира нито в грешния човек, нито в проповедника, **а е в Светия Дух**, който работи ефективно за прослава на евангелието, **с цел когато се проповядва истината, избраният от Бога човек да бъде запален чрез Духа, хората да бъдат спасявани и Бог да се прослави.** Заради това, братя, продължавайте храбро да проповядвате евангелието и не се страхувайте за резултата, защото колкото и да е малка силата ви и колкото и да не сте изкусни, въпреки това Бог е обещал да направи евангелието си силата, която спасява и това ще се прави до края на света.

Но преди да съм привършил с тази тема, вижте вие, които все още не сте спасени, какво сме длъжни да поискаме от вас сега. А то е: **“Покайте се и повярвайте в Бога.”** **Ние не се задоволяваме с това, че сте ни чули и сте ни видели, нито от това, че сте дошли в църквата – всички тези неща да безполезни, ако не се покаете и не повярвате в Бога.** Ние не ви казваме, че трябва да направите някакви малки промени, да коригирате до известна степен пътищата си: **от вас се изисква да повярвате изцяло в Христос, да се откажете от старите си начини на живот и да станете нови създания в Исус Христос, в противен случай ще загинете.** **Това и нищо по-малко от това е изискването на евангелието!** Никакво посещаване на църкви и манастири няма да ви спаси. Никакво коленичене, никакви външни прояви на богослужение, никакви преструвания и уверения за доброта – **вие трябва да се покаете заради греховете си, да се откажете от тях и повече да не ги вършите – иначе греховете ви няма да бъдат заличени.** Поради това апостолите са заповядали на хората от тълпата да се покаят и да повярват.

Б) Петър има добро основание за издаването на тази заповед. В Деян. 3:38 се казва, **“Поради това се покайте.”** Петър е имал основание да отпрати призива си. Това не е било просто произнасяне на реч, а разсъждаване на глас. **“Поради това се покайте.”**

И защо е трябвало да се покаят? **Първо, защото всеки от нас, подобно на евреите,** е изпратил Исус Христос на смърт. Това е буквално вярно за хората, пред които е говорил Петър: те са допринесли за убиването на Христос. **В духовен смисъл това е вярно за всеки от вас, на които говоря сега.** В същината си всеки грях е убийство на Христос. Разбирате ли какво ви казвам? **Всеки път, когато вършите нещо, което Бог ви е казал да не го правите, вие на практика, доколкото можете, детронирате Бога и отричате властта, която принадлежи на всевишния Бог; вие правите това с намерението, доколкото зависи от вас, да убиете Бога. Ето това е намерението на греха – грехът е намерение за убиването на Бога.** Всяко нарушение на Божия закон в същината си е предателство – то е бунт срещу автора на закона.

Когато нашият Господ Исус Христос е бил прикован на кръста от грешниците, **тогава грехът само буквално и пред очите на всички направил това, което върши всеки грях в духовен смисъл.** Разбирате ли какво ви казвам? Тези ваши прегрешения, за които толкова малко се замисляхте, са всъщност промушване на Бога с шпага. Няма ли да се разкаете, ако това е така? Докато считате, че греховете ви са някаква дреболия, че са незначителни неща, над които можем само да се посмеем, вие няма да се покаете; но сега ви показвах, че всеки грях наистина е опит Бог да бъде изхвърлен от света **и всеки грях казва: “Нека да няма Бог.”** О, тогава това е достатъчно основание да се разкаете за греховете си.

Елате тук и разсъждавайте заедно с мен вие, които сте нарушили Божия закон. Да предположим, че ако първопричината на твоето непокорство се е извила напълно, нямаше ли всички закони да бъдат нарушени и устоите на морала да бъдат разрушени? И защо не, след като щом един човек може да направи нещо, друг човек очевидно има същото право да го направи? **И какво ще се случи, ако на света не властва вече Божия закон – къде ще сме ние? В какъв ад на земята би се превърнал този свят!** В какъв морален хаос и в бърлога на зверове би се превърнал? При това положение не разбирате ли колко зловредно е вашето беззаконие? Покайте се и се отвърнете от греха! Ако сега наистина можете да повярвате, че въпреки че вие лично не сте приковали Христос на кръста, че не сте му нахлузили трънения венец на главата му, че не сте стояли край кръста и че не сте му се подигравали, въпреки това всеки грях е истинско разпъване на Христос

на кръста и е присмиване и охулване на Христос. Ако това е така, вие имате преизобилни основания да се разкаете и да обърнете гръб на греховете си.

За да убеди слушателите си да се покаят, апостол Петър използва и аргумента, че Онзи, когото те са убили, е най-благословената личност – Исус е толкова благословен, че Бог Отец го е възвисил на небето. Исус Христос не е дошъл на този свят, воден от някакъв егоистичен мотив, а поради любовта си към хората, но въпреки това хората го убили. Всеки грях е обида срещу добрия и милостив Бог. Бог не заслужава ние да въставаме срещу него. Ако той беше някакъв тиранин, който ни притиска и ни прави нещастни, може би щяхме да имаме някакво извинение за греховете си, но когато той постъпва като нежен баща към нас и ежедневно задоволява нуждите ни, който прощава обидите ни, срамно и отвратително е ние да живеем в ежедневен бунт срещу него. Вие, които не вярвате в Христос, имате огромни причини да се разкаете за това, че не сте вярвали в него, след като сте разбирали, че той е толкова добър и милостив. С какво ви е наранил той някога, че да имате право да го проклинате? С какво ви е навредил той, че го презирате? Може би отричате неговата божественост или презирате великото спасение, заради което дойде да този свят? Той заслужава ли така да се отнасяте към него? Принце на живота и на славата, Царю на ангелите, ти презиран ли си от хората, заради които беше пролята кръвта ти? О, колко проклето нещо е греха, след като се отнася толкова лошо към толкова милостива и благословена личност! Боже, ти трябва да ни накараш да се разтопим и така да се отървем от съжалението и тъгата, наистина да изоставим безделните и злите си пътища, след като сме обидили Исус.

Петър използвал още един довод, че когато отхвърлили благословения Христос, хората настояли Пилат да освободи един убиец. Грешнико, ти, който презираш Христос, кого избира да бъде освободен? О, колко отвратително е да бъдеш на мястото на Христос! Това ли е било страстното ти желание? Колко дяволско нещо е да се поставиш на мястото на Христос! Човече, в какво са те превърнали греховете, след като предпочиташ тях пред Исус? Не си ли живял в грях толкова много години? И каква цена трябваше да платиш за това? И какво спечели? Кажете ми сега, ти, който си отишъл най-далеч по пътя на греха, кажи ми, доволен ли си от обслужването? Искаш ли да продължиш да живееш така, както си живял до сега и да събереш в тялото си плодовете на своята лудост? Не искаш, но ти служиш на жесток господар, на дяволът и убиецът, на когото от раждането си ти си предоставил живота си. Ето заради това трябва да се покаеш, че си отхвърлил Христос и си избрал убица. Ти казваш: “Не този човек, а Варава.” Ти вземаш този убийствен свят и този убиващ грях, а отхвърляш благословеният Спасител. Няма ли тук добро основание за покаяние и за повярване в Господа? Със сигурност има.

Петър утвърждава логиката на разсъжденията си с още един аргумент, като образно казано стоварва големия чук върху главичката на гвоздеа, казвайки, че Господ Исус Христос, когото до сега сте презирали, може да направи велики неща за вас. След като излекувал един куц човек, Петър казал на удивените израилтяни: *“И защото повярвахме в Исус, неговото име даде сила на този човек, когото виждате и познавате.”* (Деян.3:16) Следователно Христос, чрез вярата в него, може да направи за вас всичко, което поискате. Ако днес повярвате в Исус, всичките ви грехове ще бъдат заличени; миналото няма да ви се напомня; настоящето ви ще стане безопасно, а бъдещето ви ще бъде благословено. Ако днес повярваш в Христос, няма грях, който да не може да ти бъде опростен; няма зъл навик, от чиято власт да не можете да се освободиш; няма отвратителна наклонност, чиято тежест да не можеш да отместиш. Вярвай в него, той може да те направи невъобразимо благословен. А не е ли основание да се покаеш, защото си изпратил на смърт онзи, който може да направи за теб толкова добри неща? С препълнени с любов ръце той стои от външната страна на вратата на сърцето ти. Това не е ли достатъчно основание да отвориш вратата и да поканиш небесният странник да влезе, след като той може да те благослови толкова изобилно? Нима ще отхвърлиш милостите, които са предназначени за теб? Ще презреш ли небето, което ще бъде твое, ако притежаваш моят Господар? Ще избереш ли ада, от където никой освен Исус не може да те спаси и ще се откажеш от славата, до която само той може да ти даде достъп? Когато се замислям за ползата, която загиващите грешници получават от Христос, наистина имате преизобилни основания да съжалявате, защото не сте го избрали много по-рано и да го приемете, за да бъде ваш във всичко. Ето този смисъл е вложил апостол Петър в израза “Поради това се покайте.”

Ще разгледаме още един довод, който Петър е използвал. Той е казал: *“Братя, аз знам, че вие и началниците ви направихте това от незнание.”* (Деян.3:17) По този начин той им казва, “А сега, когато знаете повече, покайте се заради това, което направихте в незнанието си.” Същото мога да кажа и аз на някои от присъстващите. Вие не бяхте чували евангелието, вие не знаехте, че греха е толкова лошо нещо, вие не разбрахте, че Исус Христос беше способен да спаси онези, които идват в Бога чрез него. Добре, сега вие разбирате това. По време на вашето незнание Бога ви намигаше, но сега ви казва “заповядвам на всички хора навсякъде да се покаят.”

По-силната светлина носи със себе си и по-големи отговорности. Не се връщайте при греха си,

понеже сега той ще е десеторно по-голям грях за вас; защото ако вие сега на светло правите онова, което преди сте правили в тъмнината, онзи, който ви намигаше, когато не знаехте, може да издигне ръката си и да се закълне, че вие никога няма да влезете в неговата почивка, защото предумишлено сте сгрешили и сте направили това въпреки Духът на неговата милост. Призовавам всеки невярващ от присъстващите да размисли какво иска да е бъдещето му. Ако преди не знаеше, че Исус е способен да го спаси, сега той знае; ако до тази сутрин е живял в тъмнина, от сега нататък той не е в тъмнина. “Вече няма маска и покривало за твоя грях.” Следователно, тъй като покривалото е махнато и ти извършваш грях на светло, аз ще кажа като Петър: *“Покайте се и се обърнете, за да бъдат заличени греховете ви.”*

В) Без покаяние и повярване в Господа, грехът не може да бъде опростен. Смесът на думата “заличаване” може да бъде обяснен по следния начин. В древността много от търговците в Палестина са записвали сметките си на таблички, намазани с восък. На тези таблички те записвали дълговете на клиентите си. **Когато длъжникът изплащал дълга си, търговецът докосвал повърхността на табличката с тъпия край на писалото си и изравнявал повърхността на восъка, така че записът напълно изчезвал.** Така в онази епоха се е извършвало “заличаването.” А сега човекът, който се разкайва и е опростен чрез скъпоценната кръв на Христос, е толкова цялостно опростен, че не остава нито един запис на греховете му. **Все едно, че тъпата страна на Божието писало е заравнила написаното върху восъка и всичко написано е изчезнало.**

Колко хубава е тази метафора на опрощаването на греховете ни! Всичко е заличено и никаква следа не е останала. Ако сега изтрием нещо от записите си, ще остане петно. Текстът е заличен, но петното остава. **Но на восъчните таблички не е оставало петно – всичко написано изчезвало и повърхността отново била гладка.** Същото се случва и с греха на Божиите хора, когато бъде заличен от кръвта на Исус – **грехът изчезва и то завинаги.** Но бъдете сигурни, че грехът ви не може да бъде заличен, ако не се покаете и не се обърнете към Бога, като резултат от вярата ви в Исус. И така трябва да бъде, защото така е подобаващо. Очаквате ли велик цар да прости на грешащ придворен, ако провинилият се преди това не признае грешката си? **Къде е честта и достойнството на Божия трон, ако хората бъдат оправдавани, без да са признали греха си?** Би било неморално и премахване на бариерата през неморалността, **ако кажем на хората, че могат да бъдат оправдани, въпреки че продължават да вършат греховете си и да ги обичат.** Представете си крадец, чийто грях е опростен и той продължава да краде! Или проститутка, на която ѝ е простено, но тя продължава да протитуира. Или пияница, на когото е простено, но той продължава да намира наслада в пиенето! Ако беше така, евангелието щеше да е слуга на неправедността и да е срещу нас, които проповядваме, че моралът трябва да се превърне в закон.

Но това не е така и **непокаяните се грешници ще бъдат прокълнати, колкото и да разчитат на Божията милост.** **Слушателю мой, ти трябва да мразиш твоя грях, иначе Бог ще мрази теб.** Ти трябва да се обърнеш към Бога, **иначе ще загинеш.** Не е възможно да не се откажеш от греха си и да отидеш на небето. Кой път ще избереш? Ще изоставиш ли греховете си и ще идеш на небето или ще се държиш за греховете си и ще отидеш в ада? Кое от двете ще избереш, защото или ще е едното, или ще е другото; **трябва да има развод между нас и греха, иначе е невъзможен брака между нас и Христос.**

Съвестта ни не ни ли казва същото? Няма съвест, която би казала на човека: “Ти можеш да се надяваш, че ще бъдеш спасен и въпреки това да продължаваш да живееш порочно.” Някои хора говорят така, но се съмнявам, че някой вярва в това. Не, не и не, колкото и да е сляпа съвестта, колкото и да е слаб понякога гласът ѝ, но въпреки това има достатъчно светлина за съвестта, за да може да разбере, че е невъзможно съжителството между продължаването на греха и прошката; че трябва да има отказване от греха, за да бъде той опростен. Но, слушателю мой, независимо дали твоята съвест ще ти каже това или не, Бог го казва: **“Онзи, който изповяда и се откаже от греха си, ще намери милост”**, **но няма обещание за непокаяният се.** Бог казва, че тези, които се покаят, ще бъдат опростени. **“Добре към този човек ще погледна, към този, който е нуждаещ се и е с дух на разкаяние и трепери пред словото ми.”** (Ис. 66:2 – мой превод) Но горделивият Фараон, който казва: **“Кой е Богът, че да му се подчинявам?”** не го очаква нищо друго, освен вечно унищожение от Бога. **Онзи, който продължи упорито да върви по порочния си път и да вкоравява врата си, ще бъде унищожен внезапно и непоправимо.** Няма да ми бъде простено, ако проповядвам пред онези от вас, които сте решили да продължавате да вършите грехове и нямате милост и любов към ближните си, защото вие с ужас ще очаквате Божия Съд и неговото пламтящо негодувание. Но ако намразите греховете си, ако Светият Дух на Бога ви направи да мразите досегашните си начини на живот, ако сте загрижени и искате да станете нови хора в Христос Исус, за вас имам само думи на любов. Вярвайте в Исус, подчинете му се, защото той е казал: **“Онзи, който дойде при мен, аз няма да го отхвърля.”** Даже греховете ви да са червени като кръв, те ще бъдат избелени и ще станат бели като сняг. Вратата е затворена и е здраво заключена за всеки човек, който продължава да извършва греха си, но е широко отворена и за най-грешният човек на земята, ако изостави греха си, ако се хване здраво за Исус и му

се довери.

Г) В бъдеще разкаянието и обръщането към Бога ще бъдат считани за особено ценни, защото в разглежданият стих се казва: *“за да бъдат заличени греховете ви, когато дойдат освежителните времена от присъствието на Господа.”* Този текст наистина е много труден за разбиране и едва ли някой знае истинският му смисъл. Има няколко тълкувания на този стих.

а) Този, който се покае и бъде обрънат към Бога, ще се наслаждава на заличаването на греховете му в този период на сладък мир, който винаги върви след опрощението. След като човекът е бил изцяло съкрушен от осъзнаването на греха си, Бог се отнася много внимателно към него. Часовете след като човек повярва в Господа са едни от най-щастливите часове в живота му. Нали в един химн ние пеем: “Къде опознах благословията? Когато за пръв път видях Господа.”

Обръщайки се към Бога, Давид обяснява по следният начин процеса на заздравяването на счупената кост: *“Ти правиш костите, които са счупени, да се зарадват.”* Когато затворникът за пръв път излезе от затвора, когато окованият с вериги чуе за пръв път звъна от падането им на земята, когато те бъдат снети от него! Когато болният за пръв път напусне болничната стая на своите убеждения и започне да диша въздуха на свободата и да усеща здравето на опростеният грешник! О, ако знаехте какво блаженство е да си опростен, вие никога не бихте стояли далеч от Христос! Но вие не знаете и не можете да кажете колко сладко е да си окъпан в скъпоценната кръв и да си облечен с чисто бели ленени дрехи, и да имаш целувката на небесния Отец на бузата си! О, *“Покайте се и се обърнете, за да бъдат заличени греховете ви, когато дойдат освежителните времена от присъствието на Господа.”*

б) Може би тези “освежителни времена” могат да се свържат с времената на съживяване в християнската църква. Единственият начин, чрез който вие, скъпи приятели, можете да вземете участие в това съживяване, **е чрез собственото ви покаяние и обръщане към Бога.** За църквата съживяването е велико освежаване. Аз се моля огромна вълна да премине през Великобритания, защото ние имаме огромна нужда от нея. Но каква полза би имал от съживяването един неопростен грешник? Това прилича на топъл южен вятър, който обдухва един труп, тъй като не може да допринесе за неговото истинско затопляне. Ако вие се покаете и се обърнете към Господа, тогава освен радостта от съживяването вие ще се радвате, че греховете ви са били заличени. Колко печален е гласът, който казва: **“Жътвата отмина, лятото свърши, а ние не сме спасени!”** Мисля, че тази сутрин чувам такъв глас в Божия храм. О, колко благословен е периода на месец Февруари и началото на месец Март! За нас той беше подобен на жътва и на лято. Какви молитви, какви сълзи, какви плачове! Колко пълен беше тогава този храм с хора, които се молят на Господа! Как се молахме по цял ден от ранни зори до късна вечер! **Но някои от вас не са спасени. Жътвата и лятото свърши, а вие не сте спасени.**

О, аз се моля на Бога да бъдете спасени сега. Аз не мога да достигна целта, която обгаря сърцето ми – през следващия месец да отида и да проповядвам пред една по-голяма църква в Селскостопанската зала, тъй като усещам, че ръката на Господа не ми позволява. Заболяването отново се върна при мен и е много вероятно да ме очакват месеци на слабост и болка; но аз се молих, след като не мога да хвърля мрежата си в по-широко място, да мога да имам повече посетители тук. Поради ограниченията на залата, ние не можем да имаме по-голяма църква, но аз с удоволствие бих обърнал още повече хора към Господа. (Коментар: Спържън бил ръкоположен много млади и когато бил 20-годишен, през 1854 отишъл да проповядва в Лондон. Много бързо се прочул, залата в която проповядвал не можела да побере желаещите да го слушат и само за няколко години построили огромна зала с 5000 седящи места, която както виждате, също се оказала недостатъчна. Д.Пр.) Трудно е да се проповядва, скучно е да се работи, ако няма резултати. Ние трябва да имаме хора, които се обръщат към Господа. Подобна на една жена от древността, за която се разказва в Библията, която казала на мъжа си Яков: *“Дай ми деца иначе ще умра.”* (Бит.30:1), **същото важи и за проповедника: той трябва да спасява грешни хора, иначе се моли да умре.** Драги слушателю, ако тези освежителни времена могат да дойдат, нашата молитва е ти да се покаеш и да се повярваш в Христос, за да бъдат заличени греховете ти и ти да се изпълниш с безценната благословия на спасението.

Според смисъла на текста и контекста на Новия Завет, **това ще се случи при второто идване на Исус.** (Коментар: Превел съм книгата на Спържън „Второто идване на Исус.“ Можете да я намерите на <http://methodist.bg/resursi/knigi/> Д.Пр.) Исус ще дойде още веднъж и идването му ще е подобно на пороен дъжд в пустинята. Църквата му ще се съживи и ще бъде освежена; тя отново ще надигне глава след летаргичния си сън и тялото ѝ ще излезе от гробницата. **Но горко на вас, които не сте спасени до идването на Христос, защото за вас идването на Господа ще бъде тъмнина, а не светлина.** За невярващите денят на второто идване на Христос на земята ще бъде **“денят, който гори като пещ; и всички горделиви, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява.”** (Мал.4:1) А кой може да издържи на денят на неговото идване? Кой ще може да устои, когато той се появи? Защото той е като рафиниращ огън и като сапун на тепавичаря; той ще седне като пречиствача и като човека, който очисти среброто от примесите му; и ще очисти синовете на Леви. О, ако се покаеш и повярваш в Господа, ти ще стоиш изцяло погълнат в деня на неговото идване, когато небето

и земята ще се свият на руло, когато твърдите скали ще започнат да се топят, и звездите, подобно на изсъхнали смокинови листа, ще паднат от дървото, и ще се чуе гръмолен и протяжен звук на тръба който ще каже: *“Събудете се, вие, мъртвите и елате да бъдете съдени.”* Тогава ще започне Страшният Съд и Съдията ще седне на трона си, за да отдели праведните от порочните хора. В този ден Господ има милост към вас, стига милостта ми сега да те е направила покорен на думите в текста: *“Покайте се и се обърнете, за да бъдат заличени греховете ви, когато дойдат освежителните времена от присъствието на Господа.”*

Безплодната вяра

Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва. (Як. 2:17)

Каквото и твърдение да е казал Яков, той никога не е искал то да противоречи на евангелието. **Не е възможно Светият Дух на едно място да каже едно нещо, а на друго място – друго нещо, което противоречи на първото.** Твърденията на Павел и Яков трябва да бъдат съгласувани и ако в тях има противоречие, аз по-скоро бих изхвърлил зад борда твърдението на Яков, а не на Павел. Аз си мисля, че и Лутер е постъпвал така. (Коментар: Преди 500 години Мартин Лутер превел Новия Завет на немски език, за да бъде четен от обикновените хора, защото до тогава в църквата се проповядвало на латински. Лутер нямал високо мнение за Посланието на Яков, защото в него се подчертана важността на делата на човека и поради това го поставил в края на Новия Завет, след книгата Откровение. Това ни напомня тук Спържън. Д.Пр.) Ако ме попитате как се осмелявам да кажа това, аз ще ви отговоря, че по-скоро бих изхвърлил Яков, отколкото Павел, **защото аз във всички случаи трябва да запазя самият Господ Исус Христос.** Никога не трябва да задаваме въпроси относно различията в просветлението, тъй като апостолите не са били еднакво просветени, **но ако такива въпроси бъдат зададени и са допустими,** отговорът е, **че най-голяма мъдрост се дава на онези, които се вкопчват най-близо до Христос.** Последните думи на Господ Исус, преди да бъде възнесен на небето са следните: *“Идете по целия свят и проповядвайте евангелието на всяко създание.”* (Марк 16:15 – мой превод) А какво е било евангелието? *“Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен.”* (Марк 16:16) **Ето за това трябва винаги да се вкопчваме здраво, защото Исус Христос е обещал спасение на всеки кръстен вярващ и е казал: “И както Моисей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкия Син и всеки, който вярва в него да не загине, но да има вечен живот.”** (Йоан 3:14)

Тук е ясно, че Исус обещава вечен живот на всички, които вярват в него и му се доверяват. Ние няма да се уплашим от думите на Господа, а ще застанем още по-плътно до казаното от него. Бъдете сигурни, че добрата новина за собственото ви спасение като вярващ човек, който се доверява на Исус Христос, когото Бог възкреси от смъртта, ще спаси душата ви, а простото ви и неразводнено упование в живота, смъртта, възкресението и заслугите на Исус Христос, ще ви гарантират вечен живот. Нека нищо да не ви отнема от тази увереност, защото тя притежава огромното обезщетение на наградата. **Небето и земята могат да отминат, но нито една капка от тази велика и фундаментална истина няма да бъде отнета.** *“Който вярва в него, не е осъден; а който не вярва е вече осъден, защото не е повярвал в Единородния Божий Син.”* (Йоан 3:18) **Но факт е, че казаното от Яков и Павел се намира в перфектна хармония,** въпреки че те гледат истината от различни гледни точки, но какъвто и да е смисълът на казаното от Яков, **аз съм убеден в казаното от Павел, както и в истината, казана от двамата.**

Втора забележка. **Яков никога не е намеквал, нито за миг, с нито една от думите си, че ние може да имаме някакви заслуги за добрите неща, които правим.** След като сме свършили всичко добре, ако сме в състояние да го направим, **единственото нещо, което трябва да казваме е, че сме направили това, което сме били длъжни да направим.** Очевидно не заслужава никаква заслуга онзи човек, който получава заплащане за това, което прави. **Няма заслуги за служител, който получава заплатата заради работата, която върши.** Между създанието и неговия Бог не трябва да се задава въпроса за заслугата. Бог притежава права над нас, той притежава права над онова, което е създадено от него, притежава права да го защитава и права на неограничена власт **и Бог може да изисква всичко от нас, а ние не можем да изискваме нищо от него,** а тъй като всички ние сме извършили и грехове, тогава да говорим за спасение поради заслуги, заради собствените ни дела, е нещо по-лошо от суета. **Това е безочливост, която Бог никога не търпи.** “Те говорят за морал! О, кървящо Агне, най-висшия морал се намира в твоята любов.” Когато говорим за спасение поради заслуги, отговорът на Коупър ми се струва, че е най-подходящ: **“Загива достойнството с погнуса, така както трябва да загине и глупакът, който обижда своя Господ.”**

Яков ни казва, че несъмнено вярата ни спасява, но тя трябва да притежава определени качества. Нито един човек не е спасяван поради това, че си внушава, че е спасен. **Никой не е спасяван поради това, че вярва, че Исус е умрял заради него.** Това може или не може да е истина в смисъла, който той влага в думата

вяра. В известен смисъл Исус е умрял заради всички хора, но тъй като е видно, че много от хората са загубени, **фактът, че Исус е умрял за всички хора съвсем не е основание всеки човек да се надява, че ще бъде спасен.** Христос е умрял заради някои хора в друг, специален смисъл. Нито един човек няма правото да вярва, че Христос е умрял специално заради него, докато не е видял доказателството, че това е вярно, **като се остави изцяло в ръцете му, като се довери изцяло на Исус и започне да върши подходящи дела като доказателство за реалността на своята вяра.** Вярата която спасява не е историческа вяра, не е вяра, която просто вярва в канона и в някои факти. **Аз въобще не се съмнявам, че дяволите са много православни.** Аз не знам към коя църква принадлежат те, **независимо че във всички църкви има някои дяволи.** Даже един от членовете на църквата на Христос, докато е бил на земята, е бил дявол, защото Исус е казал, че този човек (Юда) е пълен с дяволи. **“Нима не Аз избрах вас, дванадесетте. А, ето, един от вас е дявол.”** (Йоан 6:70) **Подобни хора има във всички църкви.** Дяволите вярват във всички факти на откровението. Аз не считам, че те се съмняват в съществуването на Бога. Те са получили твърде много неща от ръката на Бога, поради което не се съмняват в неговото съществуване! Те са усетили толкова голям страх от неговия гняв, поради което не се съмняват в праведността на неговото управление. **Дяволите са непреклонно вярващи, но те не са спасени.** И такава вяра, ако я притежаваме, **не може да ни спаси, а ще си остане с всички си очаквания и цели една мъртва и бездейна вяра.** Единствено вярата, **която ражда дела, тя ни спасява; делата не ни спасяват, а вярата, която не ражда дела е вяра, която само ни заблуждава и не може да ни отведе на небето.**

Сега ще се спрем накратко на следните неща:

А) Какви са видовете дела, които са нужни, за да докажат, че вярата ни е спасяваща вяра?

Делата, които са абсолютно необходими, са следните:

а) Трябва да има дела, които да **дават доказателство за разкаяние.** Погрешно е да се каже на човек, че той трябва да се покае, **преди** да е повярвал в Христос, но е правилно да му кажем, че след като повярва в Христос, **за него е невъзможно да остане непокаял се.** На този свят никога не е имало, няма и няма да има човек, който вярва в Господа, но не се е покаял. **Вярата и покаянието са родени заедно в духовния живот и заедно израстват.** В момента, в който човек започне да вярва в Господа, той се покаява и докато вярва, той се разкайва **и това е процес, който продължава до края на земния му живот.** Ако ти си повярвал, но никога не си се разкайвал заради греховете си, тогава постъпи според вярата си. Ако сега твърдиш, че си дете на Бога, но никога не си посипвал главата си с пръст и пепел; ако никога не си мразил греховете, които по-рано обичаше; ако сега не ги мразиш и не мечтаеш да се освободиш от тях, ако не смиряваш себе си пред Бога заради тези грехове, **ти не знаеш нищо за спасяващата вяра,** защото вярата поставя дистанция между нас и греха; за един миг вярата ни отвежда далече от греха и близо до Христос и сега сме далече от греха. Но онзи, който обича своя грях, който мисли малко за своя грях и се връща лекомислено при него, **който счита, че грехът е вид спорт, че грехът е някаква дреболия, всъщност притежава вярата на дяволите,** но никога не е опознал вярата на човека, който е избран от Бога. Истинската вяра очиства душата, защото сега човека ловува срещу греха, който може да установи, **че предателски дреме в природата му;** и въпреки че вярващият не е перфектен, посоката на течението на вярата е да го направи перфектен. И ако това е вяра, която прави човека перфектен, вярващият ще стане перфектен и след това ще бъде отнесен на небето, за да пребивава пред Божия трон. **Сами преценете собственото си положение,** слушатели мои. Дали сте родили плодовете на разкаянието? **Ако не сте, без тези плодове вярата ви е мъртва.**

б) **Делата на тайното благочестие** също са важни за истинската вяра. Дали човек си казва: “Аз вярвам, че Исус е умрял заради мен и се надявам да бъда спасен,” но живее в постоянно пренебрегване на молитвите си насаме? Не е ли чел Библията? Никога ли не е повдигал очите си към небето и не е казал: “Отче мой, бъди водач на децата ми”? Никога ли Господ нашия Бог не е поглеждал тайно в сърцето му, никога ли не се е хранил с Христос своя Спасител, никога ли не е другарувал със Светия Дух? **Тогава как вярата може да живее в такъв човек?** Да казваме, че даден човек е жив, когато той не диша и в когото кръвта не циркулира, означава да казваме че даден човек е вярващ с жива вяра, която не го отвежда близо до Бога в молитва, който наистина не живее в благоволение и страх от приставащият навсякъде Всевишен Бог. Сами преценете, вие, професори. Пренебрегвали ли сте молитвата, нямате ли таен духовен живот? **Ако е така, разделете се от представата си, че имате спасяваща вяра.** Вие не можете да бъдете спасени от такава вяра, защото в нея няма живот; това не е вяра, която води до Агнето и носи спасение; Ако вярата ви беше истинска, тя щеше да изяви себе си, като ви накара да паднете на колене и да вдигнете очите си към Превъзвишеният Бог.

в) Друг вид дейности са дейностите, които мога да нарека **дела на подчинението.** Когато човек вярва на Исус, той го приема като свой Господар. Тогава човекът казва на Господа: **“Покажи ми какво искаш да правя.”** Отец е показал на Христос какво трябва да прави. Христос не е изпълнявал собствената си воля, а се е подчинявал на волята на своя Отец и Господар. Сега няма да говоря за онези хора, които не знаят каква е

волята на Господа, които ще понесат няколко удара с камшик, **но се страхувам, че има някои професори, които живеят в упорито пренебрегване на познатите християнски задължения, но въпреки това считат, че са участници в спасителната вяра.** Вярно е, че някое задължение може да бъде пренебрегнато и въпреки това човека може да бъде спасен, но ако изпълнението на задължението бъде постоянно и упорито пренебрегвано, то може да се превърне в теч, поради който кораба да се напълни с вода и да потъне. Пренебрегването на което и да е задължение от страна на истинският християнин не стига дотолкова далече, а спира. Христос не спасява нито един човек, защото човекът е спазил **само** правилата и изискванията; ако искаме да бъдем спасени от Христос, **ние задължително трябва безусловно и изцяло да се подчиняваме на волята му.** Някои ще поставят граница тук и ще кажат, че искат сами да са господари на себе си. Но онзи, който има истинско сърце и вяра истински, ще каже: “Ще побързам и няма да се забавя да спазя заповедите ти. Ще вървя право по пътеката пред себе си, защото твоите заповеди не са тежки. **Аз се наслаждавам на заповедите ти повече, отколкото на чисто злато.**” Но синове и дъщери на греха, какво казвате с това ваше признание? Гледате ли към Господаря си така, както слугините гледат към своите господарки? Някога запитвали ли сте се какво иска Христос да правите? Или живеете по навик, пренебрегвайки закона и волята на Христос? Ходите ли на места, където няма да срещнете Христос и където не бихте искали да го срещнете? Дали някои от вас нямат навика да се придържат към правила и обичаи, за които са сигурни, че не са одобрявани Господа? И вие казвате, че вярвате в Господа? О, господо, **ако вярата ви наистина беше жива, тя щеше да е подчиняваща се вяра.**

Живата вяра произвежда това, което аз наричам разделящи дела. Когато човек вярва в Исус, той не такъв човек, какъвто е бил преди да повярва, нито ще продължи да общува с хората, с които е общувал преди да повярва. Нашият Господ е казал: “*Вие не сте от света, както и аз не съм от света.*” Разбира се, Христос не е бил аскет; той е ял и пил, подобно на други хора, поради което беше наречен “лакомник и винопиец” (Мат. 11:19), защото е общувал с невярващите хора. Но имало ли е някой, който да е живял по-неземно от Христос? В главните, важните и съществените неща той се е съобразявал с всичко, което се е изисквало от Божия Закон, но присъствието му прилича на присъствието на серафим сред грешни хора. **Веднага можете да забележите, че той разсъждава по различен начин в сравнение с хората,** че не притежава техния дух, че е безвреден и неопетнен, и че е отделен от грешните хора. Такъв ще бъде и вярващият, ако вярата му е истинска; наистина това е тежко изискване за някои професори, но не е по-тежко от изискването, за което Библията ни казва. **В денят на второто идване на Господ Исус Христос, ако ние сме от света, каква друга съдба можем да очакваме, освен съдбата на света?** Ако се наслаждавате заедно със света, вие ще бъдете осъдени така, както ще бъде осъден света; ако живеете така, както живее света, вие ще умрете заедно със света и заедно със света ще живеете отново като загубен човек. **Там където няма отделяне от света, там няма милост.** (Коментар: Та нали думата „святи,” означава отделени от света. Д.Пр.) Ако се приспособяваме към този свят, как се осмеляваме да говорим, че милостта е в душите ни; ако не съществува видимо различие между нашето поведение и поведението на светските хора, каква проява на суета е, какво омаловажаване, какво лицемерие и каква измама е за нас да отидем на Господната трапеза и да казваме, че сме синове на Господа, когато съвсем не сме негови синове? Вярата без дела, които правят видима разликата между истинският вярващ и светския човек, е мъртва вяра, която не спасява.

Аз не твърдах, че всеки вярващ е перфектен. Никога не съм мислил така, но казах, че ако вярващият въобще може да бъде вярващ и вярата може да върши перфектната си работа, той ще бъде перфектен и то до нивото, което съответства на истинността на вярата му и ще дава плодове, които ще умножават Божията слава и ще доказват искреността на вярата му.

г) Друг вид работи ще са нужни, за да докажат жизнеността на вярата на вярващият и това **са делата на любовта.** Онзи, който обича Христос, чувства, че любовта на Христос го принуждава; такъв човек **полага усилия да разгласява по света познанието за Христос;** такъв човек мечтае да спечели диаманти за короната на Христос; той полага усилия да разшири границите на царството на Христос и на Месията и не би дал и една стотинка за най-превъзвишените изповеди, изпълнени с най-прекрасни думи, ако те не доказват себе си чрез конкретни дела в служба на Христос. **Ако обичаш Христос, ти не можеш да не му служиш.** Ако вярваш в него, в това в което вярваш има такава мощ, има такава сила в милостта, която идва от вярването, че ти си длъжен да служиш на Христос, **а ако не му служиш, ти не си негов.**

Това доказателство може да бъде онагледено по различни начини. Ще ви покажа един от тях. В земята е посадено едно ябълково дърво. Източникът на живота за дървото са корените, независимо от това, дали ражда ябълки или не. Ябълките няма да му дадат живот, защото целият живот на дървото идва от корените му. Но ако това ябълково дърво се намира в овощната градина и дойде пролетта, а то няма пъпки, а след това дойде лятото и то няма листа и плодове, и това се повтори на следващата година, а след това още една година, това дърво ще седи там без пъпки и без цветове, без листа и без плодове, тогава вие ще си кажете, че то е мъртво и ще сте прави, защото то е мъртво. Не листата правят дървото да живее, но липсата на листа

е доказателство, че то е мъртво. Същото е и с професора. Ако в него има живот, този живот трябва да роди плодове, които имат формата на дела; ако вярата му има корен, но няма дела, тогава заключението, че той е духовно мъртъв е правилно. Когато по телефонният кабел не протича съобщение от Америка, въпреки че те се опитват многократно да ни го изпратят, но единственият резултат е гробно мълчание, тогава телеграфистите стигат до заключението, че кабела е прекъснат. Следователно, когато в живота не се роди нищо от милостта, която считаме че притежаваме, ние стигаме до извода, че връзката между душата на човека и Христос е прекъсната.

Не е нужно да давам други примери. Ние трябва да съберем всичко това в едно изречение: “**Без светостта никой човек няма да види Господа. Поради това, принасяйте дела, които да доказват покаянието ви.**” А сега стигаме до втората част на проповедта.

Б) Някои факти, които подкрепят учението, че “вяра без дела е мъртва.” Тези факти показват, че е очевидно за всички наблюдаващи, **много професори на вярата не са спасени.** Щеше да е абсурдно, ако не беше много злочесто да се замислим за някои хора, които се загръщат със самонадеяността, че са спасени **и че относно това спасение никой не може да им задава въпроси, а само и единствено самите те.** Спомням си за един професор, който обичаше да казва, че е оправдан чрез вярата **и беше най-убеден в това, когато беше изпил най-много бира.** Колкото и да е тъжно да го кажа, подобни професори съвсем не са изключение. В момента, в който осъждането им е изписано на челото им и всички виждат това, **те изглеждат най-уверени, че самите те са спасени.** Сега, братя, ако тези случаи ви убеждават и вие въобще не се съмнявате, **тогава прилагайте към себе си същото правило,** защото даже да не сте поставени в по-страшно менгеме, ако от тук се приберете у дома си изпълнени с егоизъм, ако се поддадете на постоянните навици на порочната природа, ако никога не се борите с греховете и Божията милост никога не ви извежда от тях; ако можете да живеете в греха, който извършвате тайно и насаме, но продължавате да приспивате съвестта си и си оставате същите, каквито сте били преди обръщането, което претендирате че сте извършили към Бога; когато заемате мястото на съдията и осъждате другите хора; усетете, че произнасяте собствената си присъда, защото когато виждате един открито извършван грях от разпуснатото поведение на ближните си, за вас не е трудно да повярвате, че всеки друг грях, на който вие постоянно се отдавате е същото за вас, каквото е и за тях.

Вие знаете, че хора, на които им липсва спасяваща вяра, не са спасени. Това трябва да е вярно, защото иначе защо Спасителят е казал: “**Тясна е портата и стеснен е пътят, който води към живот и малцина са онези, които ги намират.**” (Мат.7:14) **Защото не е тясна порта и не е стеснен пътя просто да се придържате към общоприетото християнство, да спазвате канона и да казвате: “Аз вярвам, че Исус е умрял заради мен”; но много тясна е вратата да вярвате така, че практически да станете слуги на Христос,** така да му се доверявате, че да изоставите всяко нещо, което Христос мрази. **Истините, в които Исус ни заповядва да вярваме са изцяло истини, в които ако вярваме, трябва да дадат отражение върху ежедневието ни живот.** Човек не може наистина да вярва, че Исус Христос е отнел греховете му чрез страданията си на кръста **и да продължава да си играе небрежно с греха.** Лъжец е онзи, който казва: “Аз вярвам, че кървящият Спасител е страдал заради греховете ми”, но продължава да е в добри отношения със същите грехове, които за причинили смъртта на Христос. О, господо, вярата в кървящият Спасител е вяра, която жадува за отмъщение към всяка форма на греха. Християнската религия ни прави да вярваме, че ние сме синове на Бога, когато вярваме в Христос. **Дали човек ще вярва, че наистина е сина на Бога, но същевременно ежедневно и упорито ще живее като дете на дявола?** Наистина ли очаквате да видите членове на кралския двор да си играят с просяците на улицата? Когато човек вярва, че притежава някаква позиция в живота, тази вяра го прави да има съответната осанка и начин на разговоране и когато аз вярвам, че съм избран от Бога, че съм изкупен от кръвта, че ми е запазено място на небето чрез договора на милостта, че аз съм Божий свещеник, че съм направен цар в Христос Исус, аз не мога, ако вярвам, освен ако съм чудовище, което надвишава чудовищността на човешката природа, да се върна обратно и да живея по същия начин като другите хора, така че делата ми да са в противоречие с думите ми.

В Библията постоянно виждаме, а и всички светии потвърждават, че вярата е свързана директно с милостта и че там, където е вярата, там е и милостта на Бога. **Тогава възможно ли е душата на човека да е управлявана от Божия дар, а той да обича греха и да пренебрегва светостта?** Аз не мога да разбера как е възможно милостта да живее в душата на човека, а той да се оставя да е роб на Сатаната – това е невъзможно нещо!

Вярата винаги е свързана с възстановяването. Възстановяването означава нещо старо да бъде направено ново; това означава да се вдъхне нова природа в човека. Новото раждане не е просто някакво реформиране, а е цялостно обновление и превръщане на човека в ново създание в Христос Исус. Но как едно ново създание, ако не се е покаяло, ако няма добри дела, ако не се моли насаме, ако не дарява в полза на нуждаещите се, ако не притежава някаква святост, да не е обект на презрение? Новото раждане ще бъде

нещо, на което хората ще се присмиват, ако то наистина не произведе омраза към греха и любов към светостта. Този вид ново раждане, което е било разпространявано от църквата в Рим и от някои църкви в Англия, е раждане, което предизвиква присмеха на всички хора, защото се казва, че децата са родени отново, те получават официално потвърждение, че са родени отново, че са направени членове на Христос и са деца на Бога, а след това в много случаи израстват и забравят клетвата, която са дали при кръщението си и живеят в грях като невярващите хора. Очевидно е, че новото раждане няма никаква последица за тях, **защото от Библията ние знаем, че възстановяването променя природата на човека** и го прави да мрази нещата, които преди е обичал и да обича нещата, които преди е мразел. Ето това е възстановяването, към което си струва да се стремим: то винаги идва заедно с вярата, а след него задължително трябва да последват добри дела придружавани също от вярата. А сега стигаме до последното нещо, което ще разгледаме в тази проповед:

В) Какви са хората, които имат вяра, но нямат добри дела? Какви са тези хора? Защо тяхната предполагаема вяра ги прави толкова безгрижни и незаинтересовани и в края на краищата ги превръща в корави и покварени хора? Аз се страхувам безкрайно, че някой от нас ще трябва да има име, за да живее, когато всички ние сме умрели; защото един обикновен грешник, който не е повярвал, може да бъде обърнат към Бога, но е изключително рядко срещано грешен човек да обяви, че е това, което не е, а след това наистина да повярва в Бога. **Жалко нещо е да срещнеш човек, който е излъгал, когато е обявил, че вярва в Господа!** Човекът сяда и казва: “Защо, аз вярвам” и когато върви, той внимава, защото се страхува от онова, което другите хора могат да кажат за него. Но лека полека **той започва да се разглезва**. Той си казва: “Не е важно какво правя, аз мога да направя това и пак да ми бъде простено.” След това продължава по-нататък по същия път. Не казвам, че вероятно в началото той отива на театър, но влиза в съседната сграда. Той не става пияница, но му харесват веселите компании. Той продължава по този път и стига до убеждението, че той е единственият спасен човек и това убеждение още повече се затвърждава в него, така **че той си мисли, че от тук нататък може да прави каквото си поиска**. Тъй като е пиел без да прекалява, той решава да докаже, че ако иска да използва първичен материал, от който да направи най-лошия човек, Сатаната взема онзи, който твърди, че е най-добър. **Съмнявам се, дали такъв скъпоценен слуга на Сатаната, какъвто е Юда, би могъл да бъде направен от друг материал, какъвто е апостола-изменник**. Ако не беше живял близо до Христос, той никога не би могъл да се превърне в такъв предател, какъвто е бил. **Нужно е да притежавате добро познание за религията, за да бъдете първокачествен лицемер**. **Трябва да сте се изкачили нависоко в Християнската църква, преди да станете подходящ инструмент за най-лошите дела на Сатаната**. О, но защо хората постъпват по този начин? Ох! Каква е ползата от демонстрирането на такава вяра? Мисля си, че ако не сме длъжни да получим жизнената сърцевина на религията, аз никога не бих се натоварвал с люспите ѝ, защото получават веригите на набожността, без да получат утешенията на набожността. Те не се осмеляват да направят едно или друго нещо, а ако се осмелят, те усещат, че нещо им пречи. Защо поне не престанат да твърдят, че вярват в Бога? Така поне ще бъдат свободни и ще могат да извършват греховете си, без да носят тежкия камък на вярата на врата си. Сигурно няма извинение за хората, които са предопределени да загинат, но идват в църквата, за да се прикрият с маската на набожността! Защо не могат да загинат, така както са предопределени? **Защо прибавят грях към грях, опетнявайки църквата чрез кръста на Христос?**

А какво да кажем за хората, които обявят публично, че са вярващи, но делата им не са в хармония с вярата им? Защо се случва това с тях? Те опозоряват църквата и дават основание на невярващите да посочват църквата с пръст и да казват: “Къде е вашата религия? Това ли е вашата религия?” Това се случва, когато невярващите видят човек, който твърди, че е в Христос, но не живее така, както е живял Христос. Такива хора нараняват църквата, тя е наранявана от приятелите си. Тези хора карат истинските служители на Бога да се усамотяват с разбито сърце и да се молят: “О, Господи, заради това ли ни изпрати при тези хора, за да им говорим и да им служим, а те да се държат лицемерно пред теб?”

Тези хора не позволяват на невярващите да дойдат в църквата, защото невярващите ги гледат какво правят и стигат до заключението, че религията е лицемерие и поради това са възпрепятствани и ако не са сериозни, невярващите продължават да се наслаждават на греха си, поради низостта на тези професори. Не се осмелявам да ви кажа какво ще е тяхното осъждане, когато Христос дойде отново, когато с огнен език Христос ще проучи всяко сърце и ще призове всички хора да отидат при него, за да получат присъдата си. Каква ще е съдбата на незаконно родения професор, който проституира със своята вяра, **с цел самият той да се прослави и обогатява**? Той не се стреми към прослава на Бога. Каква ще е светкавицата, която ще преследва неговата виновна душа в нейния изплашен полет до ада и какви ще са веригите, които се получават във вечната непрогледна тъмнина от онези, които са безводни кладенци и облаци без дъжд? Аз не мога да ви кажа това и дано Бог ви дари вие никога да не узнаете това. Ох! Нека сега всички да отидем при Христос, за да бъде той нашият Спасител във всяко дело и истина. Тогава ще бъдем спасени и когато сме

спасени, ние ще се стремим да служим на Христос със сърцето, душата и със силата си.

Мисля си, че последната илюстрация, която ще ви кажа е достатъчна и аз ще съм изчерпал темата. Един кораб е носен от течението. Скоро той ще заседне в крайбрежните плитчини, но на борда на кораба се качва един лоцман. *(Коментар: Лоцманът е местен капитан, който е запознат с особеностите на пристанището, на канали и опасни места, и след качването си на кораба поема управлението и носи отговорността за безопасността на пътуването. Д.Пр.)* Той застава на палубата и казва на капитана и на екипажа: “Обещавам и ще спася този кораб, ако вярвате само на мен. Обещавате ли това? Вярвате ли в мен?” Те му отговарят, че вярват, че лоцмана може да спаси кораба и изцяло предоставят кораба на неговите грижи. А сега чуйте какво казва лоцмана: “Хей, рулевия!” Рулевиът не помръдва! “Хей, ти, който си на руля! Не чуваш ли?” Рулевиът продължава да не помръдва и не управлява кораба! “Хей, Джак, нямаш ли доверие на лоцмана?” Рулевиът отговаря: “О, не, вярвам му, той ще спаси кораба, ако аз вярвам в него.” “Не чу ли лоцмана, когато каза да вярваме в него, а ти не докосваш руля?” “А сега, ти, който си на мачтата, съживи се и свали това платно!” Но морякът на мачтата не помръдва и дава възможност на вятъра да духа в платното и да носи кораба към брега. “Виж, хей ти, съживи се и свали това платно!” Но морякът не помръдва! Тогава лоцмана се обръща към капитана: “Капитане, какво да направя? Тези моряци не помръдват въобще.” А капитана му отговаря: “О, аз имам пълно доверие в теб, лоцмане. Вярвам, че ти ще спасиш кораба.” “**Тогава защо не обърнеш внимание на рулеви и на моряка на мачтата?**” А капитана му отговаря: “О, не, аз ти имам огромно доверие и нямам никакво намерение да правя каквото и да е.” В този момент корабът потъва сред пенещите се вълни и всички хора на борда отиват на дъното. Питам ви, дали тези моряци вярваха в лоцмана? Те не притежаваха ли единствено някакво гротеско подобие на измамна вяра? Защото ако наистина бяха загрижени за спасението на кораба и ако наистина вярваха в лоцмана, лоцманът щеше да ги спаси, защото те никога не биха били спасени без него. **Те доказаха вярата си чрез делата си.** Ако вярата им беше перфектна, кораба можеше да бъде спасен.

Призовавам всеки от присъстващите тук да прави това, което Христос му казва да прави. Призовавам ви, преди всичко друго, за докажете, че вярвате в Христос, като се кръстите в неговото име. “*Този, който повярва в Христос и е кръстен, ще бъде спасен.*” Първото доказателство, че сте повярвали в Христос, **е да се подчините на много презираната заповед за кръщаване на повярвали** и след като сте направили това да продължите с другите неща, за които говорих до сега. О, умолявам ви заради спасението на душата ви, не пренебрегвайте нито една от заповедите на Христос, колкото и дребнава да ви се струва. Каквото ви каже, правете го, защото само чрез характерната за децата покорност на всяка дума на Христос, вие можете да очаквате да се изпълни обещанието: “*Тези, които вярват в него, ще бъдат спасени.*” Господ благославя тези думи заради собственото си име. Амин.

Благословията на Новата Година

“Пазете живота си от любовта към парите и бъдете доволни от това, което имате; защото Бог е казал: ”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.” (Евр. 13:5 – мой превод)

Наблюдавайте начина, по който апостолите са подтикнали вярващите в Христос да изпълняват задълженията си. Те не са им казвали: “Вие трябва да правите това или онова, иначе ще бъдете наказани; вие трябва да направите това и след това ще получите награда за него.” Те никога не са размахвали камшика на закона пред лицето на детето на Бога. Те са знаели разликата между човека, **който действа поради гнусни мотиви и страх от наказанието** и новороденият човек, който е мотивиран от подсъзнателни мотиви, които докосват сърцето му и раздвижват възстановената му природа и това го принуждава, поради любовта си, да изпълнява волята на онзи, който го е изпратил. Поради това в разглежданият стих не се казва: “Бъдете доволни, иначе Бог ще ви отнеме това, което имате”, а се казва: “*Пазете живота си от любовта към парите и бъдете доволни от това, което имате; защото Бог е казал: ”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”*”

Обещанието е превърнато в довод за приемане на заповедта. Подчинението е подсилено от благословия на завета. Бог е казал: “*Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.*” При това положение трябва ли да съм недоволен или лаком? Не! Защото чрез обещанието си Бог е направил безопасността ми непоклатима и безусловна, като ме уверява: “Никога няма да те изоставя и никога няма да те забравя,” **поради тази причина аз няма да употребявам думи, които са свързани с лакомията и с всяко лошо нещо и ще се стремя да живея доволен и щастлив в присъствието на моя Бог.** Братя, разберете, че това евангелие ни мотивира. **Това е доводът на безплатната милост.** Това не е оръжие, което е взето от арсенала на планината Синай, а е взето от подножието на кръста и от съдебната зала на завета на любовта.

Искам да привлека вниманието ви е, че един вдъхновен от Светия Дух апостол на Исус Христос, въпреки че говори със свои собствени думи, подобно на мнозина други, цитира стихове от Стария Завет. *“Бог е казал:”* *Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.*” (Втор.31:6) Ето това е ценността на Светото Писание. Ако един вдъхновен апостол цитира текста като идващ от божествената власт, колко повече ние, които нямаме това вдъхновение, трябва да имаме почит към Библията. Ние още повече трябва да изучаваме Библията и когато искаме да потвърдим някое наше твърдение или да отговорим на наш опонент, винаги е добре да използваме оръжие от великата Библия и да цитираме: *“Бог е казал..”* О, нищо не може да се сравни със силата и властта на подходящ цитат от Библията! Ние можем да си мислим нещо, но какво от това? Нашето мислене не притежава голяма стойност. Общественото мнение може да подкрепя мисленето ни, но какво от това? Общественото мнение много по-често греша, отколкото е правилно и е много непостоянно и ненадеждно. (Коментар: Голяма заблуда има в разпространеният израз: “Глас народен – глас Божий.” Това е много удобна лъжа за манипулаторите и популистите, които не говорят на хората истината, а галелици ухото им лъжи. Д.Пр.) Но когато чуем *“Бог е казал..”*, това означава че Богът, непроменимата истина и вечната преданост е казал; Бог, който е направил небето и земята и който не се променя, въпреки че народите се разтопяват като утринна слана; Бог, който живее вечно, докато хълмовете, планините и този заобикалящ ни свят и всичко върху него ще отминат - “Бог е казал..” О, каква сила има в това “Бог е казал:” *Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.*” Поради това, нека още по-усърдно да изучаваме Библията и да се подхранваме от нея, да се гмурваме в дълбините ѝ и след това да си създаваме навика да цитираме стихове от нея, с цел да защитаваме истината; да я използваме като оръжие срещу злото и като довод, който ни призовава да вървим по пътя на дълга си и да не се отклоняваме от него. А сега ще разгледаме по-подробно обещанието : *“Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”*

А) Забележителното качество на това обещание. Не е ли чуден и задържач вниманието ни факта, че докато другите ни изоставят и забравят, Бог никога не постъпва така? Бог е казал: *“Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя”* на всеки от хората, които е откупил. Колко често хората постъпват лицемерно и забравят онези, които са наричали свои приятели, когато те обеднеят! Ох, каква трагедия има в някои от тези жестоки забравяния! Дано никога да не ви се случи такова нещо! Тези така наречени приятели познават приятелите си, когато са облечени в нов черен костюм, но колко рядко поглеждат към тях, когато дрехите им са овехтели. Те ги познаваха много добре, когато веднъж седмично седяха на масата им и се ползваха от щедростта им, а сега не искат и да знаят за тях, когато те чукат на вратата им и се надяват да получат помощ във време на нужда.

Нещата се променят изцяло и приятелите, които преди са били ценени, сега са забравени. Всъщност човек започва да се окайва, че е бил толкова лишен от късмет, че е имал за приятел човека, който дотолкова е изпаднал и не изпитва никакво съжаление за него, защото е твърде зает да изпитва жал към самия себе си. В стотици, хиляди и десетки хиляди случаи, веднага щом богатството изчезне, изчезва и лицемерната любов и привързаност, и когато бившият приятел, който е живял в прекрасен дом, сега се премести да живее в жалка къщурка, приятелството, за което в миналото сме се кълнели, че ще трае вечно, внезапно изчезва. Но братя, Бог никога няма да ни изостави заради това, че сме обеднели. Колкото и ниско да изпаднем, той винаги казва: *“Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя”* Трапезата ви може да е оскъдна; може да се налага да вършите тежка работа, за да изкарвате честно прехраната си пред очите на всички хора; може да се питате многократно и да се чудите поради какви причини не можете да излезете от сегашното си затруднено положение. Но когато всички приятели са ви обърнали гръб и когато познатите ви опадват от вас така, както падат есенните листа, Бог е казал: *“Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* Тогава ще намерите подслон под неговото изобилие и когато ръцете на другите са скръстени, ръцете на Бога продължават да са широко отворени с любовна милост и нежност, за да помагат и да спасяват душата на нуждаещият се.

Понякога, и то много често, хората изгубват приятелите си, ако изпаднат във временна немилост. Те може да не са направили никаква грешка, възможно е даже да са направили всичко както трябва, но общественото мнение може да осъжда пътя, по който са тръгнали или може да са оклеветени и те биват засенчвани, поради което хората внезапно ги забравят. Приятелите му престават да познават човека, пък и защо да го познават? Той вече не е същия човек, поне в техните очи и тъй като света се отнася хладно към този човек, приятелите му се отнасят по същия начин към него. Когато сме изпаднали в нищета, приятелите ни изчезват, старейки се кой пръв ще избяга, защото се страхуват, че ако се забавят, може да им се наложи да участват в нашето опозоряване. Но нашият Бог никога не постъпва така. *“Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* Ти може да бъдеш изпратен в затвора, подобно на Павел и Сила, но Бог ще те направи да пееш там, даже през нощта. Ти може да бъдеш изпратен на пазара и да бъдеш продаден като роб, но даже и там Бог ще те направи да се радваш. Ти може да бъдеш хвърлен в пламтяща пещ, но Бог ще бъде с теб сред пламъците. Ти може да бъдеш така опозорен и хората да се отнесат към теб така, както се

отнесоха към Единственият Син на Бога и да те разпънат на кръста на срама и да те убият, но ти никога няма да кажеш: “Защо си ме изоставил?” Твоят Господ каза това, когато понесе вината ти, но ти никога няма да има нужда да кажеш това, защото вината ти завинаги е премахната и Йехова ще стои до теб по време на цялото ти опозоряване. И нека тук да кажа, че в Божието семейство няма по-скъпо за него дете от детето, което страда от срам и презрение от другите. Бог обича най-много децата си, когато те понесат упреци и обвинения заради неговото име. Те са по-близо до сърцето му отколкото другите и той ги прави да се радват и да са щастливи, защото голяма ще е наградата им на небето, ако понесат и издържат на страданията заради неговото име. “Аз никога няма да те изоставя, мое преследвано дете. Ще излея такава радост в сърцето ти, че ти ще забравиш за този позор. Ще изпратя един ангел, за да ти служи, да, самият аз ще бъда с теб и ти ще се зарадваш в моето спасение, а сърцето ти ще бъде щастливо и спокойно сред бурите около теб.”

Благословен да е Бог, целият срам и всички хръчки, с които хората ни покриват никога няма да прогонят Бога от нас, защото Бог е казал: *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* Уви, такава е човешката природа, че ние трябва да кажем, че много хора са били забравяни, когато вече не са способни да служат на удоволствието и разтуката на онези, който са им се възхищавали, докато са печелели чрез тях? Поради това някои биват отхвърляни настрана, така както хората изхвърлят непотребна покъщнина, която е износена и вече е непотребна. Хората няма да ни забравят, докато имат някаква изгода от нас, но когато вече не могат да извличат никаква полза от нас, когато бедната жена окуцее дотам, че едва може да се дотърти от стола си до леглото, когато мъжът бъде поразен толкова силно от някое нещастие или стане толкова слаб, че не може да заеме мястото си във великият парад на живота, тогава той прилича на гренадирите на Наполеон, които тръгват в атака и мъжът пада за да умре пред вървящите войници, а хилядите или стъпват върху него или го заобикалят, но са малцина онези, които ще спрат, за да се погрижат и да поседят край този умиращ човек.

Колко често за изоставяни и забравяни неизлечимо болните хора! Но Бог е казал: *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* Ако станем толкова стари, че не можем да служим на Божията църква, даже с една дума; ако станем толкова болни, че се превърнем в бреме за хората от дома ни, които се грижат за нас; ако станем толкова немощни, че не можем да вдигнем ръка до устата си, въпреки това вечната любов на Йехова няма да намалее, не, няма да намалее даже с един милиметър към душите, които е обикнал още преди създаването на света. Колкото и ниско да сте паднали, вие винаги ще откривате ръцете на Бога, които ще ви издигнат. Колкото и да сте отслабнали, силата ви ще се възстанови във вечните ръце, които няма да позволят вие да потънете в нещастieto и душата ви – да потъне във вечната смърт. Следователно този стих е много ценен. Другите могат да ни забравят поради различни причини, но Бог е казал: *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* Тогава да става каквото ще. Ако Господ Йехова заздравява десницата ни, ние можем да си позволим да видим, как приятелите ни обръщат гръб, защото ще намерим достатъчно приятели в Триединния Бог, в когото намираме наслада.

Отново ще кажа, това е много важно обещание, ако мислим за нашето поведение към Бога, който е казал: *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* А ние не даваме ли същото обещание към него? Ние сме като Петър: ние усещаме, че обичаме нашия Спасител; ние сме сигурни, че го обичаме; но всъщност не го обичаме; ние не можем да повярваме, че можем да сме толкова лицемерни и толкова безверни, че да го изоставим. Ние почти мечтаем да бъдем подложени на някакво изкушение, за да докажем колко верни можем да бъдем. Ние се дразним много от другите професори, когато бъдат подложени на същото изкушение, няма да могат да го издържат. Със сърцето си ние усещаме, че не можем да постъпим като тях и че ще останем твърди, когато бъдем подложени на невъобразимото напрежение. Но какво става с нас, братя мои? Напрегнете за момент паметта си. Дали петелът, който е обвинил Петър никога не е обвинявал и вас самите? Никога ли не сте се отказвали от вашия Господ и Господар, никога ли не сте чували предупредителният глас, никога ли не сте излизали навън и никога ли не сте плакали горчиво, защото сте забравили, Него, Онзи, на когото сте обещали толкова тържествено и искрено, че никога няма да го забравите? О, да, аз се страхувам, че ние много пъти сме казвали на Бога: *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя”*, но поради някаква саркастична и нелепа причина или поради някакво тежко изпитание сме постъпили като децата на Ефраим и въпреки че сме били въоръжени и сме насели лъкове, сме побегнали панически в деня на битката. А ако гласно не сме се отричали от Христос, сърцето ни никога ли не се е отричало от него? Ако езикът ни е останал мълчалив, душата ни понякога не се ли е връщала назад към ястията от миналото в Египет, с които сме хранили плътта си и никога ли не е казвала: “Още веднъж ще намеря утешение в нещата, които правех преди, заедно със старите си приятели?” Ох, когато си мислите за тези неща и неучтиво и безмилостно се отнасяте към нашия Господ, нека този стих да ви донесе успокоение: *”Бог е казал: ”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* Въпреки, че вие често сте го забравяли, неговата обичаща милост никога не се променя. Въпреки, че вие сте били

непостоянни, той е непоклатим; въпреки че понякога не сте вярвали в него, той винаги е оставал верен, да бъде слава на името му. Това обещание е много ценно, ако забележим как то отхвърля всички предположения, които могат да произтекат от стриктното спазване на правосъдието. Би могло да се каже: “Детето на Бога основателно е било забравено, защото е извършило такъв грях против Бога, че единственото справедливо нещо е този човек да бъде оставен изцяло сам да понесе последствията от делата си.” Разбира се, аз мога да кажа, че детето на Бога може да постъпи по този начин и нещо повече, че всички деца на Бога постъпват по този начин, и че Бог ще постъпи справедливо, ако стриктно се придържа към принципа на закона и изостави децата си веднага щом повярват в него, защото много скоро след това те ще извършат грях и този грях е особен вид предателство против Бога. Бог би бил справедлив даже ако ги отхвърли въобще от себе си. Но това, което искам да подчертая е, **че обещанието е забележително, защото то не поставя никакви условия за своето осъществяване.** Бог не казва: “Аз няма за те изоставя и няма да те забравя, ако...”, така както някои братя са склонни да поставят условия: “ако ти не ме изоставиш.” Нито пък Бог казва: “Аз няма за те изоставя и няма да те забравя, ако ти направиш “еди какво си.” **Това обещание е абсолютно, безусловно, без “ако” и без “но”.** ”*Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.*”

Онзи, който вярва в Исус няма никога да бъде изоставен от Бога така, че да отпадне от милостта. Той никога няма да е изоставен така, че да се откаже от своя Бог, защото неговия Бог никога няма да се откаже от него дотолкова, че да му позволи да се откаже от неговата увереност, от неговата надежда или от неговата любов, или от неговата вяра. Господ, нашият Бог ни държи здраво в десницата си и ние няма да се поклатим и даже да извършим грях, защото даже тогава имаме сладката утеха – “*Ако някой съгреши, имаме защитник при Отца – Исус Христос Праведният.*” (1Йоан 2:1) Над главите на всички наши грехове и престъпления, това обещание звучи като сребърно звънче: “*Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.*”

Чувайки това, което току-що казах, някои могат да си помислят, че са получили позволение да отидат и да вършат грехове, но ако постъпят по този начин те ще докажат, че не са деца на Бога. **Ако постъпят така, те веднага ще докажат, че не разбират същността на вярата,** защото истинското дете на Бога, когато получи това безусловно обещание, ще открие святост в него. Тъй като е развълнувано от благодарност, този човек няма да поиска да му се създадат специални условия, за да постъпва правилно. Ръководен от любовта, а не от страха, направляван от свята благодарност, която се превръща в по-силен призив към свято подчинение отколкото всеки друг призив, който може да бъде измислен. Следователно за детето на Бога познанието, че Бог няма да го изостави и няма да го забрави никога не се превръща в призив той да се потопи в греха; и наистина, този човек би бил ужасно чудовище, ако направи такова нещо, но той мрази греха и казва: “Обичан от моя Бог, заради него със силна любов аз отново горя; избран от него още преди да започне времето, сега аз го избирам като отплата.”

Вижте колко забележително е това обещание, колко то се различава от начина на мислене и от поведението на хората, колко абсолютно и безусловно е то; наистина е чудесно, че можем да чуем този стих: “*Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.*” Не мога да завърша тази част от темата, без да кажа, че според мен **това обещание отхвърля всяко предположение, че детето на Бога може да бъде унило.** Например, вие ми казвате, че сега не се чувствате така, както сте се чувствали преди, когато искрено сте вървели по пътищата на Бога. Когато вярващият е в такова състояние, понякога това за него е признак, че несъмнено той въобще не е християнин и че трябва да се върне в Египет, за да получи евангелието на свободата, което е глупост. Но после пред него изниква това обещание и му казва: “Бог не те е изоставил и не те е забравил”; каквото и да е сегашното състояние на мислите и на чувствата ти, колкото и ниско да си паднал, Вечният Бог продължава да е верен и не те е забравил. Иди сега при него, помолги го да те съживи и освежи, защото той сигурно ще направи тези неща за теб. Вероятно сега съвестта ще каже на някое дете на Бога: “Днес в работата си ти направи много неща, които не би трябвало да правиш и когато се върнеш назад към случилото се през деня, ти ще видиш още много неща, заради които трябва да си натъжен” и след това съвестта ще добави: “Поради това Бог ще те изостави.” Но ако ти повярваш в това твърдение, утре поведението ти ще бъде още по-лошо. А Бог е казал: “*Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.*” Тогава иди с детска увереност при своя Бог и признай днешния си грях и почни отново, измий се още веднъж в скъпоценният фонтан, пълен с кръвта, която е изтекла от вените на Емануил и утре денят ще бъде по-добър за теб. **Радостта на Господа ще бъде твоята сила срещу злото и твоята увереност в непоклатимата обич на Отца ще те вдъхнови със страстта да победиш изкушенията си.** Вероятно дяволът ще инжектира тази нощ в душата ти всякакви странни неща, например, че Бог те е изоставил и повече няма да е милостив към теб и други подобни лъжи. Но Бог е казал: “*Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя*” и ако ти се държиш здраво за това обещание, това ще е достатъчно, за да отхвърлиш всички предположения на своя страх и на адската сила. **Не, Сатана! Аз ще се оставя на разположение на скъпата кръв на Исус и даже ако Бог отнеме цялото ми богатство, той няма да ме изостави, нито да ме забрави.** Сигурен съм в това и ако духът ми падне толкова ниско, че аз да не смея да погледна нагоре, все пак Бог е

казал, че няма да ме изостави и той никога няма да ме изостави. Ако греховете ми се натрупат върху мен като огромни камъни и съвестта започне да вика срещу мен и аз не мога да намеря нито спокойствие, нито мир, аз все пак ще продължавам да се държа за Исус, независимо дали потъвам или плавам, защото Бог е казал: *"Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя"* и нека Бог да е верен, и всеки човек, и всеки дявол и даже собствената ми съвест да доказват, че аз съм лъжец, никой даже за миг няма да се усъмни в Божието Слово. А сега преминаваме към следващата тема:

Б) Забележителното утешение, което се съдържа в това обещание. Прави ми впечатление постоянството в обещанието *"Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя."* Няма да има прекъсване в това божествено обещание, нито за ден, нито за час, нито даже за една минута. Бог не се отделя от хората си, за да се върне после пак при тях, а ги уверява: *"Аз никога, никога няма да те изоставя."* Възможно е любимото ти момиченце да е смъртоносно болно и скоро ще умре, но Бог няма да ти изостави, когато тя бъде взета от ръцете ти. Възможно е този скъп за теб човек, който е твоето утешение и наслада, твоят съпруг, може да е болен и за теб ще е ужасен удар, ако той умре, но Бог е казал: *"Никога няма да те изоставя, даже за миг, затова по време на изпитанието ти ще трябва да докажеш силата и утешението на присъствието ми."* Или пък ти сте бизнесмен и имаш голям търговски проект, който се оказва губещ за теб; имаш една фактура, която те опозорява; или пък ти може да стигнеш до банкрут, без да имаш никаква грешка от твоя страна, но Бог е казал: *"Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя."* Да, може да се наложи да отидеш ти да живееш в Австралия и може много да се страхуваш, че ще напуснеш родната си земя, но даже тогава Бог е казал: *"Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя."* Може да се окаже, че ти сте толкова погрешно представен, че си станал подозрителен за онези, които най-много обичаш, може даже да бъдеш изгонен от Божията църква, без да си виновен, поради някаква чужда грешка. И тогава, даже тогава Бог е казал: *"Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя"*, нито даже за една минута. О, братя, какви ще бъдат последствията, ако Господ ни изостави даже за четвърт час? Аз вярвам, че ако Бог изостави хората си за 20 минути, даже докато са на колене и се молят, те ще бъдат отведени в най-дълбокия ад; но той няма да ги изостави даже там. А ако е опасно те да бъдат оставяни сами, докато се молят коленичили насаме, колко по-опасно е те да бъдат изоставени, когато са на пазара, или вършат бизнеса си, или когато са заобиколени от врагове, които търсят всяка възможност, за да се хванат за някоя тяхна дума или действие! **Но Бог нито за миг няма да изостави хората си и няма да ги забрави.** Той ще бъде през цялото време до тях, през всички часове и сезони, през всички дни на извънредни ситуации, до дясната им ръка и те няма да се поклатят.

В обещанието забелязах и издръжливостта, редом до постоянството. Така както няма да има прекъсване в Божията любов към хората му, така тази любов няма да има и край. *"Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя."* Да, може би не е желателно човек да доживее до пределна старост, когато немощта е неизбежна и силите на човек го напускат, но ако трябва да достигнете до тази възраст *"Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя."* Сигурно е болезнен последният удар, който преживяхте, който можеше да ви изпрати при трона на Бога, но *"Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя."* Никога няма да има случай, когато Господ ще изхвърли някой от хората си. Той никога няма да се умори от тях. Той ги е разголил пред себе си, той се е оженил за тях, той ги е въвлякъл във вечен съюз със себе си и никога, колкото и години да изминат, колкото и да се променя времето, Бог никога няма да изостави или да забрави хората си. **Утешете се, братя, с увереността на издръжливостта, както и с постоянството на тази любов.**

Обаче ние сме най-доволни от всеобхватността на това обещание. Контекстът на Евр.13:5 ни казва много повече от буквалния му текст. **Той ни казва, да не сме лакоми.** Защо ни казва да не сме лакоми? Бог е казал, че никога няма да ни изостави и че ако имаме него, ние ще притежаваме всички неща. Кой има нуждата да е лаком, след като всички неща са негови и самият Бог е негов? На нас ни се казва да сме доволни, да не се стремим да трупаме скрити запаси за бъдещето, защото Бог ни е осигурил бъдещето в самото си обещание: *"Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя."* Бог гарантира на слугите си, че ще имат достатъчно; след като е така, нека тази гаранция да не допусне да сме лакоми или недоволни. Как ще се приложи това обещание към временните неща? На пръв поглед обещанието: *"Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя"* няма нищо общо с ежедневните ни разходи, но съгласно текста, има такава връзка, **защото на нас ни е казано да не сме лакоми, а да сме доволни от онова, което имаме.** Следователно, когато този текст се приложи към обикновеният работещ човек, търговец или към всеки християнин, както по отношение на финансовите му дела, така и по отношение на духовните неща, в сила е обещанието *"Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя."* **Този, който не позволява на едно врабче да падне на земята без неговото разрешение, няма да остави в нужда децата си.** Ако за кратко време те се окажат в нужда, това ще работи за тяхното дълготрайно добруване, но те ще живеят в земята и наистина ще бъдат хранени. Всеобхватността в това обещание не подлежи на никакво съмнение. Когато Бог

казва, че ще бъде със слугите си, той казва следното: “Моята мъдрост ще бъде с тях, за да ги ръководи; моята любов ще бъде с тях, за да ги ободрява; моят Дух ще бъде с тях, за да ги осветява; моята сила ще бъде с тях, за да ги защитава; вечната ми мощ ще работи в тяхна полза, с цел те да не паднат или да се обезкуражат.” Да имате Бог на ваша страна е било по-добре, отколкото да разполагате с армия от 10 000 войни и множество приятели, защото те не са равностойни на името на Йехова, който самият е неизброимо множество. Когато е с някой човек, Бог не е там, за да спи, за да е небрежен и безразличен по време на страданията на този човек, а е там, за да му симпатизира, да носи товара му, да помага и да поддържа страдащият и в определения от Бога момент, да го изведе победоносно от това състояние. О, скъпоценни са думите на това насърчително обещание! Потопете се в него, защото то е като бездънно море. *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* Още по-добро в това обещание е сигурната му истина. Истинността на обещанието *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя”* е било потвърдено от светиите на Бога от всички минали поколения. Разгърнете страниците на Библията и вижте, дали е имало даже един човек, който да се е посрамил, защото е вярвал в Христос: вижте, че онзи, който се е борил с невидимия Бог е бил завинаги проклет. Не е ли бил Господ винаги със хората си по време на всички изпитания, не е ли пречупвал врата на царе и не е ли разпръсвал враговете като плевачка във вятъра, но не е позволявал нито един от верните му деца да бъдат победени?

Да, така е било и вие го знаете от собствения си опит. Вие също сте установили, че казаното в текста е вярно. Вие сте преминавали през огън и вода, но Бог никога не ви е изоставял, нито ви е забравял. Вашият кораб едва ли е имал достатъчно вода под кила си, за да не заседне, но въпреки, че докосна дъното, той е продължил да плава и въпреки, че претърпяхте корабкрушение, вие стигнахте безопасно до брега. Вие казвате, че сте понесли големи загуби, но сте спечелили чрез загубата си и сега, чрез вечната любов и милостта на завета вие не бихте могли да сте в по-добро положение от положението, в което Бог ви е поставил. Доброта и милост са изпълвали всичките дни на живота ви до сега и вие сте длъжен да признаете това и казвате: “Потоците на милостта никога не престават и ни призовават да пеем най-силно песни за прослава на Бога.”

Така че не се страхувайте, че сега Бог ще промени досегашната си милост. **Стойте далече от слабата вяра с нейните съмнения и мрачни подозрения.** Бог никога не се променя и след като досега ви е помагал, той ще ви помага до края. Защото е вярно обещанието: *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* **Как Бог може да изостави човека, за когото вече е платил толкова висока цена?** Той е дал кръвта на своя Син, за да ни откупи и силата на своя Дух за да ни обнови и ако реши да изостави недовършена работа си, която е започнал, това ще прилича на строителството на кула, която е започнал, но не е в състояние да завърши! Човек, който е изразходвал много пари за някакво начинание, ще изразходва още повече пари за да го довърши заради парите, които вече е похарчил. Бог няма да изостави работата си в Христос и скъпоценната цена на неговия Син, а след като я е започнал, със сигурност ще я продължи до края. Бог не може да изостави хората си, защото ги нарича свои деца и как би могъл той да изостави детето си? *”Може ли жена да забрави съществуването си дете, може ли тя да не се смили над детето на утробата си? Но даже тя да забрави, аз пак няма да те забравя.”* (Ис.49:15 – мой превод) Даже когато синът е опозорил името на баща си и е изгубил собствения си характер, любовта на бащата продължава и изпълва този син със сълзи на съжаление, на вяроност и истина. Бог няма да отхвърли своите синове, които е създал отново в живата надежда чрез възкресението на Исус Христос от смъртта. Братя, Христос се е оженил за хората си и поради това, как може да ги изостави? Той казва: *”Така както младоженецът се радва на невястата си, така твоя Бог ще се зарадва на теб.”* (Ис.62:5) и дали той ще изостави онези, към които е привързан толкова силно и които му са толкова скъпи, и към които изпитва толкова нежна и силна обич? Това е невъзможно! *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”*

Разберете, ако той беше изоставил хората си, какво щеше да означава това? **Щеше да означава, че Бог се отказва от целия си спор със Сатаната!** **Тази велика битка между доброто и злото се води точно заради сърцата на Божиите хора.** Да се откаже от тях би означавало да изостави територия, която ще бъде завзета от неговия велик враг и представяте ли си какъв кикот би се чул от дълбините на ада, какви подигравки щеше да има в свърталището на дяволите, ако можеше да се каже: “Бог изостави хората си, отказа се от избраните си, жертва изкупените от него хора и ги изпрати не гибел, отхвърли обновлението си и изостави хората, които му вярваха”? Самата мисъл за токова нещо е богохулство. **Далеч, далеч да бъде от нас мисълта, че Бог може да ни предаде и изостави.** *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* Няма повече да говорим за обещанието и не е нужно, защото то самото говори за себе си и Бог Светият Дух ще отвори душите ви за да го разберете, ако се усамотявате насаме и размишлявате над него. Не познавам по-богат и по-успокоителен текст. **Това е валмо от преплетени помежду си истини.** Това е скъпоценен хамбар, пълен като хамбарите на Йосиф в Египет по време на глада. Отворете вратата и се нахранете до насита. Не се страхувайте, че ще изядете всичко. Защото Бог е казал: *”Никога няма да те*

изоставя. Никога няма да те забравя.”

В) Забележителните ефекти, които произвежда това обещание. Първият плод на това славно обещание е **пълното задоволство**. Казано е, че е трудно човек да бъде доволен. Имам удоволствието да познавам някои братя, които съм сигурен, че са напълно доволни. Те даже казват, според мен без никакви резерви, че нямат нито едно неизпълнено желание на този свят. Те имат всичко, което сърцето може да пожелае, но въпреки това, те не са най-богатите хора на света, нито пък са хора, на които трябва много да се завижда заради късмета им, но въпреки това те наистина са доволни. **Факт е, че милостта на Бога прави хората на Бога да пеят сладко тогава, когато другите хора мърморят и недоволстват.** Те са доволни в случаите, когато другите лесно намират основание да се оплакват. Но колко лесно е, колко лесно трябва да бъде човек доволен, когато знае, че Бог е обещал да бъде с него при всички обстоятелства и по всяко време! Със сигурност, ако нещо може да бъде сметено за вид оранжерия, в която расте нежното растение на задоволството, това трябва да е вярата, че независимо от това, дали си горе или долу, дали си богат или беден, дали си здрав или си болен, Бог е казал: *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* **Сигурно това е накарало Пилигримът на Бъниан да пее, докато е преминавал през долината на Унижението:** *”Този, който е долу не е нужно да се страхува, че ще падне; този, който е долу не се гордее; този, този който е смирен, винаги ще има Бог за свои водач.”*

Поради това християнинът **винаги казва, че е доволен**, независимо дали има малко или много, и независимо от това, дори е изгубил всичко, когато е избрал да повярва в своя Бог. О, приятели мой, приемоте изцяло стихът, който разглеждаме сега и моите обяснения към него и ги вложете в душите си и ги пазете там, като зеницата на очите си и винаги ще бъдете доволни. Този текст ще излекува лакомията ви. Не е нужно човек винаги да се занимава с боклуците, нито пък вечно да се рови в торта, когато знае, че Бог е казал: *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* Не е бил лош аргумента, който един философ използвал, когато попитал Александър Велики: “Кога ще се насладиш напълно?” Александър не отговорил на този въпрос, но философът му задал друг въпрос: “Кое е следващото нещо, което ще направиш?” “Първо, ще завладее Гърция.” “Добре, а след това дали ще си починеш?” “Не, след това ще нападна Мала Азия.” “А след като я завладееш, аз предполагам, че ще си починеш?” “Не, след това ще нападне Персия.” “А когато завладееш Персия, какво ще правиш?” “Тогава отиваме в Индия.” “А какво ще правиш, след като завладееш Индия?” “Е, тогава ще седнем и ще се веселим.” *(Коментар: Твърди се, че след като завладал всичко, което можело да бъде завладяно, Александър Македонски заплакал, защото вече нямало какво да завладява. Ненаситно е човешкото сърце. Д.Пр.)* **А философът му казал: “Мисля си, че е по-добре да се повеселим, преди да отидем в Гърция, или Мала Азия, или Персия или на някое друго място.”** И наистина е така, ние трябва да сме доволни със скромния доход, който Бог ни дава. Нека да се радваме на това, което Бог ни е дал сега, да му благодарим и да се посветим да му служим; защото ако се стремим към повече, ние ще станем духовно по-бедни, въпреки че материално ще сме по-богати, и ще ставаме по-малко доволни от тежкия товар, който носим сега на врата си, отколкото ако имаме достатъчно и нищо повече. **Сладката смърт на лакомията настъпва тогава, когато Бог казва: “Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”**

Приятели мои, колко чудно е това обещание, което прави човека доволен в своя Бог. Във всичките му работи, във всичките му страдания, във всичките му начинания, каква опора на душата има в това обещание!

Знам какво е понякога човек да се осланя, че това обещание ще го предпази от отпадане на духа му и да открие съживление в него. Може би считате, че онези от нас, които са винаги пред публиката и постоянно говорят за благословените обещания на Бога, никога не изпадат в подтиснато състояние и никога не изпитват болка в сърцето си, но вие правите голяма грешка, ако мислите така. Ние може да сме преминавали през такива периоди и може да знаем как да кажем навреме някоя подходяща дума на човека, който преминава през подобни изпитания. Тъй като съм преминал през много изпитания, който не бих могъл да издържа само със собствените си сили, аз често пъти съм мотивиран да се държа здраво за обещанието на моя Бог, който е казал: *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”* Ако усещам, че някакъв план е мое творение и ако търся аз да се прославя чрез него, аз знам, че този план ще се провали и така е правилно да се случи. Но когато мога да докажа, че Бог ми е поверил изпълнението на нещо и аз съм мотивиран от някакъв божествен импулс да го извършвам, а не от собствените си егоистични желания, тогава как е възможно Бог да ме изостави? Как е възможно той да излъже, колкото и слаб да съм аз? Как е възможно той да изпрати своят служител да се сражава, без да му се притича на помощ с указания в миговете, когато битката става тежка? Бог не е като Давид, който поставил Урия на най-опасното място в сражението и след това го изоставил, с цел да бъде убит. **Бог никога няма да постави някой от служителите си на фронтната линия и след това да го изостави.** Скъпи братя и сестри, ако Бог призове някои от вас, за да извършите нещо, което не е по силите ви, той ще ви даде достатъчно сила, за да го извършите; и ако той ви избута още по-напред в битката, поради което трудностите ви се увеличат и товарът ви стане тежък,

въпреки това, докато сте живи, вие ще имате достатъчно сили и ще продължавате да вървите с товара на раменете си, с неукротимият дух на хора, които са опитали и са се доверили на ръката на Вечния Бог. *”Никога няма да те изоставя. Никога няма да те забравя.”*

Тогава кое е важното? Даже целият свят да изглежда че е срещу вас, вие можете да разтърсите целия свят като Самсон, който разтърсил лъва и се отнесъл с него като с дете. **Ако Бог е на ваша страна, кой може да устои срещу вас?** Даже земята, ада и всички които живеят там да са срещу вас и да действат заедно, въпреки това, ако Богът на Яков ви подкрепя, вие ще ги разбиете така, както се оронва житото от класа и ще ги отвеете така, както се отвява плява и вятърът ще ги отнесе. О, пазете това обещание под езика си като сладък зальк!

Колко ми си иска всички вие да се държите здраво за това обещание на Бога! О, дано всеки от вас има дял в него! Но, за съжаление, някои от вас никога не са ходили при Исус. О, дано да отидете при него! Който вярва, че е опростен чрез неговата изкупителна саможертва на кръста, е спасен. Да гледаме към великият Заместител и да зависим от него за това спасение, това дава спасение и след това идват обещанията, които принадлежат на спасените.

Нека Господ, в своята безкрайна милост да ви благослови, заради Исус. Амин.

Благоуханна милост

“Когато Царят седи на масата си, моят нар излъчва мириса си към него.” (стих от цър. химн)

Смисълът на този стих може да бъде тълкуван по няколко начини. Буквално, когато Христос е седял на масата сред хората си, когато е ял и пил с тях, докато е бил превъплътен като човек тук на земята, духът на любовта счупвал алабастровият съд със скъпоценно миро и изливал съдържанието върху главата му, докато царят седял на масата. Така на три пъти църквата помазвала своя Господ, веднъж главата и два пъти краката му, все едно че на три пъти припомнила неговата длъжност и тройното помазване, което той получил от Бога Отец, с цел да го утвърди и заздравя. Така на три пъти църквата го помазала като доказателство за благодарната си обич към него, счупвайки алабастровият съд и изливайки скъпоценното мазило върху главата и краката му. **Приятелю, нека да подражаваме на примера на онези, които са минали преди нас.** Въпреки че ние не можем, подобно на плачещата и разкалялата се грешница, да измием краката му със сълзите си и да ги изтрием с косите си, подобно на тази милостива жена, ние можем да се абстрахираме от всичко и да не обръщаме внимание на украсите и на дарбите, **а да се стремим единствено да служим на неговата кауза и за негова прослава.** Нека да имаме желание да “излеем цялото съдържание на гордостта си” и “да приковем славата си на неговия кръст.” Имате ли в този момент нещо, което е скъпо за вас? **Дайте го на Господа.** Имате ли нещо ценно, като алабастровата кутия, която сте скрили някъде? Дайте я на Царя; той е достоен и когато седите приятелски с него на масата му, нека вашите дарове да бъдат донесени. Предложете ги на Царя с благодарност и изпълнете клетвата си към Всевишният.

Но Царят е напуснал земята. Сега той седи на масата си на небето и яде хляб в Божието царство. Сега той не е заобиколен от бирници и проститутки, а от херувими и серафими, сега не е заобиколен от присмиваща се тълпа, а от възхваляващи множества. Царят седи на масата си и се наслаждава в славната компания на своите верни хора, на Църквата на първородните, чиито имена са записани на небето. Той се е сражавал, преди да може да почива. На земята той се е борил срещу враговете си и чак след като е триумфирал над тях, той е седнал на масата на небето. Там седи той, Царят на царете, там ще седи, докато и последният му враг не бъде направен негово подножие. Какво можем да направим, братя, докато Христос седи на масата над нас? Нашите ръце не могат да го достигнат, нашите очи не могат да го видят; но нашите молитви, като сладко-уханен парфюм, разпалени тук, на земята, могат да се издигнат като дим до мястото, където Царят седи на масата си и нашият нар може да излъчва мириса си даже до самото небе. Искате ли да стигнете до Христос? Вашите молитви могат да сторят това. Сега ще му се възхитите ли, ще му кажете ли, че го обичате? Със смес от молитва и хваление, подобно на сутринен принос в храма и като вечерно приношение, вашият тамян може да се издигне и да стигне до Господа.

Братя, идва денят, когато Царят ще седне на масата облечен с царските си одежди. А, вижте, той идва! Той идва. Нека Църквата никога да не забравя това. **Първото му идване е нейната вяра; второто му идване е нейната надежда.** Първото му идване с кръста постави фундамента; второто му идване с короната ще донесе заключващият камък на върха на свода. **Първото идване беше оповестено с въздишки, а второто ще бъде приветствано с викове: “Благоволение, благоволение.”** И когато Царят, приветстван и признат като господар

над всички земи, седне на масата си със своята Църква, тогава, в това благословено хилядолетие, милостта на християните ще излъчи техния мирис към сладкия спасител.

Вече разгледахме три тълкувания на разглеждания текст и всяко от тях е доста богато, но сега ще обърнем друга страница, за да разгледаме този текст в светлината на духовното присъствие на Христос, което той разкрива сега пред хората си. “Когато царят седи на масата си, моят нар излъчва мириса си към него.” Видно е, че в този случай нашата благодат е в активно състояние и излъчва мирис, който е в хармония с душата ни и е приемлив за Бога. Основната ми цел е да станете ученици на Христос, поради което малко ме е грижа за достойнствата на моята проповед или за опасностите, че може да ме критикувате. Единственото нещо, към което се стремя е “Нека той да ни целуне с целувката на устата си.” Тогава душата ми ще бъде добре задоволена, както и вашите души. Първото нещо, на което ще се спра е, че:

А) Всеки вярващ по всяко време разполага с милост. Разглежданият текст означава, че когато Царят го няма, нарът не мирише, независимо че през цялото време е на мястото си. Съпругата говори за нейния нар така, все едно че той е в ръцете ѝ и на нея ѝ се иска Царят да дойде и да седне на масата, за да стане присъствието му видимо и усетено. Скъпи вярващ приятелю, ако си дете на Бога, има милост в сърцето ти, въпреки че ти самият не я виждаш; когато съмненията ти покрили всичките ти надежди и ти можеш да кажеш: “Аз съм отхвърлен от неговото присъствие”; въпреки всичко това, в сърцето ти може да има милост. Когато старият дъб е изгубил и последното си листо под напора на свирепият зимен вятър, когато мъзгата е замръзнала във вените му и даже на най-високия клон на дъба вие не можете да намерите и най-малък знак за наличието на живот в дървото, даже тогава животът е в дървото, въпреки че всичките му листа са окапали. Така е и с всеки вярващ, независимо че изглежда, че мъзгата му е замръзнала и живота в него почти е умрял, но след като вече е посаден, той е там; вечният живот е там, въпреки че самият той не може да го намери. Не знаете ли – а ако не знаете, аз се моля никога да не научите от собствения си опит – че **има много неща, които пречат на нара на християнина да мирише. Уви, едно от тях е вашият грях.** Този срамен и жесток грях, който ограбва славата на моят Господар! Когато извършим грях, нашата милост става слаба и не излъчва мирис към Бога. Пречка за нашия мирис е и нашето неверие, което поставя тежък камък върху всичките ни милости и духа горещ вятър, който изгаря тамяна, поради което никакъв дим от олтара не се издига към небето. Често пъти се оказва, че и горчивината на нашия дух не позволява на нашия нар да излъчва приятния си мирис към Господа, защото когато духът ни е подтиснат, ние окачваме арфите си на върбите, поради което те не могат да излъчват сладката си музика към Бога. А отгоре над всичко това, ако Христос липсва, независимо дали поради това, че пренебрегваме, че сме негови ученици или поради други причини, връзката ни с него е прекъсната и въпреки, че милостта е в сърцето ни, ние не можем да я видим и не получаваме утешение от нея.

Б) Милостта не е давана на християнина, за да бъде скрита, защото тя му се дава с намерението, че подобно на нара, тя винаги трябва работи. Ако имам правилна представа за християнина, той винаги трябва да е лесно различим човек. Не е нужно да поставяте етикета “нар” на кутия, в която има нар и капака ѝ е отворен. **Вие ще знаете че в нея има нар, защото ще усетите мириса му.** Ако някой напълни джобовите си с пръст и върви редом до вас, и даже я разхвърля във въздуха, почти никой няма да забележи това. Но ако този човек влезе в стая и джобовите му са пълни с мускус, достатъчно е да капне само една капка и скоро всички ще му обърнат внимание, **защото мускусът сам съобщава за себе си.** Така е и с истинската милост, подобно на нара или на другите парфюми, тя ще съобщава сама за себе си. Вие знаете, че нашият Спасител сравнява християните със светилници. Представете си, че там в далечината има тъпла; аз не мога да видя хората, които са в сянката, но има един човек, чието лице виждам добре и това е човекът, който държи факлата. Пламъка на факлата огрява лицето му и ние лесно разпознаваме неговия образ. Следователно другите хора може да не се видими, **но християнинът трябва да е лесно различим.** “*Ти също беше с Исус Назарянина, защото твоят акцент те издава.*” (Мат. 26:69-73) *(Коментар: Това е прекрасна метафора и разкрива същността и на истинските интелектуалци. Интелектуалец е единствено онзи, който държи високо факлата на истината и никога не се страхува да се изказва и да се противопоставя на лъжите, измамите и заблудите, с които са манипулирани по-необразованите хора. Не е интелектуалец онзи, който вижда, кое е истината и кое е лъжата, но или поради страх, или поради това, че е подкупен, се спотайва и мълчи. Д.Пр.)* Християнинът не само трябва да е ясно различим, но на него милостта му е дадена, за да си служи с нея. **Може ли да има вяра, ако няма вярване? Може ли човек да обича, без да прегръща? Може ли да има търпение, ако няма издръжливост? Каква е целта и смисъла на познанието, ако то не разкрива и не посочва истината?** За какво са всички тези сладки милости, които Господ ни дава, ако те не излъчват своя аромат? Страхувам се, че ние не се вглеждаме достатъчно в лицето, което е покрито с кървава пот, защото ако се вгледахме достатъчно в него, така както в представите ни Царят седи на масата си, така и ние би трябвало повече да приличаме на него; трябва да го обичаме по-силно; трябва по-страстно да се стреми към него и трябва да работим много по-упорито за неговата прослава. Сега само споменавам това и продължавам нататък за да кажа, че **милостите на вярващия, подобно на нара, са му дадени, за да миришат.** И тук е сърцевината на нашата тема, въпреки че сега нямаме

време да се занимаваме с нея.

В) Единственият начин, чрез който милостите на християнина могат да бъдат задействани е, че той задължително трябва да бъде в присъствието на Христос. Той е наричан “Царят.” Казвали са ми, че на иврит думата цар е много силна, все едно че се казва “Царят” - Царят на царете, най-великият от всички царе. За нас той трябва да е такъв – **абсолютен Господар на сърцата ни, Господ на душата ни, на когото дължим усърдна покорност.** Ние трябва да го считаме за Царят, в противен случай той няма да живее в нас и да съживява милостите, които ни е дал. (*Коментар: Иначе казано, Исус не е натрапник. Както се казва в Откр. 3:20, той чука на вратата ни и ако ние му отворим – тогава той влиза в нас. Д.Пр.*) А когато Царят общува с хората си, образно това общуване се оприличава с картината, че **той седи на масата си**, а не на нашата маса. Това особено е валидно за Господната Трапеза. Това не е трапезата на Баптистите; нито пък е моята маса; **това е неговата маса, защото ако на нея има нещо добро, той го е дал. Ако самият Цар не е на тази трапеза, на нея няма нищо.** На нея няма храна за детето на Бога, ако хлябът не е символ на тялото на Христос и ако виното не е символ на кръвта на Христос. **Ние задължително трябва да имаме Христос.** Ние или трябва подчертано да считаме, че Господната Трапеза означава, че Христос е на нея и всичко, което е на масата е негово, или Христос въобще не присъства на тази маса. Установих, че на иврит тук става дума **за “кръгла маса.”** Не съм сигурен дали съм прав, но ми се струва, че тя символизира еднакво благославяне на всички ученици на Христос. Когато седим на неговата кръгла маса, ние сме в най-интимно общение с Царят и той е един от нас, той е един от братята му във всички неща, които се намират на кръглата маса.

Когато казваме, че когато Христос дойде в тайнството на участието в Господната Трапеза или при всяко друго тайнство, веднага милостите ни се подсилват. **Колко често в такива случаи сме решавали, че ще живеем близо до Христос!** Но въпреки, че даваме тържествени клетви и ги повтаряме, аз се страхувам, че всичко свършва със самото вземане на това решение. Може би сме се молили за нашите решения, към които сме се стремели толкова искрено, но искреността ни скоро изгасва, подобно на всеки друг огън, който е запалван от хората и ние имаме малък напредък. Не се обезкуражавайте, мой любими приятелю в Господа: казвам ти, независимо дали можеш да повярваш или не, че ако сега сърцето ти да е студено като центъра на айсберг, въпреки това Христос ще дойде при теб и в сърцето ти ще пламне силен огън. Въпреки че според представите си, ти си мислиш, че си мъртъв като сухите кости в гробището, но ако Исус дойде при теб, от тук нататък ти ще бъдеш толкова пълен с живот, колкото са живи серафимите, които са като пламъците на огъня. Защо считааш, че той няма да дойде при теб? Не си ли спомняш, как той те разтопи, когато за пръв път се представи на душата ти? Тогава ти беше толкова противен, колкото си и сега; тогава ти беше толкова разбит, колкото си и сега; и тогава ти не можеше да се сравняваш с него, и сега не можеш да се сравняваш с него; и тогава беше толкова далече от него, както си и сега – а аз бих казал, че сега си даже по-далече. Но виж, той дойде при теб, когато ти не го търсеше; **дойде в суеверността на своята милост и в сладостта на своето благоволение, когато ти го презираше.** Тогава защо той да не може да дойде при теб сега? О, помолите се нежно и с надежда, кажи: “Притегли ме” и скоро ще установиш присъствието на сила, и когато те напуснат твоите сили и страсти, Царят бързо ще те отнесе в стаята си. Колкото и мрачно да е сегашното ти положение, със сигурност има признаци за приближаващата сутрин. Братя, искам вие да вярвате и да очаквате, че тази нощ ще установите най-богатата и най-сладка връзка с Христос, на която всеки смъртен има привилегията да се наслаждава и това става внезапно. Аз знам за вашите грижи, но забравете за тях. Знам за вашите болести, но вие ги оставете в неговите крака. Знам за лутането на сърцето ви – помолете го да ви завърже за своя кръст със същите въжета, с които той е бил привързан към кола за бичуването. Знам, че разумът ви е объркан и мислите ви летят насам-натам, отвличани от много грижи – поставете трънения венец и нека това да е противоотровата за всичките ви многобройни безпокойства. Струва ми се, че Исус поставя ръката си върху рамката на вратата. Нима стомахът ви не се присвива от неговото идване? Станете и го посрещнете като добре дошъл; и когато хляба бъде разчупен и чашата с виното бъде пусната да обикаля в кръг, елате, яжте и пийте от него и не бъдете чужденци за него. Не позволявайте на съвестта да ви забавя; не позволявайте на съмненията и страховете да ви попречат да станете ученик на Исус, който ви обича откакто свят светува; поставете нищожната си глава на благословената му пазва и говорете с него, въпреки че единствените думи, които можете да кажете са: “Господи, това аз ли съм?” **Стремете се да установите трайна връзка с Господа и не обръщайте внимание на мисли, чувства или неща, които ви пречат.** Дано да му достави удоволствие да ви се представи на вас и на мен, така както не се е представял на света.

Ако никога до сега не сте имали връзка с Христос и сега си мислите, че аз говоря глупости, това не ме учудва. Но нека да ви кажа, ако до сега не сте знаели какво означава да имате връзка с Христос, по-добре е в замяна да дадете очите си, или да дадете в замяна дясната си ръка или да дадете имота си като нещо незначително в сравнение с безценната благосклонност. Принцовете ще продадат короните си, лордовете ще се откажат от титлата си, за да имат 5 минути приятелство с Христос. Аз ще гарантирам за вас. Защото даже за една секунда аз съм имал повече радост в моя Господ и Господар, отколкото бих изпитал през

живот, изживян в чувствени наслади и удоволствия на вкуса и в очарованието на литературата. В обичта на Господа има дълбочина, несравнима дълбочина. В приятелството с него има сочна сладост. О, вкусете и вижте, че Господ е добър! Вижте с каква готовност стои, за да посрещне радушно грешните хора. Вярвайте му и живеете. Хранете се с него и израствайте силни. Общувайте с него и бъдете щастливи. Дано всеки от вас, който ще седне на масата да има най-близък достъп до Исус! Подобно на два потока, които текат успоредно един на друг и в далечината се обединяват, така и Христос и нашата душа да се срещнат и да станат едно, така както река Исус се влива в Темза, **за да продължи да тече само един живот, с цел живота, който живеем в плът да не бъде повече наш, а Христос да живее в нас.** Амин.

Бог е справедлив и оправдаващ

Видяхме, **че грешните хора са оправдавани и разсъждавахме над великата истина, че единствено Бог може да оправдае човека.** Сега ще направим още една крачка напред и ще обсъдим въпроса **“Как е възможно справедливият и безгрешен Бог да оправдава виновния човек?”** Отговорът откриваме в написаното от Павел в Рим.3:21-26. Ще прочетем тези 6 стиха, за да получим основната идея, която ще обсъдим сега: *“Но сега се разкрива как Бог прави хората праведни. Това става отделно от закона, въпреки че законът и пророците свидетелстват за него. Бог прави хората праведни чрез вярата в Исус Христос и това се отнася за всички, които вярват, понеже няма разлика между хората, защото всички съгрешиха и са лишени от Божията слава. Но Бог ги прави праведни чрез своята благодат даром, като ги освобождава от греха чрез Христос Исус. Чрез кръвта на Исус, Бог Го представи като изкупителна жертва за греховете за греховете на онези, които имат вяра. Така показва, че е бил справедлив, когато, поради снизхождението си, в миналото не е наказал хората за греховете им. Бог извърши това, за да докаже, че е справедлив в настоящето и ще продължи да бъде справедлив и своевременно да прави праведен всеки, който вярва в Исус.”* (мой превод)

Нека да ви разкажа нещо от личните си преживявания. Когато се убедих, че съм грешен човек, воден от Светият Дух, аз получих ясно и остро усещане за справедливостта на Бога. Хората могат и да имат друго мнение за греха, но за мен той се превърна в непоносим товар. Аз се страхувах не толкова от ада, а от греха. Осъзнавах, че съм толкова ужасно виновен и си спомням усещането, което имах, че ако досега не ме е наказал за греха ми, Бог скоро ще го направи. Чувствах, че Съдията на цялата земя трябва да накаже такъв грях като моят. **Поставях се на мястото на съдията и сам се осъждах на смърт, защото признавах, че ако бях Бог, не бих направил нищо друго, а щях да изпратя на дъното на ада такова грешно създание, каквото бях аз.** В същото време в разума си продължавах да се прекланям дълбоко и да прославям името на Бога и почтеността на Неговото морално управление. Чувствах, че не бих могъл да успокоя съвестта си, ако получех несправедливо оправдание. Грехът, който бях извършил, трябваше да бъде наказан. Но тогава възниква въпроса как Бог би могъл да бъде справедлив и едновременно с това да оправдава толкова виновен човек като мен. Питам сърцето си: “Как може Бог да е праведен и в същото време да оправдава грешните хора?” Изморявах се да си задавам този въпрос, но не можех да намеря правилен отговор. **Няма съмнение, че никога не бих могъл да измисля такъв отговор, който да задоволи съвестта ми.**

За мен учението за жертвоприношението е едно от най-сигурните доказателства за божественото вдъхновение, което е ръководило написването на Библията. Кой би могъл да си помисли, че един безгрешен Цар ще умре заради грешният и непокорен човек? Това не е учение на човешката митология или някаква поетична мечта. Този метод на изкупление е известен между хората само защото е факт. Въображението не би могло да го измисли. Самият Бог е подредил нещата така. Това не е нещо, което може да бъде измислено. Още като дете чух планът за спасението чрез жертвоприношението на Исус, но в душата си не знаех за него повече, все едно че бях роден и възпитан като дивак. Светлината беше там, но аз бях сляп; нужно беше Самият Бог да ми изясни това положение. Това дойде при мен като ново откровение, което беше толкова ново за мен, все едно че никога не бях чел, че Исус е бил обявен за умилоствие за греховете, за да може Бог да бъде праведен, когато ни оправдава. Вярвам, че същото се явява като откровение за всяко новородено дете на Бога, когато осъзнае това. Имам предвид славното учение, че Господ Исус е поел нашето наказание. Разбрах че това е станало възможно чрез заместващото жертвоприношение и това положение се намира в основата на порядъка за тази размяна.

Беше ми дадена възможност да разбера, **че Исус, който е Синът на Бога и е равностоен и съществува вечно заедно с Отца,** в миналото е бил направен Глава на завета с всички избрани хора, за да може в това си качество да страда заради тях и да ги спаси. Тъй като в началото, нашето Грехопадение не беше извършено

лично от всеки от нас, защото ние сме се провалили чрез общия си представител, първия Адам, **стана възможно да бъдем възстановени чрез втори представител, чрез Онзи, който пожела да бъде Глава на завета на Хората си, за да бъде техният втори Адам.** Разбрах, че още преди сам да бях извършил грях, аз вече бях грешен, благодарение на греха на моя праотец и се зарадвах, че се оказа възможно от гледна точка на закона да бъда възстановен от втория Представител. Грехопадението поради Адам остави вратичка за изобавление, така че вторият Адам можа да поправи разрушението, причинено от първия.

Докато се безпокоях, дали е възможно праведния Бог да ми прости, аз разбрах и видях чрез вяра, че Онзи, който е Божият Син, се е превърнал в човек и в благословената Си самоличност понесе греха ми в тялото Си на кръста. **Видях как наказанието, което заслужавах аз, беше поето от Него и как чрез Неговото бичуване аз бях изцелен.** Някога били ли сте в това състояние? Някога разбирали ли сте как е възможно Бог да бъде справедлив към греха, без да отменя полагащото се наказание и без да претъпява острието на меча и в същото време да е безкрайно милостив и да оправдава грешните хора, които отиват при Него?

Това стана възможно **само благодарение на Божият Син**, прославен в Своята непостижима личност, **който защити Закона, като понесе наказанието, което трябваше да понесе аз, за да е в състояние Бог да опрости греховете ми.** Законът на Бога беше защитен повече чрез смъртта на Христос, отколкото би бил защитен от страданията на всички грешни хора, ако бъдат изпратени в ада. Защото за Божият Син да страда заради греха е по-голямо прославяне на управлението на Бога, отколкото е страданието на цялата човешка раса. **Исус е бил роден, за да понесе смъртното наказание вместо нас.** Вижте това чудо! Вижте Го как виси на кръста! Това е най-великата гледка, която някога ще видите. Синът на Бога и Синът на човека виси, понасяйки неописуеми болки, Праведният заради грешните, за да ни върне при Бога. О, колко славна е тази гледка! Невинният страда! Светият беше осъден! Вечно благословиеният беше превърнат в проклетие! Безкрайно славният беше изпратен на срамна смърт! Колкото повече гледам страданието на Синът на Бога, толкова повече се уверявам, че те сигурно решават моят случай. Защо е страдал Той, ако не може да отклони наказанието от нас? А ако го е отклонил чрез смъртта Си, наказанието е отклонено и онези, които вярват в Христос не трябва да се страхуват. **Следователно, след направеното изкупление, Бог е в състояние да прощава, без да разклаща основата на Своя трон, без даже в най-малка степен да опетнява репутацията си.** Съвестта получава всеобхватен отговор на огромните си въпроси.

Не трябва въобще да се съмняваме в гнева на Бога срещу всеки грях. Псалмистът е казал: *“Кой знае силата на гнева Ти и на негодуванието Ти според дължимия на Теб страх”* (Пс.90:11)? Но въпреки това, когато чуем как плаче Господът на славата *“Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил”* (Мат.27:46) и виждаме как престава да диша, ние усещаме, че справедливостта на Бога получава преизобилно удовлетворение чрез подчинението, което е толкова безпогрешно и чрез смъртта, която е толкова ужасна и е понесена от толкова свята личност. **Ако Самият Бог се прекланя пред Собствения си Закон, какво повече може да бъде направено?** Има повече в изкуплението по пътя на заслугата, отколкото има във всички човешки грехове по пътя на недостатъците. **Огромната пропаст на саможертвата на обичащият Исус може да погълне всички планини на греховете ни.** Заради безкрайната добрина на този единствен Представител на хората, Господ може да погледне благосклонно към другите хора, колкото и грешни да са те. Чудо на чудесата е, че Господ Исус Христос ще застане на нашето място и ще “понесе това, което ние никога няма да можем да понесем – праведният гняв на Неговият Отец.”

Но Господ Исус Христос е направил това. *“Извърши се”* (Йоан 19:30). Бог ще пощади грешника, защото не пощади Сина Си. Бог може да отмени прегрешенията ти, защото преди 2000 години ги е поставил върху единственият си и любим Син. **Ако вярваш в Исус (а това е най-важното), греховете ти ще бъдат отнесени от Онзи, който стана изкупителна жертва за хората Си. Какво означава да вярваме в Него? Не е достатъчно само да казваме “Той е Бог и Спасител.”** Трябва да вярваш, че Той е абсолютно почтен и да разчиташ на Него за спасението си отгук нататък и във вечността като твой Господ, твой Господар и това да е най-важното нещо за теб. Ако ще притежавате Исус, Той вече е ваш. Ако вярвате в Него, уверявам ви, че не можете да идете в ада, защото това би означавало, че жертвата на Христос е безполезна. Не е възможно жертвата да е приета и в същото време да умре човекът, заради когото жертвата е била приета. Ако вярващият човек може да бъде осъден, тогава защо е нужно жертвоприношението? Ако Исус е умрял вместо мен, защо трябва да умирам и аз?

Всеки вярващ може да твърди, че жертвоприношението е било направено заради него. Чрез вяра човекът поставя ръцете си на жертвоприношението и го превръща с свое собствено жертвоприношение и поради това може да е сигурен, че никога няма да загине. Бог не би получил това жертвоприношение в наша полза, а след това да ни осъди на смърт. Бог не може да прочете нашето извинение, написано с кръвта на собствения си Син и след това да ни унищожи. Това би било невъзможно. О, дано да получите милостта веднага, за да погледнете към Исус и да започнете от самото начало, заедно с Исус, който е изворът на милостта за виновният човек!

Той прави праведни грешните хора. “Бог е този, който оправдава” и поради тази причина е извършена жертвоприносителната смърт на Неговия божествен Син. Поради това оправданието може да бъде извършено справедливо – толкова справедливо, че никой да не се усъмни в него и толкова пълно, че в последният ден, когато ще изчезнат небето и земята, никой няма да може да отрече валидността на оправданието. “*Кой е онзи, който ще ги осъжда? Христос Исус ли, Който умря? ... Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, който ги оправдава?*” (Рим.8:34,33).

Ще влезеш ли в тази спасителна лодка просто такъв, какъвто си? Тук си в безопасност от коработрушението! Приеми сигурното спасение. Може би си казваш: “Но аз нямам никакъв багаж.” Ти не сте канен да носиш нещо със себе си. Хората, които са спасени ще изоставят дрехите си. Скачай вътре такъв, какъвто си.

Ще ви кажа нещо за себе си, за да ви окуража. Единствената ми надежда за небесата лежи в всеобхватното жертвоприношение, направено на кръста на Голгота заради грешните хора. Твърдо разчитам на това. Не разчитам на нищо друго. **Вие сте в същото състояние като мен, защото никой от нас не притежава нещо, в което да вярва.** Нека да се хванем ръка за ръка и да застанем заедно в основата на кръста и да поверим душите си на Онзи, който проля кръвта Си заради грешните хора. Ние ще бъдем спасени от един и същ Спасител. Ако загинете, докато вярвате в Христос, тогава аз също трябва да загина. Какво повече мога да направя, за да докажа собствената си увереност в Евангелието, което поставям пред вас?

Бог прави праведни грешните хора

Това съобщение е за вас. Ще го откриете в Рим.4:5: “*Но ако някой се доверява не на делата си, а на Бога, който прави праведни грешните, Бог приема вярата на този човек и го счита за праведен*” (мой превод). Обръщам ви внимание към думите: “*Бог, който прави праведни грешните.*” На мен ми се струва, че тези думи са изключително прекрасни. Не сте ли изненадан, че в Библията има такова твърдение: “*който прави праведни грешните?*” **Чувал съм, че хора, които мразят учението за кръста, обвиняват Бога, защото спасявал порочните и приемал при Себе си най-подлите хора.** Вижте по какъв начин Рим.4:5 възприема това обвинение и как ясно му отговаря!

Чрез устата на Своят служител Павел, Бог си присвоява името “**Онзи, който прави праведни грешните.**” Той прави праведни онези хора, които са грешни и прощава на хората, които не заслужават прошка. Не сте ли считали, че спасението е за добрите хора и че милостта на Бога е за чистите и свети хора, в които няма грях? Вероятно сте считали, че ако сте бил безгрешен, тогава Бог ще ви възнагради. Може би сте считали, че поради това, че сте недостоен, нямате шанс да се наслаждавате на Божието благоразположение. Сигурно ще бъдете доста изненадан, когато прочетете текста: “*Бог, който прави праведни грешните.*” Не се учудвам, че сте изненадан, **защото въпреки близостта ми с огромната милост на Бога, аз никога не преставам да се изненадвам от нея.** Но нали не би трябвало да се изненадваме, че светият Бог е в състояние да прави праведен един грешен човек? Поради природната склонност на сърцето си, ние винаги говорим за собствената си доброта и за собствената си значимост и упорито вярваме, че в нас задължително би трябвало да има нещо, за да спечелим вниманието на Бога. **Но Бог, който вижда ясно, независимо от всичките ни измами знае, че в нас няма нищо добро.** Той казва: “*Няма нито един човек без грях, няма нито един, който разбира. Няма нито един, който търси Бога*” (Рим.3:10-11). Той знае, че “*цялата ни правда е като омърсена дреха*” (Ис.64:6) и поради това Господ Исус не е дошъл на света, за да се погрижи за добротата и праведността, **а за да я подари на хората, които нямат нито едното, нито другото.** Исус е дошъл **не защото ние сме праведни, а за да ни направи праведни.** Той прави праведни грешните хора.

Когато адвокатът влезе в съдебната зала, ако е честен човек, той иска да защитава делото на невинния човек и да го оправдае пред съда заради несправедливо отправените към него обвинения. Целта на адвоката би трябвало да бъде да оправдае невинния човек **и той не би трябвало да се опитва да прикрива виновната страна в делото.** Човекът няма нито правото, нито властта наистина да оправдае вината. Това е чудо, което получаваме единствено от Господа. Богът, върховният и праведен Суверен, знае, че на земята няма нито един човек, който върши само добро и не грешни. Поради това, в неограничения суверенитет на небесната Си природа и във великолепието на неописуемата Си любов, Бог приема задачата не толкова да оправдае праведните, а да оправдае грешните. **Бог измислил начини и средства за трансформирането на грешния човек, за да застане той праведен и приемлив пред Него.** Той е създал система, чрез която с безпогрешна

справедливост може да се справи с виновния човек, все едно че не е извършил никакви нарушения на закона. Бог може да се отнася към грешния човек така, все едно че е изцяло лишен от грях. Бог прави праведни грешните хора.

Исус Христос дошъл на света, за да спаси грешните хора. Това е много изненадващо нещо, нещо над което трябва да се удивляват всички, които се наслаждават на спасението. Аз знам, че това се отнася и за мен самият **и най-голямото чудо, което съм чул е, че Бог ще ме оправдае**. Аз усещам, че представлявам една смес от недостойност, от порочност и купчина грехове, които ме отделят от Неговата всесилна любов. Аз знам и съм напълно сигурен, че съм оправдан чрез вярата си в Христос Исус и към мен се отнасят така, все едно се съм бил напълно безгрешен и съм направен наследник на Бога и сънаследник с Христос. Но въпреки това, поради природата си, аз трябва да заема мястото си сред най-грешните хора. Аз, който съм изцяло незаслужаващ, съм третиран така, все едно че съм заслужил. **Аз съм обичан с толкова силна любов, все едно че винаги съм бил праведен, въпреки че преди това бях грешен**. Кой не би се изумил от това? Благодарността заради тази благоразположеност застава облечена в дрехите на удивлението.

Но въпреки че това е много изненадващо, приканвам ви да обърнете внимание колко достъпно става Евангелието до всеки един от нас поради чудото на спасението. Ако Бог прави праведни грешните хора, тогава той може да направи праведен и вас самият. Нали и вие сте точно такъв грешен човек? Ако до сега не сте повярвал в Христос, това е много точно описание на истинския ви образ. Вие сте живял без Бога, вие бяхте противоположността на праведността. С една дума, вие бяхте и сте грешен. Може би даже не сте ходили в неделя на църква, а сте живели, пренебрегвайки денят, домът и Словото на Бога. Това доказва, че сте грешен човек. Още по-тъжното е, че може би не само сте се съмнявали в съществуването на Бога, не само сте мислели, но и сте казвали това. Вие сте живели на тази земя, която е пълна с белезите за Божието присъствие, но въпреки това сте си затваряли очите за ясните доказателства на Неговата сила и ръководство. Вие сте живели така, все едно че няма Бог. И наистина, вие щяхте да бъдете много доволен, ако имахте възможността да докажете на себе си, че няма Бог. Вероятно сте живели дълги години по този начин, поради което сте привикнал към своя начин на живот, но Бог не присъства в него. Ако ви бъде поставен етикет “грешен човек,” той ще ви описва толкова добре, колкото ако на морето бъде поставен етикета “солена вода..” Нали е така?

Или вероятно вие сте друг тип човек. Вие редовно сте посещавали всички церемониални форми на религията, но въпреки това въобще не сте участвали със сърцето си в тях и наистина сте бил грешен човек. Въпреки, че сте се срещал с Божиите хора, вие никога не сте се срещал лично с Бога. **Може да сте пял в църковния хор, но въпреки това не сте хвалили Бога със сърцето си**. Вие сте живял без никаква любов към Бога в сърцето си и не сте се подчинявали на заповедите Му в живота си. Добре, вие сте точно този тип човек, до който е изпратено това Евангелие, тази Добра Новина, която казва, че Бог прави праведни грешните хора. Това е прекрасно и за щастие е достъпно за вас. То напълно ви подхожда. Не е ли така? Колко ми се иска да приемете Добрата новина! Ако сте здравомислещ човек, вие ще видите забележителната милост на Бога, който се е погрижил за човек като вас и ще си кажете: “Прави праведни грешните хора! Тогава защо и аз да не бъда направен праведен и то веднага?”

А сега погледнете по-надалеч, за да се уверите, че така трябва да постъпите. **Спасението на Бога е за онези, които не го заслужават и не са подготвени за него**. Логично е това твърдение да бъде включено в Библията, защото никой друг не се нуждае от оправдание, освен тези, които не се считат за праведни хора. Вие чувствате, че добре изпълнявате задълженията си и сте убеден, че небесата са ви задължени. При това положение каква нужда имате от Спасител или от милост? Каква нужда имате от оправданието? Вие ще се изморите от четенето на тази книга, защото тя няма да е интересна за вас.

Ако някой от вас е обхванат от подобна гордост, чуйте ме поне за малко. Толкова е сигурно, че ще бъдете изгубен, колкото е сигурно, че сега сте жив. Ти, праведни човече, чиято праведност се дължи единствено на добрите ти дела, си или измамник, или измамен, защото Библията не може да лъже и казва пределно ясно: **“Няма нито един човек без грях, няма нито един, който разбира. Няма нито един, който търси Бога.”** Поради това аз нямам Евангелие, което да проповядвам за хората, които считат себе си за праведни и не мога да им кажа даже една дума. Самият Исус Христос дойде не заради праведните и аз няма да направя това, което Той не е направил. Ако ви покаяня, вие няма да дойдете, следователно, аз няма да ви покаяня. Не, тъкмо обратното, **аз ви призовавам да се концентрирате върху собствената си праведност, докато осъзнаете колко измамна е тя**. Тя е по-слаба от паяжина. **Престанете с тази самоизмама! Освободете се от нея!** Повярвайте, че единствените хора, които имат нужда от оправдаване са онези, които не счита себе си за праведни. Те имат нужда да се направи нещо за тях, за да станат праведни пред съдийският трон на Бога. Осланяйте се на това, единствено Господ прави това, което е полезно и нужно.

Безкрайната Божия мъдрост никога не прави нещо, от което няма нужда. Исус никога не прави нещо, което е излишно. Не е работа на Бога да оправдава човек, който счита себе си за праведен, така постъпва

само глупака. Но да направи праведен онзи, който е грешен – това е работа, която е по силите единствено на безграничната любов и милост. Да прави праведни грешните хора – това е чудо, достойно за Бога и то наистина е такава.

А сега чуите. Ако някъде на света има лекар, който е открил сигурни и надеждни лекарства, при кои хора щеше да бъде изпратен този лекар? Дали при онези, които са напълно здрави? Според мен, не. Поставете го там, където няма болни хора и той ще се чувства, че не е на мястото си. Там не би имало какво да прави. **“Не здравите се нуждаят от лекар, а болните. Дойдох да призова не праведните хора, а грешниците”** (Марк 2:17). **Не е ли също толкова ясно, че великото лекарство на милостта и изкуплението са за хората с болна душа?** Това лекарство не е за здравите, защото те нямат нужда от него. Ако чувствате, че сте духовно болен, Лечителят е дошъл на света заради вас. Ако се чувствате напълно загубен заради греха си, вие сте човекът, към който е насочен планът за спасението. Аз казвам, че Богът на любовта е имал предвид тъкмо човек като вас, когато е създал системата на милостта. Да предположим, че някакъв човек с милостив дух е решил да опрости дълговете на всички хора, които са му длъжници. Ясно е, че това решение е валидно само за хората, които наистина са му длъжници. Един човек му дължи 1000 лири, друг – 50 лири, но всеки от тях трябва да получи обратно дълговата си разписка и дългът му ще се счита за заличен. Но даже най-милости вят човек не би могъл да опрости дълговете на хората, които не му дължат нищо. Извън властта на Всевишният е да прости там, където няма грях. Следователно, прошката не се отнася за онзи човек, който няма грях. Прошката задължително се отнася само за грешния човек. Абсурдно е да се говори за опрощаване на онези, които не се нуждаят от опрощение или за извиняване на хората, които никога не са грешили.

Считате ли, че сигурно ще бъдете унищожен, защото сте грешен човек. Това е причината, поради която можете да бъдете спасен. **Защото разбирате, че сте грешен, окуражавам ви да вярвате, че милостта е предназначена за хора като вас.** Един автор на химни даже се е осмелил да напише следното:

Грешник е свято нещо;

Светият Дух го е направил да се чувства така.

Истина е, че Исус търси и спасява онези, които са изгубени. Той е умрял и е направил истинско жертвоприношение за истинските грешници. Когато хората не си играят с думите и не се наричат “жалки грешници” с лицемерно смирение, аз се чувствам извънредно радостен да се срещна с тях. Аз с радост бих разговарял цяла нощ с искрени грешници. Странноприемницата на милостта никога не затваря вратите си за такива хора, независимо дали е работен или почивен ден. **Нашият Господ Исус не е умрял за никакви въображаеми грехове, а кръвта от сърцето Му беше пролята, за да измие кървавочервените петна, които нищо друго не може да измие.**

Онзи, който е омърсен грешник, е този тип човек, който Исус Христос е дошъл, за да очисти. Веднъж един проповедник проповядвал въз основа на следния стих: **”Брадвата е вече при корена на дърветата”** (Лука 3:9) и проповедта му била толкова силна, че един от слушателите му казал: “Като ви слуша, човек започва да си мисли, че проповядвате пред престъпници. **Би трябвало да проповядвате по този начин в затвора.**” А проповедникът му отговорил: “О, не. Ако проповядвах пред затворници, аз нямаше да използвам Лука 3:9 като основна тема за моята проповед. За проповед в затвора аз бих използвал стиха: **“Това, което казвам е истина и заслужава да се приеме напълно – Христос Исус дойде на света да спаси грешниците”** (1Тим.1:15). Това е истина. **Законът е за онези, които се считат за праведни, за да смири гордостта им. Евангелието е за изгубените, за да премахне отчаянието им.**

Ако не сте изгубен, какво искате от Спасителят? Дали овчарят би тръгнал да търси онези овце, които никога не се изгубват? Защо би трябвало жената да мете къщата си, за да намери монета, която никога не е излизала от кесията ѝ? Не, лекарството е за болните; съживяването е за умрелите; прошката е за виновните, освобождаването е за онези, които са вързани; отварянето на очите е за слепите. Как може Спасителят, смъртта Му на кръста и Евангелието за прошката да бъдат считани за безполезни, при условие, че хората са виновни и заслужават осъждане. **Грешният човек е причината за съществуването на Евангелието.** Ако считащ, че не заслужаваш спасението, ако считащ, че заслужаваш наказание и да отидеш в ада, ти си този вид човек, за когото е предназначено, създадено и проповядвано Евангелието. Бог прави праведни грешните хора.

Искам това да стане пределно ясно. Надявам се, че вече го направих. Но въпреки това, колкото и да е ясно, отново ще кажа, че **единствено Господ може да направи човека способен да осъзнае тази истина.** В началото на събуденият човек му се струва много чудно, че спасението всъщност е за него, когато е изгубен и виновен. Той си мисли, че спасението би било за него, когато се разкайва, забравяйки, че разкаянието му е част от спасението му. Той си казва: “О, но аз трябва да правя това и онова,” и наистина е вярно, но той трябва да прави това и онова като резултат от спасението си. Самото спасение идва при него преди още да има никакви резултати от спасението. Всъщност, спасението идва при него тогава, когато той заслужава

единствено това неукрасено, окаяно, презрително и гадно описание: грешен човек. Това е всичко, което е той, когато Божието евангелие идва, за да го направи праведен.

Поради това, искам да призова онези, които не виждат нищо добро в себе си, които се страхуват, че даже не изпитват добро чувство или нещо друго, което може да ги препоръча пред Бога, да вярват твърдо, че нашият милостив Бог е способен и иска да ги вземе, без да имат никакви препоръки за себе си и да им прости изведнъж, **не защото *те* са добри, а защото *Той* е добър.** Не прави ли Той така, че слънцето Му да свети както над злите, така и над добрите? Не дава ли Той плодородни сезони и не праща ли дъжд и слънце в подходящото време даже на най-грешните народи? Да, даже над Содом е гряло слънцето и над Гомор е падала росата. Великата милост на Бога надвишава представите ни и ви призовавам да се считате достоен да я получите. Толкова високо, колкото е високо небето над земята, са Божиите мисли над нашите мисли. Той може преизобилно да прощава. Исус Христос е дошъл на земята за да спаси грешните хора. Прощката е за грешните хора.

Не се опитвайте да се правите на такъв, какъвто не сте, а елате такъв какъвто сте при Онзи, който прави праведни грешните хора. Преди време един велик художник нарисувал картина на част от града, в който живеел и в интерес на историята поискал в нея да включи образите на някои известни граждани на града. На картината имало подходящо място за един уличен метач, който бил рошав, окъсан и мръсен, когото всички го познавали. Художникът казал на този окъсан и недодялан човек: “Ще ти платя добре, ако дойдеш в студиото ми и ми позволиш да те нарисувам.” На следващата сутрин метачът пристигнал в студиото, но художникът бързо го отпратил, защото бил срасан, измит и облечен в костюм. Той бил нужен на художника като образ на просяк, а не в някакво друго качество. Подобно на това, Евангелието ще ви приеме в своя приеман салон, ако влезете там като грешен човек, но не и по друг начин. **Не чакайте да се промените и чак след това да отидете да търсите спасението, а веднага идете да го получите.** Бог прави праведни грешните хора и ще се срещне с вас там, където сте сега, когато сте в най-лошото си състояние.

Елате със своят безпорядък. Искам да кажа, елате при вашия небесен Отец със целия си грях и греховност. Елате при Исус такъв, какъвто сте: прокажен, мръсен, гол, неподготвен нито да живеете, нито да умрете. Елате вие, който се чувства като изметът на създанието, елате, въпреки, че едва ли се осмелявате да се надявате за нещо друго, освен да умрете. Елате, въпреки че сте обхванат от мрачно отчаяние, което бушува в душата ви като ураган. Елате и помолете Бога за оправдае още един грешен човек. И защо да не го направи? Елате, защото великата милост на Бога е предназначена за хора като вас. Ще го кажа с думите, използвани в този текст и не бих могъл да го кажа по-силно: Самият Господ Бог се е нарекъл: “*Бог, който прави праведни грешните.*” Той прави праведни онези хора, които по природата си са грешни и иска към тях да се отнасят като към праведни. Това не е ли чудесно съобщение за вас? Не се бавете, за да обмислите добре това предложение.

Божие Слово не може да бъде опровергано

*“Внимавайте да не отхвърлите **този**, който говори. Защото ако не избегнаха наказанието онези, които отхвърлиха **онзи**, който ги предупреждаваше на земята, то много повече няма да избегнем наказанието ние, ако се отвърнем от **този**, който ни предупреждава от небесата.*” (Евр. 12:25 – мой превод)

Ние не сме уплашени като свиващото се множество израилтяни, събрано и тръпнещо от страх в подножието на димящата планина Хорив; ние дойдохме тук, **където във великата и централна фигура на Христос Исус се намира милостта на Бога.** Ние се събрахме образно казано във външния кръг, вътре в който има вътрешен кръг, съставен от светците и светите ангели. И сега Исус ни говори в евангелието. Дотогава докато неговото евангелие бъде проповядвано тук от нас, **то няма да е слово на човек, а Божието Слово.** Въпреки, че то стига до вас чрез моят немощен човешки глас, самата истина, която се съдържа в евангелието не е немошна, нито е по-малко божествена, отколкото ако самият Христос ни я кажеше със собствените си устни. *“Внимавайте да не отхвърлите този, който говори.”* Този текст съдържа:

А) Един много искрен и официален призив. В текста не се казва: “Не отхвърляйте **онзи**, който говори,” а *“Внимавайте да не отхвърлите **този**, който говори.”* С други думи този текст ни казва: “Бъди много предпазлив и по никакъв начин, случайно или поради други причини, **не отхвърляй Христос, който сега ти говори в евангелието.**” Бъди внимателен, бъди искрен, иначе може даже по невнимание да отхвърлиш пророка, който разпространява евангелието – Исус Христос, Божият Син, **който от небето** говори в евангелието на хората. А това означава “Да обръщаш искрено внимание и да не допуснеш, поради

някаква причина или по някакъв начин, **да отхвърлиш този**, който говори.” Моята цел сега е да ви помогна, скъпи приятели, особено на онези от вас, които не сте повярвали в Христос, които не са деца на Сион и поради това не се радват на своя Цар – да ви помогна сега, с цел да можете да го видите.

Нека да се върнем веднага към задачата си, защото имаме много неща да си кажем и ще ги споменем накратко, с надеждата, че мислите, които тези неща ще предизвикат във вас ще бъдат възприети разума ви и те, посредством Святия Дух да работят върху сърцата и съвестта ви. **Поради много съображения, които не са споменати в разглеждания текст, има огромна нужда от този призив.** В началото ще се спрем на някои от тези съображения.

Първо, превъзвишеното Божие Слово казва: **“Внимавайте да не отхвърлите този, който говори.”** Това, че Исус говори засяга пряко душата ти, вечната ти съдба; това е Божия мъдрост; това е Божията милост; това е Божият план, чрез който ти можеш да бъдеш спасен. Ако това беше нещо второстепенно и маловажно, нямаше да е нужно да си толкова искрен и да го приемеш, но от всички неща под небето нищо не те засяга по-пряко от евангелието. Поради това, внимавай да не откажеш на това скъпоценно Слово, което е по-ценно от злато и рубини, тъй като единствено то може да спаси душата ти. Отново ви казвам, внимавайте в това, защото вие имате един враг, който ще направи всичко възможно, с цел вие да отхвърлите този, който ви говори. **Сатаната винаги е най-зает там, където евангелието е проповядвано най-искрено.** Поройният дъжд ще отнесе няколко шепи от посетите семена, а други скоро ще бъдат открити от птиците и те ще ги изкълват. Когато евангелието се проповядва, тези въздушни птици, тези демони на ада много скоро ще се опитат по някакъв начин да отнемат истините на евангелието от сърцата ви, иначе те ще пуснат корени в сърцата ви и ще произведат плодът на покаянието. Отново ви казвам, **“Внимавайте да не отхвърлите този, който говори,”** защото **склонността на вашият млад разум** е да отхвърляте Христос. **О, господо, поради първия си баща Адам вие сте греховни и сега душите ви имат склонността да се стремят към злото, а не към доброто и праведното,** и когато казаното от Господ дойде от небето при вас, **ако бъдете оставени сами на себе си, вие ще го отхвърлите.** Поради това ви казвам, внимавайте да не го отхвърлите, възбудете душите си, събудете мозъците си, иначе тази лишена от разум склонност към греха ще ви направи да се ядосате на най-добрия си приятел и ще ви попречи да му повярвате, а това е единствената ви надежда оттук нататък. Когато човек знае, че има лоша наклонност, която може да го нарани, ако е мъдър той ще внимава това да не се случи. Поради това, знаейки за тази ваша склонност, за която ви казва Божието Слово, внимавайте, моля се за вас, иначе ще отхвърлите този, който говори.

Размисли добре, защото ти имаш нужда да разбереш, че имаш такава склонност, тъй като някои от вас отдавна вече отхвърлиха Христос. Той ти е говорил от тази и от други катедри, от Библията и когато ти си бил край леглото на болните. Той ти говори наскоро, когато чу погребалният звън на камбаната по повод смъртта на твоя приятел – **много гласове, но всички те ти казват едно и също: “Ела при мен, покай се и бъди спасен.”** Но до сега ти отказваше да приемеш този, който говори. **Не свърши ли вече времето, когато изпитваше задоволство от зловредната си игра?** Отминалите години от собствения ти живот и от вечността не ти ли дадоха достатъчно доказателства срещу досегашното ти поведение към Господа? Нужно ли е да утежняваш положението си чрез още един отказ? О, умолявам те, внимавай да не отхвърлиш отново този, който говори от небето, защото той не говори празни думи, а ти казва, че те обича. Исус Христос, Божият Син, не дойде въоръжен, с цел да насилва и да излее гнева си върху хората. Той е изпълнен с милост, с благоволение и говори само с нежност и любов на хората, които го слушат. Греховете ви ще бъдат опростени, времето на вашето невежество към Бога ще свърши; престъпленията ви ще бъдат хвърлени в морските дълбини и вие ще се превърнете в най-щастливите хора на земята и ще прославяте Бога. Кой не би чул най-добрата новина, която може да бъде чута? Кой не би слушал, когато са съобщавани най-добрите неща, които самият Бог е изпратил и те са ни казвани от най-благородният Посланик, който някога е говорил на хората, Исус Христос, Божият Син, който някога беше разпънат на кръста, но сега е високопоставен Спасител? Поради това аз ви най-искрено ви призовавам: **“Внимавайте да не отхвърлите този, който говори тази скъпоценна истина”**, която вашият враг ще се опита да открадне от умовете ви: истината, която вие самите от дълго време отказвахте да приемете; истината, която е сладка и би била все по-ценна за душите ви, ако я приемете сега.

Б) Още няколко причини за да внимаваме **“да не отхвърлим този, който говори.”** Според мен една от причините е следната: има много начини да отхвърляме този, който говори и вие може би използвате някои от тях. Поради това проверете себе си, разгледайте състоянието и поведението си, иначе е възможно да отхвърлите Христос. Някои хора отхвърлят Спасителя, като отказват да слушат, когато той им говори. Когато той е бил тук на земята е имало хора, които не са искали да го слушат, **а и сега има такива хора.** За някой от вас Неделята не е ден за слушане на евангелието. Обикновено къде сте в Денят на Господа? Запомнете, не е възможно да живеете в Лондон, където се проповядва евангелието и да нямате отговорности. Въпреки, че няма да дойдете в църквата да го чуете, бъдете сигурни, че Божието царство ви е

посетило. Можете да запушите ушите си, за да не чуete поканите на евангелието, но няма да можете да затворите ушите си за осъждането на гнева. Ако не дойдете и не чуete Христос на кръста, **един ден ще бъдете принуден да видите Христос, седящ на своя трон**. “Внимавайте да не отхвърлите този, който ви говори от небето”, като отказвате да посещавате църквата, където се проповядва евангелието.

Много хора идват в църквата за да чуят евангелието, но въпреки това отхвърлят този, който говори, тъй като слушат равнодушно. **Много голяма част от посетителите на църквата слушат равнодушно, безразлично и отпуснато**. Тях малко ги интересува това, за което се говори. Те чуват изреченията и фразите, които излизат от устата на проповедника, но те стигат единствено до ушите им, но не и до сърцето им. О, колко тъжно е, че това се случва и с много от хората, които от дълги години чуват да се проповядва евангелието, но въпреки това не се обръщат към Господа! **Те привикват към това и никакъв тревожен сигнал не може да стигне до тях, нито пък някакъв вид покана може да ги доведе до покаяние**. Проповедникът може да полага всякакви усилия, **но те са като глухи**. Проповедникът може да знае как да очарова хората, но тези хора не подлежат на очароване. О, чуите вие, слушатели на евангелието и елате тук, където дълги години сте слушали Христос и внимавайте да не отхвърлите този, който от дълго време, ден след ден ви говори, проповядвайки евангелието от небесата.

Но има хора, които чуват и имат много интелигентна представа за това, което чуват, но всъщност отказват да повярват в евангелието. Поради различни причини те отхвърлят свидетелството на превъплътеният Бог. Те чуват, че Божието Слово е станало плът и е живяло между нас и че самият Исус свидетелства, че който повярва в него няма да бъде осъден. *(Коментар: Нека да подчертаем дебело: Библията казва, че ще бъде спасен всеки, който вярва в Господ Исус Христос, а не в някакъв безличен Бог, който може да се нарича Мохамед, Аллах, Буда, Кришна, Природата или както и да е. Исус е казал “Аз съм пътят, истината и живота.” (Йоан 14:6) Не е вярно, че Господ и Аллах са едно и също нещо! Д.Пр.)* Те знаят, но няма да повярват в него. В началото те ще ви дадат една причина поради която не вярват в Христос, после – друга, но тези извинения никога няма да омаловажат факта, че те не вярват в свидетелството на Бога за неговия Син Исус Христос, поради което те “отхвърлят този, който говори.” **Колко много хора отхвърлят Христос, който говори от небето!**

Както се е случвало и по времето, когато Исус е живял на земята, някои хора се чувстват даже обидени от евангелието. Когато стигал до някоя деликатна тема в своето проповядване, те му обръщали гръб и преставали да вървят с него. Такива хора може да открием и в нашите църкви. Евангелието ги озлобява, има някаква чувствителна точка, която засяга техните предразсъдьци и предубеждения, или любимият им грях и те започват да спорят и да се ядосват. **Те наистина трябва да се ядосат, но вместо да се ядосат на своя грях, те се ядосват на Христос**. Те трябва да изобличат себе си и търпеливо да търсят милост, но това не им харесва; те по-скоро биха изобличили проповедника или даже Господарят на проповедника.

Някои хора чуват евангелието на Христос, но се хващат за думите и изопачават изреченията на проповедника, с цел да си играят с тях, въпреки че това наистина са най-подходящите думи, които той може да намери и още по-лошо, започват да си играят със смисъла и със самото евангелие, и намират теми за шеги, богохулства и подигравки даже в самия кръст. Те хвърлят зарове като войниците в подножието на кръста, докато кръвта на Исус капе върху тях и се веселят, докато кръвта на Спасителя капе върху тях и се превръща в тяхно осъждане. Дано никой от присъстващите да не изпадне в това положение, но има хора, които даже се бунтуват срещу Спасителя и отправят тежки думи към превъплътеният Бог, защото не могат да повярват, че той е понесъл вината за греха, защото не могат да се възхитят на изумителната любов, която го е направила да страда заради вината на враговете му; защото не могат да видят нищо, което заслужава да се възхищаваме на героичната саможертва на великият Изкупител. **Вместо това, те тъпчат с петата си собствения си благодетел и изливат отровните си думи върху онзи, който обичаше хората и умирайки каза: “Отче, прости им, защото те не знаят какво правят.”** (Лука 23:34)

Някои хора на практика са показали, че отхвърлят този, който говори, тъй като са започнали да преследват хората му; те са се отнасяли зле към онези, които са се стремели към прослава на Бога. **За тези отхвърлящи хора е презряно и отвратително всичко, което е казано от Спасителят**.

О, скъпи слушатели, умолявам ви, поради наличието на всички тези начини за отхвърляне на Христос, да внимавате да не тръгнете по които и да е от тези пътища. Вероятно вие сами ще се отвратите от по-грубите форми на отхвърлянето, но не ставайте жертва на по-фините методи. **По-конкретно не изпадайте в това безразличие, което дотолкова обижда Спасителят, че даже граничи с богохулството**. Нищо ли не означава за вас истината, че Бог е трябвало да дойде тук от небето, за да се превърне в Спасител на хората, че се е наложило той да страда, с цел ние да не страдаме, че Христос е пролял кръвта си и е умрял вместо незаслужаващите грешници, които би трябвало да отидат в ада? Дали след като това ви бъде казано, вие ще откажете да го приемете? Дали ще отхвърлите този, който говори и чрез собствената си саможертва и чрез собствената си кръв сега продължава да говори? **Молете се на Бога да ви даде възможност да осъзнаете това, което правите**.

Продължаваме да разглеждаме същата тема и многото причини, поради които хората отхвърлят

Христос; затова внимавайте да не тръгнете по някои от тези пътища. Някои отказват да го приемат поради пълното си безразличие. Огромното болшинство от хората въобще не се замислят за това, което ядат и пият. **Подобно на петел, който е намерил диамант на бунището, те го търкалят и им се иска това да беше зрънце ечемик.** Какво ги интересува небето или опрощението на греха? **Силата на разума им не достига до такива висоти.** Внимавайте да не би някои от вас да е толкова нечувствителен и поради някаква причина “да отхвърли този, който говори от небето.” Други отхвърлят Христос поради представата си, че са праведни и са достатъчно добри. Те казват, че Исус Христос говори против тях, че той не одобрява праведността им, че ги осмива; че той им казва, че продължителни им молитви и многото им добри дела са лоша основа за упование. **И тъй като Спасителят не покровителства тяхната праведност, тези хора не искат да имат нищо общо с него. О, не казвайте, че сте богати с добри дела; вие сте голи, вие сте бедни, вашето положение е за окайване.** Не казвайте, че можете да си спечелите място на небето поради заслугите си, защото никога не можете да направите това; **вашите заслуги ви влачат към ада.** Но въпреки това мнозина отхвърлят Спасителя поради умопомрачението на собствената си праведност.

Други го отхвърлят поради това, че уповават на собствената си мъдрост. Те казват: “Ние живеем в много разумна епоха.” Навсякъде чувам да се говори за “смислено проповядване,” за “мисленето,” за “интелектуално проповядване.” И каква огромна купчина гнилоч пред небесата произвеждат тези мислещи проповедници и тези интелектуални хора! На тези хора аз ще кажа: “Внимавайте да не отхвърлите този, който говори,” защото една дума от Бога е много по-ценна отколкото всички мисли на всички философи, **а едно изречение от устата на Христос за мен е много по-ценно от всички книги в Александрийската библиотека.** Ние трябва да разсъждаваме за мислите на Христос, иначе начинът ни на мислене ще е доказателство, че ще бъдем прокълнати от Бога. Ако човек потъва и някой му хвърли въже, е по-добре той да се хване за въжето, отколкото да си мисли, че има и други начини за спасение. Господа, когато душите ви са изгубени, има по-добро занимание от това просто да се наслаждавате на приповдигнатото настроение и на изобретенията на предполагаемото си самоспасяване. **Хванете се за евангелието на Исус, иначе ще загинете от Божието отмъщение.**

Някои хора отхвърлят Спасителя поради друга причина: те не харесват светостта на учението на Христос. Те отхвърлят този, който говори, защото считат, че религията на Христос е твърде строга, твърде точна, че ги лишава от техните удоволствия и осъжда техните похоти. Да, да, така е, но да отхвърлите Христос поради тази причина е най-нелогичното нещо, защото във всеки човек трябва да има желание да бъде освободен от отровите на похотта и понеже Христос може да ни освободи, тогава ще го отхвърлим ли? Бог ни забранява да отхвърляме Христос поради такава причина.

Някои отхвърлят Господа, защото се страхуват от мнението на света. Ако бяха християни, **на тях щяха да се присмиват така, както хората се присмиват на Методистите, на Презвитерианците, на Пуританите или на другите деноминации.** Трябва ли да погубваме душите си, с цел да избегнем присмиването от страна на глупаците? Това не е човек – наречете го с някакво друго име – не е човек този, който захвърля душата си, защото е такъв страхливец, че не може да понесе и да направи това, което е правилно и да понесе смръщването на светските хора.

Има други, които отхвърлят Спасителя просто поради това, че отлагат да вземат решение. Те нямат основание да постъпват така, но се надяват да вземат решение в по-подходящ момент. Те все още са млади хора или поне не са твърде стари, а ако са стари, в тях все още има живот, поради което те продължават да отхвърлят този, който говори.

Аз не споменах нито една основателна причина да отхвърлим този, който говори, нито считам, че има такава основателна причина. **Струва ми се, че ако е истина, че Бог се е превъплътил в човешки образ и е дошъл тук, за да извърши нашето освобождение от нашия грях и мъка, тогава не би могло да съществува каквато и да е причина, поради която да отхвърлим този, който говори.** Трябва да е мой дълг и моя привилегия да чуя онова, което Бог ми казва: трябва да е мой дълг да му дам цялото си сърце, за да опитам и да разбера какво е това, което той ми казва и след това да му подчиня цялата си воля и всичките си желания и да правя това, което той ми каже или да бъда онова, което той поиска от мен да бъда или да правя.

Но някой може да попита: “Но заради това ли дойде Бог?” Винаги съм считал, че самото деклариране съдържа в себе си и доказателството за себе си. Никой човек не би могъл да измисли или съчини историята за идването на Господа на земята, за обичта и за освобождаващата любов на Бога в Христос Исус. Ако ми липсва доказателство и разполагам само с твърдението, аз си мисля, че трябва да го приема, защото то носи истината в себе си. Кой човек би могъл да измисли това нещо? **Засегнатият Бог дойде тук на земята, за да освободи своите създания от собственият им грях. Тъй като е длъжен да отсъжда справедливо, той дойде за да понесе собствената си присъда, с цел да е справедлив и в същото време да е невъобразимо милостив!** Душата ми пърха в ръцете на това откровение; това е най-добрата новина, която е достигала до

разтревожената ми съвест – в личността на Исус Христос Бог примирява хората със себе си, без да им приписва греховете, които са направили. О, няма разумна причина за отхвърлянето на Спасителя, поради това ви обръщам внимание, тъй като има много нелогични причини, които отблъскват хората от Господа, внимавайте да не отхвърлите този, който говори и дано Духът на Бога да ви дари с милостта да не сте способни да откажете.

В) Има още една, най-важна причина да внимаваме и да не отхвърлим този, който говори. Тази най-важна причина е, **че ако го отхвърлим, ние ще презрем възможно най-висшата власт.** Когато Моисей говореше от името на Бога, не е било лесно нещо да бъде отхвърлен такъв пратеник. Но въпреки това, Моисей е бил човек. Въпреки че е бил облечен с божествена власт, той все пак е бил човек и слуга на Бога. **А Исус Христос е Бог по природата си.** Внимавайте да не отхвърлите този, който произлиза от небесата, който дойде от небето, който е облечен с такава божествена сила, че всяка дума, която изговаря е равностойна на дума, произнесена от небето и който, поради това че сега се намирана небето, говори чрез вечно живото си евангелие директно от чудната си слава. Внимавайте в това, умолявам ви и помнете добре притчата, която Исус ни е дал. Някакъв човек посадил лозе и го дал на арендатори да се грижат за него. Когато дошло времето да получи плода от лозето, собственикът изпратил един свой слуга за да го вземе, но арендаторите го убили с камъни. Собственикът изпратил друг служител, но те го убили. След това изпратил трети, но арендаторите се отнесли зле към него. След като изпращал много свои слуги и арендаторите на лозето изразили огромното си нежелание чрез срамният начин, по който се отнесли към слугите, собственикът изпратил собствения си син и казал: “Те ще се отнесат почитателно към сина ми.” Но стигайки до най-високото ниво на виновността си, арендаторите казали: **“Това е наследникът на лозето; нека да го убием и наследството ще стане наше.”** Тогава те го хванали, убили го и го изхвърлили извън лозето. Вие знаете как хората са се отнесли към Спасителя и точно това е което искам да ви кажа: да се отхвърли Исус Христос, да не бъде приет, да откажем да приемем евангелието му, ако той не беше говорил в него, вероятно нямаше да е толкова голямо престъпление, но да се откаже на него – аз не знам да е възможно това, но сърцето ми се натъжава толкова, че е близо до пръсване само при мисълта, че някой от присъстващите тук е способен да отхвърли Христос, Божият Син, Вечният и вечно Блаженият. Не мога да опиша с думи това, което чувствам. Душата ми се изпълва с ужас при мисълта, че човек може да откаже на своя Бог, когато неговия Бог говори, а още повече когато Бог идва тук на земята, воден от своята безкрайна, чудна и неизмерима любов, превъплъщава се като човек и страда, а след това се обръща към бунтовните си създания и казва: “Чуйте, аз съм готов да ви простя; аз ще ви простя, но просто ме чуйте.” **О, чудовищно е, че хората отхвърлят Христос!** Не знам какво чувствате вие, но ако някога сте се замисляли над това, сигурно ще се съгласите, че това е най-чудовищното от всички престъпления. Ако, с цел да бъдем спасени ни бяха предложени трудни условия и тежки изисквания, аз бих могъл да разбера онзи, който каже: “Не, това е унижително за мен.” **Но когато в евангелието единствено ни се казва: “Обърнете се, обърнете се, защо да загивате?”; когато в евангелието само ни се казва: “Повярвай в Господ Исус Христос и ще бъдеш спасен,” какво да кажа в този случай?** Не мога да измисля никакво извинение за онзи от вас, ако той, след като е чул евангелието, бъде хвърлен в ада; не се осмелявам да мисля, че невъобразимите болки на ада ще са толкова силни, че да изкупят обидата, която този човек е нанесъл на чудната любов на Бога. Господа, вие няма да бъдете спасени, ако разчитате на себе си; вие няма да бъдете спасени, ако не тръгнете по пътя на спасението, който е ясен, лек и достъпен за всеки от вас. **“Какви вериги на Божието отмъщение заслужават онзи, които пренебрегват връзките на любовта.”**

Аз не мога да измисля наказание, което да е достатъчно строго за онзи хора, които знаят, че отхвърляйки Христос ще си навлекат вечното наказание, но въпреки това те коравоврато го отхвърлят. **Вие избирате собствената си самоизмама.** Ако изпиете отрова, без да знаете това, аз ще изпитам съжаление към вас; но ако се готвите да изпиете отровата и да причините смъртта си и в този момент ние ви кажем: “Господа, това е отрова; вижте, че другите, която вече са я изпили, падат и умират; не се докосвайте до нея!”, когато ви даваме нещо, което е 1000 пъти по-добро от отровата, но вие не го вземате – **тогава, ако упорито настоявате да умрете, вие сигурно да умрете.** Ако искате да унищожите душата си, това сигурно ще се случи, но ние отново и отново ще ви умоляваме: “Внимавайте да не отхвърлите този, който говори.” Искан ми се да можех да изправя сега пред вас даже Господ Исус Христос и той да застане тук, за да можете да видите белезите по ръцете и краката му. Тогава вие ще го попитате: “От какво са тези белези?” А той ще ви отговори: “Това са белезите, които получих, когато страдах заради греховете на хората.” След това той ще разголи гърдите си и ще каже: “Вижте това, тук ме прободете копие то когато умрях, за да могат грешните хора да живеят.” Той ще каже: **“Сега съм покрит със слава, но преди много векове лицето ми беше покрито с храчки и тялото ми беше разкъсвано от бичовете на Пилат и от тоягата на Ирод и аз, пред когото ангелите се прекланяха, бях третиран като слуга и даже още по-лошо, самият Бог ме изостави, Йехова скри лицето си от мен, защото аз понесох наказанието за греха, защото можах наистина да го понеса, не въображаемо, а**

наистина и можав да изстрадам наказанието, полагащо се за всички грехове, които душите, освободени от мен, щяха да изстрадат, ако бяха изпратени в ада.” Ще можете ли да погледнете раните на Христос и въпреки това да откажете да го приемете като свой Спасител? Ще чуете ли историята на неговата любов и въпреки това ще го отхвърлите? Трябва ли той да си отиде и да си каже: “Те ме отхвърлиха; те отказаха да ме приемат; аз им разказах за спасението; показах им цената, която платих за това спасение, а те ме отхвърлиха; аз ще вървя по пътя си и те никога вече няма да видят лицето ми до настъпването на деня, когато те ще кажат: “Планините падат върху нас; скрийте ни от лицето на Седящият на трона.”? **Ако не получите Исус по милост, вие ще го получите чрез осъждането;** ако сребърният скипър на Бога не ви докосне сега, **Господ Исус, Назарянинът, ще дойде втори път, стъпил на небесните облаци и горко на вас в този страшен ден.** Тогава народите по земята ще плачат и ще ридаят поради идването му. За тях той няма да е Спасителят; за тях той ще бъде техния Съдия и от устата му ще се чуе присъдата: “Отивай си! Отивай си!” Сега ще завърши с последната причина, която ни е дадена в текста, поради която трябва да внимаваме да не отхвърлим този, който говори.

В) Има ад, от който трябва да се страхуваме, защото ако някога хората не избегнаха опасността, защото отхвърлят този, който говореше, докато беше на земята, още повече няма да я избегнем ние, ако обърнем гръб на този, който ни говори от небесата. Вие чувате врявата, който се чува от Червено море, когато огромните морски вълни се стоварват върху фараона и неговите конници и колесници. Защо е загинал фараона в морските води? Защо са били унищожени рицарите на Египет? Защото отхвърлили Моисей, когато той казал: “Така каза Господа: “Пусни хората ми да отидат.”” Ако фараонът не успя да се спаси, когато отхвърли този, който говореше на земята, о, страшен ще е денят, когато Христос, който ви говори сега и когото вие отхвърляте, ще издигне тогата на своя гняв и огнено езеро, много по-страшно от Червено море, ще погълне противниците на Господа. Виждате ли тази картина? Множество от хора стоят там, държейки кадилници с тамян в ръцете си, там стои и Моисей, служителят на Бога и казва: “Ако тези умрат като невярващи хора, това означава че Бог не е говорил чрез мен,” защото те се разбунтуваха срещу Моисей. Виждате ли тази картина? Можете ли да си я представите? Ако тези хора не успяха да се спасят, защото отхвърлиха този, който говореше на земята, как ще се спасим ние, ако отхвърлим този, който ни говори от небето? Прекосете Арабската пустиня. Виждате как израелските племена падат едно след друго и оставят безброй гробове след себе си по трасето на пътуването си. **От всички, които са излезли от Египет, нито един не е влязъл в Обещаната земя.** (Коментар: С изключение на Исус Навин и Халев. Д.Пр.) Кой унищожил всички тези хора? **Всички те бяха избити, защото се съпротивляваха на Божието Слово,** което стигаше до тях чрез неговия слуга Моисей и поради това Бог се закле, че те няма да влязат в неговата почивка. Ако не са успели да се спасят тези, които са отхвърлили онзи, който им е говорил на земята, как ще се спасим ние, ако отхвърлим този, който ни говори от небето?

Мога да ви дам много примери и доказателства за начина, по който Бог е отмъщавал на отказващите да слушат слугата му Моисей, но колко по-силно ще е неговото отмъщение, ако ние не слушаме Господ Исус Христос! Някой може да възрази: “О, ти проповядваш за страх и ужас от Бога.” Аз много рядко мисля за страха и ужаса от Бога, защото те са твърде ужасни за човешкия разум, но ако понякога говоря строго, то е, защото говоря с любов. **Грешнико, аз не се осмелявам да те манипулирам; не се осмелявам да ти кажа, че грехът е някаква дреболия; не се осмелявам да ти кажа, че в идващият свят няма да даваме отчет за делата си; не се осмелявам да дойда при теб и да ти кажа, че не е нужно да си сериозен. Защото за това ще дам отчет пред моя Господар.** В ушите ми звънят думите на Бога: “**Когато кажа на беззаконника: Непременно ще умреш; а ти не го предупредиш и не говориш, за да предпазиш беззаконника от беззаконния му път, за да спасиш живота му, онзи беззаконник ще умре в беззаконието си; но от твоята ръка ще изискам кръвта му.** (Коментар: т.е. теб ще държа отговорен заради смъртта на този човек. Д.Пр.) **Обаче ако предупредиш беззаконника, а той не се отвърне от беззаконието си и от беззаконния си път, той ще умре в беззаконието си, а ти ще си избавил душата си.**” (Йез. 3:18-19)

Не мога да понеса, че по дрехите ми ще има пръски от кръвта на хората, поради това отново ви казвам – колкото си искате отказвайте да приемете това, което ви казвам; **хвърляйте на кучетата всичко, което ви давам; нямайте нищо общо с него;** **но с тези неща аз ви съобщавам Словото на Христос и ви казвам неговото евангелие: “Повярвайте и живейте,” “Този, който повярва в него не е осъден,” “Този, който повярва и е кръстен, ще бъде спасен.”** Това е Христовото евангелие, в него говори Христос и аз отново ви казвам, заради спасението на душата ви: “Не отхвърляйте този, който ви говори от небето.” Дано неговият Дух да ви склони да слушате Христовото Слово и да можете сега да бъдете спасени. Ако сега не приемете Христос, някои от вас вероятно никога няма да го приемат. Ако сега не бъдете спасени, някои от вас вероятно никога няма да бъдат спасени. За вас това е дилемата: “Сега или никога.” Духът на Бога се бори с вас и съвестта ви е полусъбудена. Хванете всеки повей на вятъра, не го оставайте да отминете. О, дано сега да потърсите и да откриете Спасителят Христос. **Но ако откажете, запомнете, че ако от отхвърлите този, който**

говори от небето, той ще вдигне ръцете си и ще се закълне, че вие няма да влезете в неговата почивка. Тогава вие сте загубен, загубен, непоправимо загубен! Бог да благослови всеки от вас и дано се срещнем на небето.

Аз не знам и понякога се страхувам, че много по-малко хора се обръщат към Бога, отколкото би трябвало да се обърнат. Ако си мислех, че няма повече хора, които трябва да бъдат спасени тук, подчинявайки се на Бога, аз щях да изоставя всяко удобство и щях да отида и да намеря друго място, за да намеря хора, които Бог ще благослови. Дали са спасени всички, които трябва да бъдат спасени? Питам ви, трябва ли да хвърлям въдицата си тук докато престанат да идват нови хора при Бога? Мои братя и сестри в Христос, молете се Бог да изпрати духът си, за да могат повече хора да бъдат отведени при Христос. Ако няма такива хора, наистина е трудно да се проповядва напразно. Може би вече ви се струвам банален и тъп; не бих постъпвал така, но не мога иначе. Ако можех да се науча как да проповядвам, аз щях да отида да се науча. Ако можех да открия най-добрия начин да стигна до вас, аз не бих си спестил усилията, за да го направя. Не знам какво повече да кажа, но ако самият Христос бъде отхвърлян, как бих могъл да говоря за него? Ако неговите скъпоценни рани, ако скъпоценната му кръв, ако предсмъртните му пъшкания, ако любовта му към хората, ако всички тези неща са били напразни, тогава моите думи не могат да направят нищо; те могат само да отидат на вятъра. **Но ви умолявам, обърнете се към него. Не захвърляйте душите си.** Елате при него; той ще ви приеме; той чака за да бъде милостив. Онзи, който е обременен, нека да дойде сега. Една сълза, една въздишка, един вик – отправете ги към него; той ще ви чуе. Елате и му се доверете; той ще ви спаси. Бог да ви благослови заради любовта на Христос. Амин.

Възстановяването и Светият Дух

“Ти трябва да се родиш отново.” Тези думи на нашия Господ Исус са изречени, за да преградят пътя на много хора, подобно на въртящия се меч на херувима, стоящ край вратата на рая. Те са отчаяни, защото въпреки всичките им старания тази промяна е непостижима за тях. **Новото раждане е от небето, а не е подвластно на хората.** Като казвам това, аз нямам за цел да отказвам достъпа или да скривам истината, за да създавам някаква фалшива утеха. Признавам, че новото раждане е свръхестествено и то не може да бъде извършено чрез собствените усилия на грешния човек. Бих ви оказал лоша услуга, ако бях толкова злонамерен, че да се опитвам да ви ободря, като ви убеждавам да отхвърлите или да забравите тази несъмнена истина.

Но не е ли забележително, че в същата глава на Библията, в която нашият Господ прави това съдбоносно твърдение, **се съдържа другото и най-категорично твърдение, че спасението е чрез вяра?** Прочетете Йоан 3, но не се ограничавайте само с първата ѝ част. Вярно е, че в ст.3 се казва: **“Исус отговори: “Уверявам те: само този, който се роди отново, може да види Божието царство.”** Но по-нататък, в стихове 14 и 15 се казва: **“Както Моисей издигна змията в пустинята, точно така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, за да може всеки, който вярва в него, да има вечен живот.”** В ст.18 се повтаря същото учение, но тук то е по-подробно обяснено: **“Който повярва в Божият Син, не е осъден, но който не повярва, е вече осъден, защото не е повярвал в единственият Божий Син.”**

Ясно е, че тези две твърдения трябва да са в хармония помежду си, защото са произнесени от едни и същи уста и са записани на една и съща вдъхновена от Бога страница. Защо би трябвало да срещаме трудности там, където може да няма никакви трудности? Ако едно изречение ни уверява в изискването, че спасението ни зависи от нещо, което само Бог може да даде, а второ ни казва, че Бог ще ни спаси, ако вярваме в Исус, тогава няма да сгрешим, ако стигнем до заключението, че Бог ще даде на вярващите всичко, което е казал, че е нужно за спасението. Всъщност, Бог извършва новото раждане на всички, които вярват в Исус и тяхната вяра е най-сигурното доказателство, че са родени отново.

Ние вярваме, че Исус ще направи това, което не можем да направим сами. Ако разчитаме на собствените си сили, защо би трябвало да гледаме към Него? **Нашето задължение е да вярваме, а работа на Бога е да ни роди отново.** Той няма да вярва вместо нас, **нищо пък ние можем да извършим повторното раждане вместо Него.** За нас е достатъчно да се подчиняваме на милостивата заповед, **а работа на Бога е да ни роди отново.** Онзи, който е отишъл толкова далеч, че да умре на кръста заради нас, може и ще ни даде всичко, от което се нуждаем, за да бъдем във вечна безопасност. **“Защото спасителната промяна на сърцето е работа на Светия Дух.”** Това е абсолютна истина и нека да не се съмняваме в нея или да я забравяме. Но работата на Светия Дух е невидима и неразгадаема тайна и може да бъде видяна само чрез нейните резултати. С нашето естествено раждане са свързани тайни, към които е греховно да проявяваме любопитство. Още повече това изискване е валидно за тайните действия на Духът на Бога. **“Вятърът духа**

където си иска. Можеш да чуеш, но не знаеш откъде идва и къде отива. Същото е с всеки, който е роден от Духа” (Йоан 3:8). Въпреки това ние знаем, че тайнствената работа на Светият Дух не може да е основание да отказваме да вярваме в Исус, за когото свидетелства същия Дух.

Ако на един човек е казано да засее някаква нива, той не може да се извинява, че не е направил това, казвайки, че е безполезно да сее, след като само Бог прави семето да пониква и да израства. Той няма да бъде оправдан заради това, че е пренебрегнал орането под претекста, че единствено тайнствената енергия на Бога може да произведе реколтата. В житейските ни стремежи никой човек не е ограничаван от факта, че ако Бог не строи къщата, работата на строителите ще е напразна. Истина е, че никой, който вярва в Исус няма да има случай, когато Светия Дух би отказал да работи в душата му. Всъщност, вярата на човека е доказателство, че Светия Дух вече работи в сърцето му.

Бог работи, за да даде всичко, но това не означава, че хората трябва да бездействат. Те не могат да направят и една крачка, без божествената власт да им даде живот и сила, но въпреки това те продължават да вървят по пътя си без да се замислят, че силата, с която са дарявани ежедневно принадлежи на Онзи, в чиято ръка е дъхът им и чиито са всичките им пътища. Същото е и с милостта. Ние се разкайваме и започваме да вярваме, въпреки че не бихме могли да направим нито едното, нито другото, ако Бог не ни даде способността да го направим. Ние изоставяме греха и вярваме в Исус, а после започваме да осъзнаваме, че Бог ни е направил да пожелаем и да правим това поради Неговото благоволение. Безсмислено е да претендираме, че има някаква реална трудност в това отношение.

Някои истини, които са трудни за обясняване с думи, са достатъчно прости за демонстриране на практика. Няма противоречие между истината, че грешният човек започва да вярва и това, че вярата му е изработена в него от Светия Дух. Само безумието може да накара хората да се озадачават за ясни неща, а през това време душите им да са в опасност. Нито един човек не би отказал да влезе в спасителната лодка, защото не знае специфичното тегло на различните вещества, нито пък гладният човек би отказал да яде, докато не разбере целия процес на усвояване на хранителните вещества. **Ако не искате да повярвате, преди да сте разбрали всички тайни, вие никога няма да бъдете спасени.** Ако позволите на трудностите, които сами сте си измислили, да ви пречат да приемете оправданието, което получавате чрез вярата си във вашия Господ и Спасител, вие ще загинете от осъждането, което напълно сте заслужили. **Не извършвайте духовно самоубийство поради страстта си да обсъждате метафизични тънкости.**

Въпрос, свързан с вземането на Причастието

“Какво искате да кажете с този обред?” (Изм.12:26)

В духовността всяко нещо трябва да бъде разбирано. Онова, което не е духовно, а е част от ритуала, се задоволява с външната си форма. През периода преди раждането на Исус е съществувала много силна склонност към ритуалите, **но християнската вяра не трябва да е толерантна към ритуалите.** Ние трябва да знаем значението на това, което правим, **иначе не извличаме никаква полза.** Ние нямаме доверие във вярата на човек, **който, когато бил попитан в какво вярва, отговорил, че вярва в това, в което вярва църквата.** Попитали го в какво вярва църквата, а той отговорил, че църквата вярва в това, в което самият той вярва, **но не могъл да обясни нищо по-подробно.** Ние считаме, че такива изказвания демонстрират незнанието, а не същината на вярата. **Вярата знае в какво вярва и може да обясни основанията за надеждата си.**

В древността младите евреи са били поощрявани да задават на родителите си въпроса: “Какво искате да кажете с този обред?” Същият въпрос трябва да задават и днешните младежи. Опасявам се, че те не са поощрявани да задават този въпрос така, както са го задавали в епохата на Пуританите. **След всяка служба пуританите се прибирали у дома и преподавали основата на вярата на децата си.** Тогава от всеки баща се изисквало да е грижлив и да задава въпроси на децата си относно всичко, което са чули в църквата. Освен това, бащата трябвало да е подготвен да отговори на всички въпроси, които децата му задавали. **Възпитавайте в децата си желанието да разбират всичко, което е свързано с нашата свята вяра.** В книгата Изход, откъдето е разглежданият стих, родителите са учени как да отговарят на децата си. Ако родителят е неграмотен, въпросът, който му задава детето е неудобен. Това изважда на показ незнанието на родителя и той се ядосва на детето, което се е оказало невинното средство, което разкрило пред самия него неграмотността му. **Бъдете подготвени да обясните на децата си смисъла на това, което ни заповядва евангелието.** Обяснете им смисъла на кръщението, обяснете им и смисълът на Господната вечеря. **Но най-вече им обяснете смисъла на евангелието и ги научете, доколкото това може да бъде обяснено с думи, колко**

голяма е тайната, чрез която сме спасени, чрез която грехът ни е опростен и ние сме направени деца на Бога.

Помислих си, че ще е полезно, ако Бог ми даде сила да отговоря кратко на въпроса “Какъв е смисъла на Господната трапеза?”, която някои хора наричат Свето Причастие, Евхаристия или “разчупване на хляба.” **Какво означава това?** То означава много, но аз ще се спра на 5 неща.

А) Господната вечеря е **Възпоменание**. Ако искате да запомните нещо и то да се предава от поколение на поколение, вие можете да се опитате да направите това по много начини. Можете да издигнете бронзова колона или да поставите гравирана месингова плоча в църквата. Но след време колоната ще бъде нарязана и претопена, а месинговата плоча ще бъде открадната от църквата и споменът ще изчезне. Можете да напишете текст върху мрамор, но след време мраморът ще се разруши под въздействие на атмосферата и надписа ще изчезне. Даже големите камъни, въпреки че са по-дълготрайни, могат след векове да станат безмълвни така, както сега са безмълвни древните богатства на Ниневия и на Египет. Тези паметници запазват надписите върху себе си, но са скрити дълбоко под пясъка или под руините на древните градове и въпреки, че те имат глас и говорят силно, онова което им е било поверено да го пренесат през вековете е било забравено, докато са лежали под пясъка в пустинята или в отломките на древните дворци.

Има и други начини за запазване на паметта, като например писането на книги, но те могат да бъдат изгубени или унищожени. Много скъпоценни творби от древността са напълно унищожени и от тях не останала никаква следа. Някои от книгите, споменавани в Стария Завет, които не са в списъка на боговдъхновените книги, но все пак са книги, които сега трябва много да ценим, вече не съществуват. Установено е, че един от най-добрите начини за запомнянето на някакъв факт е да има някаква церемония, свързана с него, която да се изпълнява често, с цел този факт да се помни. Предполагам, че Авесалом никога няма да бъде забравен. Той си издигнал колона в долината на царете; той е знаел позорната история на собствения си живот и си мислел, че тя може да бъде забранена. И понеже се опасявал, че никой няма да се погрижи да я запомни, той сам си построил паметник и сега той седи там или това, което се предполага, че е този паметник, **и всеки минаващ арабин може да хвърли камък върху него**. По-добре е Авесалом да бъде запомнен чрез церемонията на хвърлянето на камъни върху гроба му, отколкото чрез някакъв надпис върху мрамор.

За да насоча мислите ви към нещо безкрайно по-възвишено, **аз не можах да намеря по-сигурен и по-добър начин за запомнянето на смъртта на Христос от събирането на хората заедно, така както сме го направили сега, за да разчупим хляба и да отпием от виното, като възпоменание на неговата смърт**. Другите факти може да бъдат забравени, но този факт никога не трябва да бъде забравян. Сега и всеки неделен ден от седмицата, в хиляди църкви по света, вярващите се събират, за да разчупят хляба, като възпоменание за кръста на Христос и на неговите страдания, за неговата скъпоценна смърт и погребение. Тези велики факти никога не могат да се изтрият от паметта ни. Исус казал на учениците си: **“Това правете за мое възпоменание.”** (Лука 22:19) Подчинявайки се на тази заповед, вие правите това, което е най-ефикасно за запомнянето на спомена за вашия Господ. Докато проповядвам сега, ви умолявам да практикувате в съзнанието си това, което ви казвам; тогава вие ще приличате на жената, която казала, че когато чула проповедта за лъжливите теглилки и съдове за измерване, въпреки че забравила какво е казал проповедника, след като се върнала у дома след това, те си спомнила отново и изгорила дървената си крина, която била с лъжлив обем. Поради това, **ако просто приложите на практика в ума си онова, което ще чуете в проповедта ми, това ще е добре**.

Вие днес дойдохте тук, за да си спомните за един **липсващ Приятел**. Исус е заминал. Онзи, който ни обича по-силно от всеки, който ние обичал, ни е напуснал за известно време. Понякога на раздяла ние получаваме някакви малки подаръци от приятелите си и те ни казват: “Когато погледнеш това, спомни си за мен.” Вероятно всеки от вас има такъв дар за спомен, който ви напомня за скъп човек, който е в далечна страна; ние не го виждаме, но си спомняте за него. Участвайки сега в Господната трапеза, вие си спомняте си за вашия липсващ Приятел.

Вие дойдохте тук и за да си спомните за **неговото велико дело на любовта**. Тази Господна трапеза е възпоменание за онова, което Исус е направил на земята за вас. **“Няма по-голяма любов от любовта на онзи, който е пожертвал своя живот за приятелите си.”** Той пожертва живота си заради вас, запомнете това сега. “Той ме обича и пожертва себе си заради мен.” Дръжте се за този факт. Нека ехото от тези думи да звучи в сърцата ви: “Гетсимания! Голгота!” Можете ли да забравите всичко, което Исус изстрада там заради вас? Ако сте позволили на тези неща да поизбледнеят донякъде в паметта и в сърцето ви, елате и ги запишете там отново. Елате на трапезата и отпразнувайте спомена за неговата любов, за неговите рани, за неговите мъки и за неговата смърт заради вас.

Вие дойдохте тук, за да си спомните **за скъпия Приятел, който въпреки че е заминал, е отишъл да работи за вас**. Вие имате полза от това, че той трябваше да замине. Той ви е повече от полза там, където е отишъл, отколкото ако беше стоял тук. Той е вашият адвокат, който сега защитава делото ви. Вашето дело

нямаше да бъде спечелено, ако не беше той. Защото зад воала, който го скрива от вас, той се моли за вас. Неговата сила, неговото достойнство, неговите заслуги са впрегнати безплатно да работят за вас. Той умолява за спасяване на душата ви. Тогава можете ли и ще го забравите ли? Сега няма ли да забравите всичко друго и няма ли да се насладите на спомена за вашият верен Любовник, за вашия скъп Съпруг, който е оженен за вас чрез връзките на вечния брак? Елате, умолявам ви, запазете спомена за този скъп Приятел.

Вие трябва да помните **Приятел, който много скоро ще се върне**. Той ви казва да правите това, докато той си дойде. Той се връща при нас. Самият той е казал: *“Вижд, аз идвам скоро!”* (Откр. 22:20) Господ пътува към нас, каретата му препуска към нас и осите на колелата са нагрети до червено от скоростта. Той пристига с възможно най-голямата скорост. Дълготърпението на Бога го забавя, с цел грешните хора да бъдат отведени при него и да се попълни броят на избраните. Но той не закъснява, той не се мотае, той не е небрежен, въпреки че на някои хора им се струва, че той е отпуснат; той идва скоро. Няма ли да си спомните за него? Скоро ръката му ще докосне дръжката на вратата; за всеки от вас той може да каже: “Стани, моя любов, гълъбе мой, стани и ела с мен.” Той може скоро да дойде при нас и тогава ние ще царуваме завинаги в него. Сега заповядвам на собственото си сърце да си спомни за моят скъп Господ; и ви умолявам, братя и сестри, нека немоцта на моето припомняне да не ви лиши от щастието да мислите много за Христос вашият Господ. Седете тихо, прогонете мислите си за всичко друго и мислете само за онзи, който ви обича и умря за вас. Вижте насълзените му очи! Вижте раменете му, носещи следите от кървавия бич! Вижте следите от гвоздеите по ръцете му! Вижте краката му, които са били приковани към кръста! Скоро ние отново ще видим Христос, който ни обича. Поради това нека спасим този свят празник за негово възпоменание.

Б) Второто значение на Господната трапеза е **демонстрирането**. *“Когато ядете този хляб и пиете тази чаша, възвестявайте смъртта на Господа, докато той дойде.”* (1Кор.11:26) На нас ни е помогнато да запомним смъртта на Господа чрез типа, емблемата и метафората, която ни е предоставена чрез Господната вечеря. Как е възможно това? Има ли някаква прилика между смъртта на Христос и Господната трапеза? Според мен има голяма прилика.

В Господната трапеза участва **пречупеното тяло на Исус**, символ на което е разчупения хляб и той е предназначен за нас да го ядем. Неговото скъпо тяло е пречупено, обезобразено и предадено в ръцете на смъртта, поставено е в гробницата, обвито в плащеница и е оставено там завинаги, според намеренията на враговете му. В този разчупен хляб, разчупен така, че даже вярващите деца могат да изядат своята хапка, вие виждате тялото на Христос, което е било пожертвано за спасение на хората, вярващи в него. В Господната трапеза има и чаша, пълна с червено вино. Какво означава тя? Самият Исус ще ни обясни това: *“Тази чаша е Новия завет, запечатан с кръвта ми, която се пролива за вас.”* (Лука 22:20) Проливането на кръв е великият символ на смъртта. Човек не може да говори дълго за убиването, без да спомене за проливането на кръвта. Всъщност кръвопролитие то обикновено означава умиране чрез насилствена смърт и Исус е умрял така. Те са заковали с гвоздеи ръцете и краката му към кръста, а по-късно един от войниците пробол гърдите му с копие и оттам потекли кръв и вода. Тази струйка кръв е бил доказателството, че Исус наистина е умрял. Той излял от вените си своя свят живот, за да откупи хората, които е освободил. Разчупеният хляб и смачканото грозде, което се е превърнало във виното в чашата символизируют смъртта на Христос.

Но преди всичко, **Господната трапеза е демонстрация на две отделни неща: на хляба и на виното**. Ние сме чували, че **в някои църкви се практикува приемането на попара, направена от хляб и вино, но това не е Господна трапеза**. Чували сме, че в други църкви вместо вино се използва вода, но това също не е Господна трапеза. **И двете неща задължително трябва да присъстват: и хляба и чашата с виното, защото отделянето на кръвта от тялото е най-сигурният признак за смърт**. Кръвта е символизирана от чашата с виното, а тялото е символизирано от хляба. А отделянето на хляба от виното е символ и емблема на смъртта на Христос. Чрез Господната трапеза ние показваме и демонстрираме смъртта на нашия Господ по следния начин: вземаме си от всеки от двата символа, ядем хляба и пием от чашата, **а това подкрепя живота ни**. Чрез Господната трапеза ние казваме на всички невярващи хора, които не познават Христос, че неговата смърт е нашият живот и че помненето на смъртта на Христос е храна за живота ни. Ако някои от вас не са участници, а са наблюдатели на това тайнство, смисълът ѝ е, че Христос е умрял. Негова смърт е опората на вярата ни и храната на душите ни. Като символ на това, ние ядем от хляба и пием от виното, защото Господната трапеза е демонстрация на смъртта на Христос. Колко от присъстващите могат да кажат, че смъртта на Христос е живот за тях? Колко от вас могат да кажат, че те се хранят от него? Скъпи приятели, не трябва да участвате в Господната трапеза, ако не можете да кажете това. Ако можете да го кажете, елате, вие сте добре дошли, но ако не можете, дано Господ да ви научи на урока, който е толкова нужен и благословен, че след като го научите, тогава Христос на кръста се превръща в единствената ви надежда за вечната слава. Като обобщение ще повтора, че Господната трапеза има две значения: тя е възпоменание и е демонстрация.

В) Третото значение на Господната трапеза е общението. Трябва да подчертаваме важноста на общението, иначе ще направим голям пропуск. Ние сме участници в Господната трапеза, ние ядем от неговия хляб и пием от неговата чаша. Това означава приятелство. Когато в Близкия Изток човек яде от солта на арабина, той след това е под неговата закрила; **онзи, който в духовен смисъл яде от хляба на Христос, попада под закрилата на му. Христос ще се грижи за него.** Всички вражди са приключени и между вярващият и Христос се установява вечен мир. В 2Ц.12:1-4 има една притча, в която пророк Натан разказва за един беден човек, който имал едно малко женско агне, което ядяло от залъка му и пиело от чашата му и лежало в скута му. Ето това е вашата привилегия – да лежите в скута на Христос, да пиете от чашата му и да ядете от хляба му. Това е много нежно приятелство, насладете му се сега изцяло. Но ние отива още по-далеч, защото не само ядем от хляба му, но и празнуваме с него. Неговото тяло е наистина храна и неговата кръв е наистина питие. Но можем ли да се храним с Христос? Да, можем! Но не и плътски, телесно! Невъзможно е плътски да ядем от тялото му и да пием от кръвта му, защото това би било ужасно нещо и би превърнало човека в канибал. Но ние духовно и символично ядем от символите на тялото на превъплътеният Бог и това е смисълът на тайнството на Господната трапеза. Той не дава тялото си, за да ядем и по този най-тайнствен начин ние ставаме приятели с него; ние не просто ядем с него, ние ядем **него; ние не просто получаваме неща от него, а получаваме него, за да бъде животът в сърцата ни.**

Дано да стигнете сега до това състояние на духа! Аз вярвам в реалното присъствие на Христос. Аз не вярвам в телесното присъствие на Христос, в което вярват католиците. Аз вярвам в реалното присъствие на вярващият; но тази реалност не е по-малко реална, тъй като е духовна; и само духовните хора могат да видят тази реалност. Приятели, ако наистина пристъпваме към тази трапеза с правилният дух, когато ядем хляба, той става част от нас, а когато пием от виното, соковете на гроздето влизат в тялото ни и ние не можем да ги отделим от себе си. Такова е приятелството ни с Христос. Той е с нас и ние сме с него. **“Кой ще ни отдели от Христовата любов”** (Рим. 8:35) **Ние сме едно с Христос и сме партньори с него; всичко, което притежава той, е наше; всичко, което притежаваме ние, е негово. Той ни дава себе си и ние му даваме себе си.** Това е фирмата “Христос и сие.” Защото Христос е обобщение на всичко. Това е смисълът на хляба и на чашата с виното. Ние вземаме Христос в себе си така, както той ни взема в себе си. Освен това, общението означава, **че ние, християните, сме общо помежду си.** Дано да схванете смисъла на това, което казвам. **Страхувам се, че някои от членовете на нашата църква все още не са разбрали, че са едно с останалите членове.** **“Така и ние, които сме мнозина, сме едно тяло в Христос и всеки от нас сме части един на друг.”** (Рим. 12:5) **Един е нашият Учител, един е Христос и всички ние сме братя.** Трябва да притежаваме едно интимно чувство на приятелство, една готовност да помагаме и да се обичаме един друг. Радвайте се с тези, които се радват и плачете с онези, които плачат.

Не мога да се отърся от представата, че общуването на светците с Христос и помежду им е голяма част от смисъла на Господната трапеза. Дано сега да се насладим на това! За себе си мога да кажа, че ми харесва, когато пристъпвам до трапезата да усещам, че ще участвам в общението не само в тази църква, колкото и голяма да е тя, не само в рамките на нашата деноминация (на мен ми се иска да няма деноминации), а да общувам с християните от целия свят. **Не може да има две църкви на Христос! Има само една църква, една Глава и едно тяло!** Въпреки че в Божието семейство има много непослушни и невъзпитани деца, те не трябва да бъдат лишавани от участие в Господната трапеза. Има други начини те да бъдат наказвани и дисциплинирани. До тогава докато има истинско и живо общение и съгласие между двама християни, аз не бих се осмелил да ги лиша от участие в Господната трапеза. Ако Бог им дава да са приятели в Христос, кой съм аз, за да кажа: “Ти не трябва да общуваш с мен”? Не бих се осмелил да кажа това. Следователно, смисълът на тази трапеза е общението.

Г) Четвъртото значение на Господната трапеза е съгласието, Заветът. Нашият Господ казал на учениците си: **“Тази чаша е Новия завет в моята кръв, която за вас се пролива.”** (Лука 22:20) Когато идваме при Господната трапеза, трябва да внимаваме и да разбираме, че участвайки в нея, **ние приемаме Христос да бъде нашият Бог в завета.** Ние приемаме завинаги единственият жив Бог. Той не дарява себе си, а ние го приемаме и декларираме: “Този Бог е нашият Бог завинаги. Той ще бъде нашият Водач даже в смъртта.” Дали всеки от вас разбира тази връзка на завета? Знаете ли какво правите, когато вземате парчето хляб и го ядете, а след това вземате чашата с виното и пиете от нея? Ако наистина вярвате в Христос, Бог е в завет (договор) с вас чрез тялото и кръвта на Христос и вие разпознавате тази благословена истина и го приемате той да е вашият Бог. В Стария Завет се казва: **“Те ще ми бъдат народ и аз ще им бъда Бог.”** (Йер. 24:7) Поради това, **когато идваме при трапезата на завета, ние се съгласяваме, че ще бъдем хора на Господа.** **След участието в Господната трапеза ние не принадлежим на дявола, не принадлежим на света, не принадлежим даже на себе си, а принадлежим на Господа.** Когато хората на Господа биват наказвани и дисциплинирани, ние очакваме да бъдем смирявани заедно с тях. Когато хората на Господа бъдат преследвани, ние очакваме да бъдем преследвани заедно с тях. Ние трябва да приемаме тези неща, за добро

или за лошо, да преминаваме и да се справяме тях и даже смъртта не трябва да ни разделя от хората на Господа. Това е смисълът на участието в Господната трапеза и на разбирането, че между всеки от вас и Бог има сключен договор, който не трябва да бъде нарушаван, договор в който всичко е подредено и сигурно, чрез който Бог става ваш и вие ставате притежание на Бога, с цел вие завинаги да бъдете един от тези, които изцяло му принадлежат.

Тук, на Господната трапеза, Бог, който е страна по завета, подпечатва любовта си към вас. Господ казва: “Ела тук, дете мое, аз те обичам и ти давам себе си символично, когато ти поставяш парченце от хляба в устата си, за да ти напомни за начина, по който аз пожертвах себе си заради теб. Аз те обичам, поради което ти си мой. Аз те повиках в моето име, като символ който ти напомням, че съм те купил със скъпоценната си кръв. Поради това, позволи на тази глътка гроздов сок да влезе в тялото ти, за да ти напомни, че чрез скъпоценната си кръв, която беше пролята за мнозина, аз те откупих, за да не отидеш долу в ада.” В Господната трапеза има печати, новите печати на завета, новите символи, новите дарове на любовта от Господа, за да ви напомнят за онова, което той направи за вас.

Днес вие сте дошли тук, за да свидетелствате отново за любовта на Бога. Тук вие казвате: “Господарю мой, позволи ми да ям с теб.” Ако някой от вас е загубил първата си любов и духовно е охладнял, Спасителят стои пред вратата на сърцето ви, чука и казва: “Отвори ми, ако ми отвориш, аз ще вляза и ще вечерям с вас и вие ще вечеряте с мен.” Той е казал това на ангела на църквата в Лаодикия, която не е била нито студена, нито гореща, поради което Господ я е заплашил, че ще я изплюе от устата си. Даже ако си в състояние единствено да ядосаш Христос, ако въпреки това му отвориш вратата, той ще влезе и ще празнува сега с теб и всичко ще е добре за теб. Той свидетелства за любовта си към вас. Елате сега и свидетелствайте за вашата любов към него. Това е смисълът на хляба и виното. Вашият завет със смъртта и с ада е унищожен; сега вие имате договор със Бога и той е сключил договор с вас, който никога няма да бъде нарушен.

Д) Последното значение на Господната трапеза е **благодаренето**. Това е така наречената “Евхаристия” или “Причастие.” Чрез участието си в Господната трапеза ние благодарим на Господа. Това трябва да правим винаги, когато се събираме в църквата. Всеки неделен ден трябва да благодарим на Господа, защото Исус възкръсна от смъртта през първия ден от седмицата. По същият начин трябва да празнуваме и смъртта му. Какво ще направим сега, за да изразим благодарността си? Ние сме дошли тук да участваме в празник, а не в погребение. Най-големият празник на юдейската вяра е Пасхата. Тя е заменена от Господната трапеза и нейната още по-голяма радост; Ние идваме на това празненство, за да засвидетелстваме радостта си в Христос. На трапезата има хляб, има и вино. Така се показва, че това е празник на радостта и насладата и вие хвалите Христос най-добре и да му благодарите най-добре, когато се радвате в него. Хвалете Христос с благодарната си радост. Мисля си, че винаги трябва да идваме на Господната трапеза с чувството на дълбоко уважение, но това уважение никога не трябва да се превръща в бreme и принуда. Ние искаме да идвате тук тръпнещи и треперещи, все едно че сте роби, които идват, за да ядат трошите, които са останали хляба на господаря си и се страхуват от камшика. Не, елате деца, които сте обичани от Господа! Вие сте в компанията на Христос, седнете на празничната трапеза, която той ви е подготвил и позволете на радостта ви да бъде пълна в благодаренето!

Освен това, ние идваме на трапезата, за да хвалим Бога, че пожертва Христос заради нас. Когато нашият Господ разчупил хляба, той благодарил на Бога (Лука 22:17-19), така ще направим и ние. Елате, обичани, нека с благодарност да хвалим Отца за това, че ни дари с Христос; когато поставяте хляба в устата си, кажете в сърцето си: “Благословете Господа!” Когато отпиеете от чашата, кажете в духа си: “Благословено да е неговото свято име! Благословен да е Отец заради вечната му любов към нас; благословен да е Исус заради любовта му, която ни спаси, за да опознаем всички тези скъпоценни неща!” Един от начините да покажем благодарността си към Христос е, че приемаме с благодарност символите на смъртта му. Всеки, който участва в Господната трапеза, ще получи хляба и ще го изяде, и ще вземе чашата, и ще я изпие. Ние не държим хляба и виното и не ги гледаме, ние не коленичим и не им отдаваме почит; ние просто ги приемаме. Така сме правили в продължение на много години. Преди колко години започнахме да празнуваме този свят празник? За някои от нас това се случи преди 40 години, когато за пръв път празнувахме Господната трапеза и ние не искаме от по-добра храна. Искаме да запазим спомена за същия Христос, искаме да се храним със същото учение за превъплъщението и за изкупителното жертвоприношение. И ако искаме да бъдем спасени, да сме обичани още поне 40 години, което съвсем не изглежда сигурно, ние трябва да участваме в Господната трапеза. Той ще ни бъде по-мил и по-скъп, по-наслаждаващ както в миналото, така и сега. Поради това приближаваме до Господната трапеза, за да покажем благодарността си, като отново и отново я получаваме.

Позволете ми да ви прошепна в ухото, когато Господната трапеза привърши и вие ще трябва да я напуснете, какво да направите: “Обичани, молете се да можете да я напуснете със същия дух, както е

направил вашият Господ и Господар, когато е станал след Тайната вечеря и е отишъл в Гетсиманската градина, не за да прекара блажен час насаме в общение с Бога, а за да се поти и от челото му да капят кървави капки пот на земята. Той отишъл там, за да бъде арестуван, да бъде отведен бързо пред Ана и Кайафа, Пилат, Ирод и на останалите. Всъщност той отишъл в градината, за да умре, но тръгнал натам, пеейки.” Поради това искам и вие да се отдалечите от Господната трапеза, пеейки възхвала на Бога. Както каза моят скъп брат в молитвата, вие трябва да имате своята Гетсиманска градина и своята Голгота; но аз искам да се отдалечите от трапезата, пеейки. Каквото и да ни се случи, добро или лошо, бляскаво или тъмно, небето или друга епоха на черна пустиня, братя, нека да пеем. Ние често казваме:”Нека да се молим”; но сега, по време на Господната трапеза, аз казвам: “Нека да пеем.” Нека да пеем на Господа, заради огромният му дар към нас, за който си припомняме сега. Нека да пеем на Господа докато сме живи; защото ние никога няма да сме го похвалили достатъчно за всичко, което е направил за нас.

И така, аз ви обясних целия смисъл на Господната трапеза; знаете ли нещо за нея? Някои от вас си заминават. Вие си заминавате! Да, но ще дойде денят, когато вие няма да имате къде да отидете! Когато бъде подготвена вечерята за великата сватба и ще се проведе празненството на милостта, и хората от цял свят ще бъдат събрани, тогава къде ще отидете? Няма да ви бъде позволено да се потаеете край вратата, нито да си отидете у дома и да чакате другите да се върнат от празненството. Вие ще бъдете прогонени от присъствието на Бога, ако не дойдете с вяра в Христос на това велико празненство. Огнените мечове на ангелите-пазители ще бъдат извадени от ножниците и ще ви преследват докато отидете във вечната тъмнина, там долу в ада на безкрайното отчаяние! Господ има милост сега към вас, но той може да не е милостив към вас в онзи ден, заради името на Исус. Амин.

Тълкувание на Спържън на текстовете от Мат. 26:26-30 и 1Кор. 11:20-34

Първо ще прочетем в Матей описанието на първото празнуване на Господната трапеза. “И докато ядяха” (26:26). По средата на Пасхалното ядене нашият Господ установява свещеният празник, който след това е наричан “Господна трапеза.” Новият празник бил въведен така, че да се слее плавно с предишният: “*докато ядоха.*”

ст. 26. “*Исус взе хляб, благослови го и го разчупи, и като даваше на учениците, каза: “Вземете, яжте, това е моето тяло.”*” “Това символизира моето тяло.” Той не би могъл да каже, че хлябът е неговото тяло, тъй като той е седял в тялото си на масата, цял и непокътнат. Учениците му сигурно са били извънредно озадачени, ако са го разбирали буквално; но те не са го разбирали буквално, така както не са го разбирали буквално, когато Исус им е казал: “Аз съм вратата” или “Аз съм Добрият Пастир.”

ст. 27. “*Взе и чашата и като благодари на Бога, даде им я и каза: “Пийте всички от нея.”*” “Всеки от вас.” Това било ли е Господната трапеза? Да. Какво казват католиците за това? Защо да не могат хората да пият от чашата?! Нашият Спасител казва това на учениците си: “*Пийте всички от нея.*”

ст. 28 “*Защото това е моята кръв на новия завет, пролята за мнозина за прощаване на греховете.*” В умовете на учениците е имало грях; те са имали лично напомняне за собствената им отговорност за греха; в чашата, която е символ на кръвта на Христос, “пролята за мнозина за прощаване на греховете”, те щели да имат вечното свидетелство за опрощаването на греха.

ст. 29 “*Но ви казвам, че отсега нататък няма да пия от плода на лозата до денят, когато ще пия с вас отново в царството на моя Отец.*” Исус се закле с клетвата на назореите да не пие вече, да не вкухва от плода на лозата, докато не се срещне с нас отново в царството на своя Отец. Той се заклел пред нас и сега не вкухва от плода на лозата, докато не се срещне отново с нас. Това означава, че той предвижда това да е славна среща. Същевременно той ни приканва ние да отпиваме от чашата и така да си спомняме за него, докато той дойде.

ст. 30 “*И като изпяха един химн, те излязоха на Елеонският хълм (Хълмът на маслините).*” Шампионът отива с песен към последната велика битка, придружаван от немощните си последователи, които не можели да го защитят, но пеели заедно с него. Според мен Исус е дал тон за песента, а учениците му са били твърде натъжени, за да пеят, докато неговият ясен глас започнал да пее псалми, които прославят Бога. Тогава учениците се присъединили към него и всички запели в един глас. Молете се, когато ви предстои да се изправите пред изпитание; но ако можете, изпейте и някой химн. Това ще е демонстрация на велика вяра, преди да влезете в горящата огнена пещ, ако можете да пеете псалми в Господа, който е спасил хората си.

А сега нека да разгледаме версията на Павел за същата тема.

1Кор.11:20-21. „*По тази причина, когато се събирате заедно в едно място, това не значи, че ядете Господна трапеза, защото когато се храните, всеки бърза да изяде своята вечеря преди другите, и така един остава гладен, а друг се напива.*“ (мой превод). Тези коринтяни изпадали в доста странно състояние. Не мисля, че която и да е баптистка църква, която някога съм познавал, е постъпвала по този начин; но когато църквите нямат никакви пастори; когато съществува обстановка, в която всеки говори и никой не

слуша, хората изпадат в странно състояние и се стига до разделение на групи и сърцераздиращи спорове. Такъв е бил случаят в тази църква в Коринт. Тук всеки донесъл собствената си храна и някои хора преяждали, а други хора нямали храна, за да се нахранят добре; **и те си мислели, че спазвали изискването за участие в „Господната трапеза.“**

ст. 22: „*Какво! Къщи ли нямате, където да ядете и пиете?*“ Има правилно място за вас, ако искате да се храните. Идете си у дома и там яжте и пиете; не идвайте в светилището с такава цел. „*Къщи ли нямате, където да ядете и пиете?*“

ст. 22-23: „*Или презирате Божията църква и засрамвате тези, които нямат нищо? Какво да ви кажа? Да ви похваля ли за това? Няма да ви похваля. Защото аз от Господа получих това (учение), което ви предадох.*“ (мой превод) (**Коментар:** Тук се използва английският глагол „receive,“ който има две значения: „получавам“ и „приемам.“ Според мен, като християни, ние сме в позицията само на „получатели“ на това, което Господ благоволи да ни даде. Защото позицията на „приемащи“ ни дава правото и властта, и да откажем да приемем. Но ако откажем да приемем нещо, което ни е дадено от Господа, тогава ние не сме християни. Войникът получава заповед. Такава е неговата позиция. Той няма правото да приема или да не приема заповедта. Спомнете си разговора на римския статник с Исус, където Господ го посочил за пример на човек със силна вяра. Д.Пр.) Павел получил това учение чрез специално откровение на Господа. Горкият Павел бил роден късно духовно, (**Коментар:** Както казва самият той в 1Кор.15:8, „*като някой изтърсак.*“ Д.Пр.). Той не е присъствал в Горната стая заедно с Христос по време на първата Господна трапеза; поради това Господ дошъл и му дал специално откровение относно това специално угощение, с цел, когато той говори или пише до някоя от църквите относно Господната трапеза, да може да каже: „*аз от Господа получих това (учение), което ви предадох.*“

ст.23-24: „*че Господ Исус през нощта, когато беше предаден, взе хляб и когато благодари, разчупи го и каза: „Това е Моето тяло, което е разчупено за вас; това правете за Мое възпоменание.“* Господата трапеза е просто служение за възпоменание. В текста не се казва нищо за олтар, за свещеник или за принос. Нашият Господ взел хляб, благодарил за него, разчупил го и го дал на учениците, казвайки: „*Вземете, яжте; това е Моето тяло, което е разчупено за вас; това правете за Мое възпоменание.*“ Подчертайте дебело **това правете** ; **няма да е правилно да правим нещо друго, вместо това**; и ние не трябва да правим това с някаква друга цел, освен целта, която той е споменал. „*Това правете за Мое възпоменание.*“ Тази заповед задава предишния въпрос: „**Познаваме ли Го?**“ Ние не можем да си спомняме за Христос, ако не го познаваме.

ст.25-26: „*И по същия начин Той взе чашата и когато отпи от нея, каза: тази чаша е Новия завет в Моята кръв; това правете всеки път, когато пиете от нея, за Мое възпоменание. Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете от тази чаша, вие възвестявате смъртта на Господа, докато Той дойде.*“ (мой превод)

Спасени чрез Христос и възстановени в Христос
ние пазим любимия спомен
и възвестяваме смъртта на нашия скъп Господ,
докато Той дойде!

Така ние свързваме тази мрачна нощ
на предателството с последното идване
чрез една благословена верига на любовен ритуал,
докато Той дойде!

ст. 27: „*Затова, който яде този хляб или пие от тази чаша на Господа недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа.*“ (мой превод) Ако такъв човек се отнася към „*тази чаша*“ и „*този хляб*“ с презрение, той се е отнесъл с презрение към „*тялото и кръвта на Господа*“; **по същия начин ще се отнесат и към самия него**. Много хора имат трудности с разбирането на смисъла на този стих. Те казват: „Ние сме недостойни.“ Вярно е, че вие сте недостойни; но текстът не казва нищо за това, че вие сте недостойни. Павел използва дума, която е „**наречие, обстоятелствено пояснение**“, а не „**прилагателно**.“ Всъщност той казва: „*който яде този хляб или пие от тази чаша на Господа недостойно*“, т.е. по неподходящ начин, с цел така да спечели нещо, както хората бяха свикнали да вземат така нареченото „причастие“, за да получат достъп до някои високопоставени служби или както някои хора идват при „Господната трапеза“, с цел да получат от църквата „помощи за бедните“, това означава да се „*яде и пие...недостойно*.“ Да идваме небрежно, да идваме надменно, да казваме: „Мен не ме интересува дали съм християнин или не; но ще отида при Господната трапеза“, това означава да се „*яде и пие...недостойно*.“ Забележете лъжата: всички ние сме недостойни да участвам в това свято угощение и ако това, че сме недостойни, би могло да ни попречи, тогава кой би се осмелил да бъде тук? (**Коментар:** Истината е, че всички ние сме недостойни, но ако с разкаяние изповядаме греховете си, Исус ни спасява. Д.Пр.)

ст. 28: „*Но нека човек да изпитва себе си*“ (мой превод). Нека човек да провери себе си старателно, така както съдията задава кръстосани въпроси на свидетеля; така както човек проверява дали златният пръстен, който купува наистина е златен или не. „*Нека човек да изпитва себе си*“

ст. 28: „*И така нека да яде от този хляб и да пие от тази чаша*“ (мой превод). Нека да идва като истински вярващ, като искрен човек; ако не е съвършен, той все пак е верен; ако все още не е изцяло такъв, какъвто трябва да бъде, все пак той е в Христос; ако все още не е изцяло такъв, какъвто той иска да бъде, той все пак върви към тази цел, чрез това, че е в Христос, който е „*пътят, истината и животът*.“

ст. 29: „*Защото който яде и пие недостойно, яде и пие проклетие за себе си, без да разпознава тялото на Господа*“ (мой превод). Такъв човек не разбира значението на символа на Христовата смърт. Той обезценява символа, като го лишава от символното му значение. Той вижда хляба, но не вижда тялото; и така проклина себе си, осъжда себе си, ядейки по този начин. Той е губещ, а не печелещ, когато яде и пие недостойно.

ст. 30: „*Поради тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста са и починали*.“ Хората, които идват при Господната трапеза с неправилен дух, е много вероятно да бъдат наказани от Бога; някои от тях ще се разболеят; някои ще умрат. Това наказание се извършва във всяка вярна църква на Бога. Божието провидение ще работи по този начин, ако мнозина се отнасят към Господната трапеза така, както са се отнасяли коринтяните, считайки че тя е обикновено място за ядене и пиене. Мнозина от коринтяните са били слаби и болнави, а и мнозина са умирали.

ст. 31: „*Защото ако сами съдим себе си, ние няма да бъдем осъждани*“ (мой превод). Ако ние сме хора на Бога, ние ще бъдем съдени от него тук за нашите престъпления. Ние няма да бъдем съдени така, както ще бъде съден света в Съдния ден; но ние ще бъдем осъдени сега. Бог ще посети с временни наказания тези от децата си, които извършват грях против Него.

ст. 32: „*Но когато сме осъждани, ние сме наказвани от Господа, за да не бъдем осъдени заедно със света*.“ Вие знаете, че човек вижда, че децата на улицата вършат много нарушения, а той не им казва нищо; но ако собственото му дете извърши нарушение, той ще му даде да опита „сладкия“ вкус на тоягата. По същият начин, ако вие принадлежите на Бога, вие не можете да извършвате големи грехове, без да бъдете осъден и наказан в настоящето; а вие трябва да бъдете благодарен за това, колкото и болезнено да ви се струва за известно време, защото „*когато сме осъждани, ние сме наказвани от Господа, за да не бъдем осъдени заедно със света*.“

ст. 33: „*Затова, братя мой, когато се събирате да ядете, изчакайте се един друг*“ (мой превод). Колко нежно говори Павел на тези коринтяни! Те заслужават да бъдат нахокани; но той е много деликатен към тях. Той казва: „Ако трябва да идвате заедно по този начин, поне имайте добрите маниери да си отстъпвате взаимно път; и ако наистина идвате при Господната трапеза, отнасяйте се с уважението и почителността, които тя заслужава.“

ст. 34: „*А ако някой е гладен, нека да яде у дома си, за да не стигнете заедно в осъждане. А останалото ще поставя в ред, когато дойда*.“ (мой превод).

Дано тази вечер да спазим нужния ред в тази Господна трапеза, водени от силата на Светия Дух и дано да намерим благословия в Божията възхвала! Амин.

Вярвай и живеј

“Симон Петър, слуга и апостол на Исус Христос, до вас, които чрез праведността на Бога и нашия Спасител Исус Христос сте получили еднаква с нас скъпоценна вяра; благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Исус, нашия Господ, понеже неговата божествена сила ни е подарила всичко, което е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на този, който ни е призовал чрез своята слава и сила, чрез които се подариха скъпоценните ни и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници в божественото естество, като сте избягали от произлязлото от похотта разложение на света.” (2Пет.1:1-4)

Двете най-важни неща в нашата свята религия са вярата и живота. Онзи, който правилно разбира смисъла на тези две думи не е далече от нивото да е опитен в теологията. Вярата и живота са основополагащи за христијанина. Те са толкова тясно свързани помежду си, че не могат по никакъв начин да бъдат отделени; Бог ги е съединил по такъв начин, че е по-добре никој да не се опитва да ги разделя. Никога няма да намерите истинска вяра, ако тя е лишена от истинска набожност; от друга страна, никога няма да откриете истински свят живот, ако той няма за свой корен и фундамент живата вяра в праведността на нашия Господ Исус Христос. Горко на онези хора, които се стремят към едното от тези неща и пренебрегват другото! Има хора, които се стремят към вяра и забравят светостта; те могат да имат

превъзходни познания за правата вяра, но ще бъдат изпратени в ада в деня, когато Бог ще осъди хората, които свързват вярата с несправедността **и извращават Христовото учение, за да насърчава своите похоти.**

Има и други хора, които се стремят да живеят свято, но отричат важността на вярата; този вид хора приличат на фарисеите от древността, за които Исус е казал, че са като “варосани гробници;” те се стремят само към външното и показното, но вътре в душите си, понеже им липсва вяра, те са пълни с костите на умрели хора и с всякакви нечистотии. Вие задължително трябва да имате вяра, защото тя е фундаментът; задължително трябва да живеете свято, защото това е надстройката. Каква е ползата за човека по време на буря, ако притежава единствено фундамента? Може ли да се скрие в камъните и бетона? Той се нуждае от къща, за да го предпазва, както и от фундамент, върху който да бъде изградена къщата; по същият начин **ние имаме нужда от надстройката на духовния живот, ако искаме да имаме утеха в дни на съмнение.** Но ако ви липсва вяра, не се стремете да живеете свято, защото това ще прилича на изграждането на къща, която не може да служи за постоянно убежище, защото ѝ липсва каменния фундамент и ще се срути по време на проливните дъждове, когато дойде наводнението, когато задуха урагана и тези неща упражнят натиск върху къщата.

Нека вярата и живота да вървят винаги заедно, защото подобно на двете подпорни колони на арката те ще направят здрава набожността ви. Подобно на конете в колесницата на фараона, те ще теглят заедно с красотата и величие. Подобно на светлината и топлината, които струят от слънцето, те са за слава и красота. Те са два потока, които изтичат от фонтана на милостта; те са като две лампи, горящи със свят пламък; те са като две маслиненни дървета, които са напоявани от небесната влага; те са като две звезди, държани в ръката на Исус. Господ да ни дари да притежаваме както вярата, така и живота, за да вървим към съвършенство и заради нашето поведение да бъде хвалено името на Господа. В четирите стиха на разглежданият текст апостол Петър показва нуждата да се стремим и към двете неща – към вярата и към живота. Сега ще ги разгледаме по-подробно.

А) Забележете онова, което Петър казва за характера и произхода на вярата, а след това - за характера и произхода на духовния живот. *“Симон Петър, слуга и апостол на Исус Христос, до вас, които чрез праведността на нашия Бог и Спасител Исус Христос сте получили еднаква с нас скъпоценна вяра.”* Ето това се казва за вярата и по-нататък продължава: *“Благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Исус, нашия Господ, понеже неговата божествена сила ни е подарила всичко, което е необходимо за живота и за благочестието, чрез познаването на този, който ни е призовал чрез своята слава и сила.”* Тези два стиха се отнасят за духовния живот, който върви заедно с вярата.

Нека да започнем оттам, откъдето е започнал и Петър – с ВЯРАТА. Тук виждате описание на истинската спасяваща вяра.

В началото виждаме описание на източника на тази вяра. Петър казва: *“до вас, които чрез праведността на нашия Бог и Спасител Исус Христос сте получили еднаква с нас скъпоценна вяра.”* Разбирате ли, мои братя и сестри, че **вярата не израства в сърцето на човека по естествен път; тя е нещо, което се придобива.** Тя не е нещо, което извира от нас чрез процес на обучение или се предава чрез пример, или чрез прекрасните инструкции на родителите ни; вярата е нещо, което трябва да се придобие. Не имитация, а възстановяване; не развитие, а обръщане. **Всички добри неща идват ОТВЪН в нас, единствено злото идва от нас самите.** Следователно, това, което трябва да бъде придобито от нас, **трябва да ни бъде дадено.** Библията правилно ни учи: *“Защото по милост сте спасени чрез вяра и то не от самите вас; това е дар от Бога.”* (Еф. 2:8) Вярата е проява на човека, но въпреки това е работа на Бога. *“Със сърцето си човек повярва в праведността;”* но това сърце **преди всичко останало трябва да бъде обновено от божествената милост и чак след това ще е в състояние да извърши акта на спасяващата вяра.** (Коментар: *Невярващите хора гледат със съжаление, насмешка и надменност към нас, християните. А трагедията е, че самите те са за съжаление, защото ние ще живеем вечно, а те ще загинат. Д.Пр.*) Ние казваме, че вярата е проява на човека, защото на нас ни е заповядано: *“повярвай в Господ Исус Христос”* и ще бъдеш спасен. **В същото време вярата е дар от Бога и когато я открием, ние ще узнаем, че вярата не е дошъл при нас по естествен начин, а е дело на божествената милост.**

Братя мой, как това умножава Божията милост и колко ниско поставя човешката природа! Вярата. Дали тя е едно от най-простите неща? Просто да уповаваме на кръвта и праведността на Господ Исус Христос, това не ни ли изглежда една от най-лесните добродетели? Да бъда нищо и да позволя на Господа да бъде всичко; да съм стихнал и да позволя на Христос да работи вместо мен, това не изглежда ли най-простата от всички християнски милости? Наистина, така е; но въпреки това, **даже за този пръв принцип и основно начало, пропадналата човешка природа е толкова пропаднала и толкова несъвършена, че не може да го възприеме!** Братя, Господ не само трябва да отвори вратите на небето за нас накрая, но в началото той трябва да отвори вратите на нашите сърца за вярата. Не е достатъчно за нас да знаем, че Христос трябва да ни направи безгрешни във всяка добра работа, за да вършим неговата воля, **но ние трябва да бъдем научени,**

че той даже трябва да ни даде желанието да вървим след Христос; и когато това желание ни бъде дадено, той трябва да ни направи способни да сграбчим ръката на вярата, чрез която Исус Христос става наш Спасител и Господ.

Сега възниква въпроса, дали ние сме придобили тази вяра? Съзнаваме ли ние, че вътре в нас е работил Светия Дух? Има ли някакъв жизненоважен принцип в нас, който в началото не сме притежавали? Разбираме ли сега глупостта на похотливата самонадеяност? Имаме ли надежда, че благодарение на божествената милост сме станали способни да отхвърлим цялата си собствена праведност и всяко упование на себе си сега, независимо от това, дали плуваме или потъваме, ние уповаваме изцяло на личността, праведността, кръвта, на застъпничеството и на безценните достойнства на нашия Господ Исус Христос? Ако не е така, тогава имаме всички основания да треперим; но ако имаме надежда, ако сте от тези, до които Петър пише: *до вас, които чрез праведността на нашия Бог и Спасител Исус Христос сте получили еднаква с нас скъпоценна вяра,*” той пише до нас и през интервала от вековете неговата благословия е все така пълна и свежа както винаги: *“благодат и мир да ви се умножи.”*

След като описва произхода на тази вяра, Петър продължава, за да опише обекта на вярата, т.е. онзи неща, върху когото тази вяра въздейства. Думата “чрез” може доста точно да бъде преведена и като “в” или “във” – *“вяра в праведността на нашия Господ и Спасител Исус Христос.”* Следователно, истинската вяра е вяра в Исус Христос, но това е **вяра в Исус Христос като Бог**. Онзи, който вярва в Исус Христос просто защото той е пророк или че е велик учител, няма вяра, която го спасява. Благотворителността ще ни направи да вярваме така, както вярват много Унитаристи, но честността ни заставя да ги осъдим без изключение, поне що се отнася до набожността. Няма никакво значение колко интелигентен е техният разговор, колко благотворителни са постъпките им или колко патриотичен е техният дух, ако те отхвърлят Исус Христос като Бог на всички богове, ние вярваме, че всички те без изключение ще загинат завинаги. Нашият Господ не е говорил двусмислено, когато е казал: *“Този, който повярва, няма да бъде осъден”* и ние не трябва да се опитваме да сме по-толерантни отколкото е самият Господ. Не мога да съм толерантен към човек, който възприема Исус като пророк, но го отхвърля като Бог. Чудовищно престъпление срещу здравия разум е човек да твърди, че вярва в Христос, но не вярва, че той е негов Господ. Готов съм да докажа чрез примери, че ако Христос не е Бог, тогава той е най-отвратителният измамник, който някога е живял на земята.

Дилемата е, че Исус Христос или е Господ, или е негодник. Няма трети вариант. Не мога да си представя личност, която да е по-зла от личността, която изисква от последователите си да му се покланят като Бог, без да възрази даже с една дума срещу тяхното идолопоклонство. **Кой би могъл да говори толкова двусмислено, че даже 2000 години след смъртта му да има милиони хора, които да вярват, че той е Бог?** Аз твърдя, че ако Исус Христос не е Бог, зверството на това, че той натрапва на нас, неговите последователи, че е Бог, затъмнява напълно всички очевидни достойнства на живота му. **Той би бил най-отвратителният мошеник, ако наистина не е истинският Бог.** О, приятели мой, в това отношение ние нямаме никакви затруднения; когато прочетохме описанието на чудесата му, когато чухме свидетелството на небесният му Отец, когато чухме думите на неговите апостоли; когато усетихме величието на божественото му влияние в сърцата си, ние с благодарност го приехме като Възхитителният, Застъпникът, могъщият Бог, вечният Отец, за когото апостол Йоан казва: *“В началото беше Словото и Словото беше с Бога; и Словото беше Бог.”* (Йоан 1:1). Ето така го приехме ние, така че и до ден днешен този, който беше роден от Дева Мария, Исус от Назарет, царят на евреите, е за нас вечно блаженият Бог над всичко. Любими приятели, дали радостно и от все сърце сме приели Исус Христос като Бог?

Слушателю мой, ако ти не си го приел, моля се за теб да потърсиш в Бога вярата, която спасява, защото сега тя ти липсва и няма друго място, откъдето можеш да я получиш. Кой освен Бога би могъл да понесе тежестта на греха? Кой освен Бог би могъл да бъде *“същият в миналото, сега и завинаги?”* Кой друг освен Бога може да каже: *“Тъй като аз, Господ, не се променям, затова вие, децата на Яков, не загинахте.”* (Мал.3:6) **Ние сме зависими от Христос и щяхме да бъдем унищожени, ако той се променяше.** Но тъй като той не се променя и ние не сме унищожени, тогава той сигурно е Бог и ние оставяме всичките си грижи и вината си на неговите могъщи рамене на вечен Бог.

Забележете, че към името *“Бога”* апостолът са добавил: *“Бога и нашия Спасител.”* Ако славата на Бога е твърде ярка за нас, Петър я е смекчил с думите *“нашия Спасител.”* Никой няма да се спаси, ако вярва, че Исус Христос е Бог, освен **ако не добави, че вярва в великата умилюстителна саможертва на Исус**. Исус Христос е нашият Спасител, защото той е станал заместник на виновния човек. Той се е превъплътил в човешка форма и е възприел нашата природа, застанал е на нашето място на грешни хора. Когато цялата сила на урагана на божествения гняв щял да се стовари върху хората, Исус го поел върху себе си заради избраните от него хора; когато великият камшик на закона трябвало да се стовари върху виновния, Исус оголил раменете си и ги подложил на удара; когато се чул викът *“О, меч, събуди се!”* той бил издигнат срещу Пастирът Христос, срещу човекът, който бил другар на вечния Бог. И поради това, че е пострадал

вместо хората, той е получил власт от небето, за да стане Спасител на хората и да доведе много човешки синове до славата, защото той беше направен безгрешен чрез страданието. И сега нека се запитаме, дали приехме Исус Христос като наш Спасител? Щастлив си ти, ако си поставил ръката си върху главата на онзи, който беше убит заради грешните хора. Бъди доволен, радвай се непрестанно в Господа, ако днес този благословен Избавител, който беше възвисен на небето, е станал твой Спасител и те е освободил от греха, заличил е престъпленията ти и те е направил да бъдеш приет сред обичаните. Той е наш Спасител, защото ни е освободил от проклятието, от наказанието, от вината и от властта на греха. *“Той е, който ще спаси хората си от греховете им.”* (Мат.1:21) О, велики Боже, бъди мой Спасител, който е мощен да спасява.

Моля ви да обърнете внимание на думата **“праведност.”** Това е вяра в праведността и справедливостта на нашия Бог и наш Спасител. Сега някои хора се опитват да извадят от християнското учение представата за изкупителната жертва. Те твърдят, че вярата в Исус Христос ще спаси хората, но хората въобще не трябва да считат, че Исус е бил изкупителна жертва. О, братя мой, в Библията не е написано “вяра в учението на Бог, нашият Спасител”, нито пък е написано “вярата в личността на Бога, нашия Спасител, който е пример за нас.” В Библията е записано: *“вярата в праведността на Бога нашият Спасител.”* Тази праведност, подобно на бяла мантия, трябва да ни обвие. Аз не съм приел Исус Христос по принцип, а съм негов противник и враг, ако не съм го приел като Йехова, като Господ нашата праведност. Налице е неговият безгрешен живот; този живот е живот за мен; той притежава всички достойнства и в него няма нито едно петно; този живот изпълнява Божия закон и го прави почитан; моята вяра взема тази праведност на Исус Христос и я поставя върху мен и тогава аз ставам толкова красив, толкова безпогрешно пременен, че даже Божието око не може да види нито едно петно или недостатък в мен. Тогава дали днес ние имаме вяра в праведността на Бог нашият Спасител? Защото единствено тази вяра може да доведе душата до състоянието да е приемлива от Всевишният Бог. Някой може да каже: “Но това са най-простите неща от евангелието.” Скъпи приятели, аз знам, че това е така и поради това сега се занимаваме с тях. Нека да благодарим на Бога, че тези прости неща лежат във фундамента и точно чрез тези прости неща, а не чрез тайнствата, християнинът трябва да изпитва себе си, за да провери, дали се намира вътре или вън от вярата. Затова нека отново всеки от нас да се запита, дали притежава тази скъпоценна вяра в Бог и нашия Спасител Исус Христос?

Петър не завършва изказването си, без да спомене за *“еднаквата с нас скъпоценна вяра.”* Всички видове вяра са прояви на една и съща вяра. В известен смисъл нашата вяра не може да е същата като вярата на Петър, но ако вярата ни е истинска, тя е сходна по природата си, по произхода си, по целите си и по резултатите си. Ето в това е благословената еднаквост. Ако търсите “свобода, равенство и братство”, вие ще ги намерите единствено в Християнската църква. Тук наистина има благословено равенство, защото даже най-слабата вяра, която може да пропълзи до небето, е равностойна на могъщата вяра на апостол Петър. Братя, аз твърдя, че и едната и другата вяра са златни; и единият и другият вид вяра могат да преместват планини, защото си спомнете, че привилегията за преместването на планини, на изтръгването на дървета и на хвърлянето им в морето не е дадена на могъщата вяра, а се казва *“Ако имате вяра колкото синапово зърно”* (Мат.17:20), ще можете да правите тези неща. Малката вяра има царствен произход и тя наистина е родена от небето, подобно на най-голямата вяра и на най-пълната увереност, която може да зарадва сърцето на човека, тъй като тя гарантира същото наследство накрая и същата безопасност. Малката вяра е *“еднаквата с нас скъпоценна вяра.”*

Петър ни казва, че вярата е “скъпоценна.” И наистина, тя не е ли скъпоценна, след като ни дарява със скъпоценни обещания, със скъпоценната кръв, със скъпоценното изкупление и със всички скъпоценни неща, свързани с личността на нашия Господ и Спасител Исус Христос. Дано тази скъпоценна вяра да е най-желаното от нас нещо, защото тя ни освобождава от най-голямата ни заплаха и ни дава достъп до най-великата слава. Дано да имаме тази “скъпоценна вяра,” която е символ на това, че сме избрани от Бога и тя да е доказателство, че сме призвани от него, да е източника на всичките ни милости, да е каналът по който стигат до нас всички благословии, тя да е нашето преобладаващо оръжие и нашият щит, тя да е същината на нашата надежда и доказателство за нашата самоличност, награда на безсмъртието и паспорт за достъп до славата. Още много неща могат да се кажат за тази безкрайно ценна вяра. Тя наистина е скъпоценна.

Когато апостол Петър пише: *“до вас, които чрез праведността на Бога и нашия Спасител Исус Христос сте получили еднаква с нас скъпоценна вяра,”* дали пише до вас? Дали пише до мен? Ако отговорът е “не”, ако това послание не е адресирано до нас, тогава запомнете, че ние никога няма да можем да чуем гласът, който казва: *“Елате вие, които сте благословени от моя Отец;”* защото ще бъдем в положението, че когато умрем, ще чуем гръмовния глас, който ще ни отправи към ада с думите: *“Махнете се от мен вие, проклетите.”* С това завършихме разсъжденията за вярата.

А сега ще разгледаме накратко **“ЖИВОТА.”** *“Благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Исус, нашия Господ, понеже неговата божествена сила ни е подарила всичко, което е потребно*

за живота и за благочестието, чрез познаването на този, който ни е призвал чрез своята слава и сила.” Ето тук е източника на духовния ни живот. Така както вярата е дар, който трябва да получим, по същия начин трябва да разбирате и че духовният ни живот е правило, което трябва да ни бъде дадено. То е нещо, което трябва да ни бъде дадено чрез божествената сила *“понеже неговата божествена сила ни е подарила всичко, което е необходимо за живота и за благочестието.”*

Основна отличителна черта на Бога е, че той дава живот. Бог никога няма да се откаже от тази своя отличителна черта; правото да спасява и да унищожава принадлежи на небесният Цар. Едно от най-мъдрите указания за начина, по който трябва да се покланяме пред Бога е, *“Той може да създава и той унищожава.”* Представете си, че пред вас има един труп. Колко велик преструван би бил този, който се хвали, че е способен да съживи този труп. А със сигурност е още по-голямо преструването, ако някой каже, че може да даде духовен живот на себе си или на друг човек – този духовен живот, чрез който човек е превръщан в християнин. Братя мой, вие, които сте съучастници в божествената природа, знайте че по природата си вие сте умрели за греховете и престъпленията, в които сяхте да продължавате да живеете и до днес, ако не беше намесата на божествената енергия за ваша полза. Вие лежахте изгнани и разложени в гроба на вашия грях. Гласът на Божия служител ви викаше, но вие не го чувахте. Много пъти ви беше заповядвано да излезете напред, но вие нито излизяхте и не можехте да излезете. Но когато Господ казал: *“Лазаре, излез навън!”* (Йоан 11:43), Лазар излязъл от гробницата. Когато Господ ви казал: *“Живейте,”* вие също заживяхте и духовният живот също пулсираше във вас с радост и мир чрез вярата. **Никога не трябва да забравяме, че ако религията ни извира от самите нас, тя е плътска и трябва да умре.** Това, което е рожба на плътта в нейните най-добри моменти е плътско, а единствено онова, което е родено от Духа, е дух. *“Вие трябва да бъдете родени отново.”* Ако религиозният живот на човека е само усъвършенствана форма на обикновеният му живот, ако религиозният му живот е само висше постижение на естественото му съществуване, тогава това не е религиозен живот и не го подготвя за вечния живот, който ще живее пред Божия трон. Задължително трябва да притежаваме свръхестествената искра от небесния огън, която да е запалена вътре в нас. Така както единствено душата може да събуди тялото и да го направи да живее, така и единствено Духът може да съживи душата и да я направи да живее. Трябва да ни бъде вдъхнат нов дух, иначе ще си останем плътски хора, които са създадени по образа на първият Адам. Аз казвам, че трябва да притежаваме нов дух, с цел да не сме като втори Адам. **Единствено за християнина можем да кажем, че той е дух, душа и тяло: невярващият в Бога човек има само душа и тяло, а що се отнася до духовното съществуване, той е мъртъв така, както би било мъртво тялото, ако в него нямаше душа.** Вдъхването на това ново правило, наречено дух, е дело на божествената сила. Единствено на божествената сила! Какви изумителни неща се подразбират под този израз, божествената сила! Тя е изкопала дълбоките основи на земята и морето! Божествената сила е тази, която направлява движението на звездите на небето! Божествената сила е тази, която задържа стълбовете на вселената и която един ден ще ги разклати и ще запрати всички неща при тяхната естествена нищожност. Същата сила, която е нужна за да се създаде света и да бъде поддържан, същата сила е нужна, за да бъде направен един човек християнин и ако тази сила не бъде използвана, духовния живот не би съществувал в никой от нас.

Скъпи приятели, вие ще видите, че апостол Петър е искал да види този божествен живот в здраво и дейно състояние, поради което той се моли да се умножи милостта и дара. Божествената сила е фундамента на този живот; милостта е основата, върху която той стои, а мирът е средата, в която животът се чувства най-здравословно. Дайте на християнина много милост и животът му ще заприлича на живота на човек, който е добре облечен и нахранен; Лишете живота му от изобилната милост и той ще стане немощен, слаб и готов да умре. И въпреки че той не може да умре, ако не бъде дарен със свежа милост, ще изглежда, че той е изгубил духа си. Аз твърдя, че мирът е средата, в която човек най-силно цъфти. Ако умът на християнина е разстроен, ако земните грижи превземат душата му, ако той започне да се съмнява и страхува за вечната си безопасност, ако загуби чувството си за приобщаването му към Бога, ако осиновяването му е някакъв неясен образ в очите му, тогава вие няма да намерите значим духовен живот в този човек. Но ако Бог се усмихне в живота ви и ако получите много милости от Бога, ако душата ви пребивава предимно в ароматния въздух на небесния мир, тогава вие ще бъдете силни и да демонстрирате в живота си набожността и целият ви живот ще украсява учението на Бог, вашия Спасител.

Забележете, че описвайки този живот, Петър говори за него като за живот, който ни е даден поради това, че сме били призвани. Той казва: *“който ни е призвал чрез своята слава и сила.”* Установих, че има различия в преводите на това място. В много от преводите се използва *“чрез”* – ние сме призвани чрез славата и силата на Бога – което означава, че в призива на всеки християнин има демонстрация на всички славни способности на Бога. Самият Симон Петър ловял риба в лодката си, когато Исус му казал: *“Върви след мен”* (Марко 1:17) и той веднага тръгнал след Христос. Петър казва, че в този призив има божествената слава и сила, и несъмнено, когато ние отидем на небето и видим нещата, такива каквито наистина са, ние

ще открием в Божия призив на милостта слава, която е толкова голяма, колкото е голяма славата при сътворяването на световите и сила, която е толкова велика, колкото е силата за изцеляването на жената с кръвотечението, когато силата протекла до нея през дрехата на Спасителя. Скъпи приятели, можем ли да кажем сега, че в нас има живот, който е резултат от божествена сила и имаме ли основание, след като сме изследвали себе си да вярваме, че този вид живот ни отличава от другите хора, защото ние сме били призвани чрез славата и енергията на божествената сила да се отделим от човечеството? **Страхувам се, че някои от нас могат да отговорят с “Не.”** Благодарение на своята милост Господ ни въвежда в кръга на своите хора. Но ако можем да кажем с треперещ глас: “Да, аз вярвам, че в мен има нещо от този вид живот;” тогава като Петър и аз ви пожелавам да получите тази благословия *“Благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Исус, нашия Господ.”*

О, братя, **каквото и да казват хората против вярата в Бога, няма нищо в света, което да създава такива достойнства в човека, каквито създава истинската вяра.** Когато истинската вяра влезе в сърцето на човека, даже той да е крадец или проститутка, какви промени настъпват в живота му! Вижте онази жена, тя много пъти е омърсявала себе си и е отишла толкова далече по пътя на греха. Мария Магдалена е грешница; тя чува проповедта на Спасителя; стоейки сред тълпата, един ден, когато той проповядва за притчата за блудния син, тя го чула и научила как обичащия баща притиснал сина си към гърдите си; тогава тя отишла при Исус и намерила опрощение. Дали след това тя продължава да е проститутка? Не, ето я там, тя измива краката му със сълзите си и ги изтрива с косите си. Жената, която беше грешница, намразва злите пътища по които е вървяла до сега и заобичва своя милостив Господ. Ние можем да кажем за нея: “Но тя е измита, но тя е осветена, но тя е спасена.”

Вземете Саул от Тарс. Разпенен с кървава пяна, изригващ заплахи, той пътува за Дамаск, за да завлече в затвора тамошните християни. Но по пътя той е повален от коня си на земята; чрез божествената милост той е отведен да повярва в Исус. Дали след това той продължава да е преследвач на християните? Вижте как този искрен апостол, който е бил бит с тояги и е претърпял корабкрушения, продължава да принася поизобилни плодове отколкото другите апостоли. Савел, преименуван от Исус на Павел, вече не цени собствения си живот, стига да може да спечели Христос и да се намира в него. Саул от Тарс се превърнал във величествено доказателство за това, което може да направи Божията милост. Вижте Закхей, лакомият бирник, как раздава богатството си. Вижте как ефесяните изгарят магическите си книги и как тъмничаря и семейството му стават християни. Вижте колко такива случаи има и в наши дни. Позволете сега на паметта ви да се освежи, като си припомните промените, които се извършиха във вас самите. Вие нямате нищо с което да се гордеете; **Бог ни забранява да се стремим към слава;** ние сме спасени в кръста на Христос, но все пак някои от нас са чудни примери за обновяващата милост. Ние бяхме нечисти и устата ни можеха да произнасят богохулства; характерът ни беше буен и ужасен; ръцете ни бяха неправедни; а как сме променени сега! Отново ще кажа, че сега ние не се гордеем с нищо от това, което сме, защото поради милостта на Бога ние сега сме това, което сме, но въпреки това трябва да се удивляваме на промяната. Дали божествената милост е извършила тази промяна в нас? Не се отегчавайте от това, че повтарям този въпрос? Позволете ми да ви попитам отново, докато получа отговор или по-точно – докато ви принудя да ми отговорите: “Притежавате ли тази скъпоценна вяра?” Не можете ли да отговорите на този въпрос? Тогава не притежавате ли този божествен живот, който се предоставя от божествения призив? Ако имате едното, вие ще имате и другото; а ако нямате едното, вие няма да имате и другото. Защото там където е едното, трябва да дойде и другото и където е дошло едното, другото вече е било там.

След като накратко се запознахме с вярата и живота, позволете ми да ви припомня, че ни остава да разгледаме още един откъс от разглеждания текст – 4-ти стих. В него Петър описва привилегиите на вярата и на духовния живот.

А. Привилегиите на вярата. *“Чрез които се подариха скъпоценните ни и твърде големи обещания” – тук се говори за вярата – “за да станете чрез тях участници в божественото естество, като сте избягали от произлязлото от похотта разложение на света.”* **Тук е животът, основаващ се на вярата.** В началото ще разгледаме привилегиите на вярата. Привилегиите на вярата са, че на нас са ни дадени *“скъпоценните ни и твърде големи обещания.”* Скъпоценни и твърде големи е комбинация от думи, която рядко се среща. Много неща са големи, но не са скъпоценни, например големите скали, които нямат голяма цена; има и много неща, които са скъпоценни, но не са големи – като диамантите и другите скъпоценни камъни, които не са големи, но са много ценни. Но тук ние имаме обещания, които са толкова големи, че размерите им са даже безкрайни и в същото време са толкова скъпоценни, колкото са скъпоценни божествените неща. Няма да се опитвам да говоря за тяхната големина или за тяхната скъпоценност, но ще ви дам един каталог за тях и ще ви оставя вие сами да решите. Ние вече притежаваме някои от тях и те са като птици в ръцете ни; други обещания са като птици в храстите, но те също са толкова ценни и сигурни, колкото са обещанията, които са в ръцете ни.

Забележете, че чрез скъпоценната вяра ние получихме обещанието и опрощението. **Чуй, душо моя, всичките ти грехове са опростени!** Този, който вярва в Христос няма грехове, които да го проклинат, неговите грехове са измити и са престанали да съществуват; те са отнесени в пустинята от козела на отпущението; те са потопени да дъното на Червено море; те са заличени; те са захвърлени зад гърба на Бога; те са хвърлени на дъното на морето. Това е обещанието на перфектното опрощение. То не е ли толкова голямо и скъпоценно, колкото са големи греховете ви. И ако за опрощението на греховете ви е нужен скъп откуп, това скъпоценно обещание е толкова голямо, колкото голям е нужният откуп.

Следващото обещание е **праведността на Христос**: вие не само сте опростени, което означава, че сте измити и направени чисти, а сте и облечени с дрехи, които никой човек не може да изтъче. Облеклото е божествено. Самият Йехова е изработил вашата праведност за вас; светият живот на Исус, Божият Син стана вашата красива дреха и вие сте покрити с нея. Християнино, това не е ли извънредно голямо и скъпоценно обещание? Законът е велик – тази праведност е толкова велика, колкото е велик и закона. Законът изисква скъпоценен откуп от човека, много повече отколкото човека може да плати, но праведността на Христос е платила целия откуп. Това не е ли голямо и скъпоценно обещание?

Следващото обещание е **сдобряването**. Вие бяхте чужденци, но сега бяхте направени близки чрез кръвта на Христос. Преди бяхте чужди на Бога, но сега сте съграждани със светиите и със семейството на Бога. Това не е ли голямо и скъпоценно обещание?

Следващото обещание е вашето **осиновяване**. *“Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни на него, защото ще го видим такъв, какъвто е.”* (1Йоан 3:2) И ако сме Божии деца и при това наследници на Бога, ако сме сънаследници заедно с Исус Христос, ако е така, ние трябва да страдаме заедно с него, за да можем да бъдем прославени заедно с него. О, колко славно и скъпоценно е обещанието за осиновяването!

Следващото обещание е обещанието за **провидението**: *“Ние знаем, че всичко съдейства за доброто на тези, които обичат Бога, на тези, които са призвани според неговото намерение.”* (Рим. 8:28) Когато си мисля за провидението, за този най-голям от всички ежедневни дарове, аз мога да кажа, че в него има извънредно голямо и скъпоценно обещание.

Следващото обещание е, че **вие никога няма да вкусите смъртта, а само ще заспите в Исус**. Но обещанието не свършва дотук, вие имате и обещанието за възкресението. *“Защото тръбата ще иззвучи и мъртвите ще бъдат възкресени в нетленност, а ние, които все още сме живи, ще се променим. Защото това тленно тяло трябва да се облече в нетленност и това смъртно тяло – в безсмъртие.”* (1Кор.15:52-53) Възлюбени, ние знаем, че ако Христос е възкръснал от смъртта, по същият начин онези, които са заспали в Исус, Господ ще ги вземе със себе си. Но и с това обещанието не свършва. Ние ще царуваме с Исус; при неговото идване ние ще бъдем прославени с него, ние ще седнем на неговия трон, така както той е победил и седи със своя Отец на своя трон. Небесните арфи, улиците на славата, райските дървета, водите на реката на живота, блясъкът на неопетнената вечност – Бог е обещал всички тези неща на онези, които го обичат. *“Нито око е виждало, нито ухо е чувало, нито човешки ум си е представял това, което Бог е подготвил за онези, които го обичат.”* (Ис.64:4) „*Но Бог ни разкри това чрез своя Дух.*” (1Кор. 2:9) Ние схващаме днес това чрез вярата си и притежаваме *“твърда увереност в онези неща, за които се надяваме и доказателства за неща, които не се виждат.”* (Евр.11:1) **Възлюбени, виждате ли колко богати ви прави вярата! Какви океани от богатство! Какви планини от искрящи съкровища ви дава Бог чрез вярата!**

Но ние не трябва да забравяме живота и това е последното, което ще разгледаме в тази проповед. Текстът казва, че тези изобилни обещания са ни дадени с някаква цел. Каква е тя? За какво са ни дадени тези перли? За какво са ни дадени тези скъпоценни камъни? За какво са ни дадени тези океани от богатства? Дали целта оправдава средствата, които са изразходвани за нейното постигане? Със сигурност Бог никога не е плаща по-скъпо от реалната цена на онова, което купува. Следователно трябва да предполагаме, че крайт ще бъде велик, след като е била платена толкова висока цена. И каква е крайната цел? Целта е *“за да станете чрез тях участници в божественото естество, като сте избягали от произлязлото от похотта разложение на света.”* (2Пет.1:4) **О, братя мой, ако сега чрез вярата имате тези обещания, стремете се да получите крайния резултат.** Не се задоволявайте да сте богати с тези големи и скъпоценни обещания и не оставяйте без вашия отговор Божият план да бъдете обогатени. **Разбирате ли, този план има две цели:** едната е **да станете участник в божествената природа** и втората е **да можете да избегнете разложението, което е в света.**

Разбира се, да станем участници в божествената природа **не означава** да станем Бог. **Това не може да стане.** **Създанието не може да притежава характеристиките на Бога.** Между творението и Създателят винаги ще съществува пропаст по отношение на тази същност; но така, както първият Адам е бил създаден по образа на Бога, така и ние, чрез обновлението на Светия Дух сме правени още по-святи по образа на Всевишният и сме участници в божествената природа. По милост ние сме правени да приличаме на Бога.

“Бог е любов” и ние ставаме любов. “Този, който обича е роден от Бога.” Бог е истина; и ние ставаме истински и ние обичаме това, което е истина и мразим онова, което е тъмнина и лъжа. Бог е добър и това се вижда даже от самото му име (*Коментар: на английски “God” – Бог и ‘good’ – “добър.” Д.Пр.*) поради милостта си той ни прави добри с цел да придобием чистото сърце, което ще види Бога. Според мен, това че ние ставаме участници в божествената природа е нещо още по-висше и в известен смисъл ние ставаме абсолютно божествени. Не ставаме ли ние членове на тялото на божествената личност на Христос? А какъв вид съединяване е съединяването “членове на неговото тяло, на неговата плът и на неговите кости?” Същата кръв, която тече в главата, тече и в ръката; същият живот, който вдъхва живот на Христос, вдъхва живот и на неговите хора. Защото се казва “*Защото вие умряхте и вашият живот е скрит с Христос в Бога.*” (Кол.3:3) И още нещо, все едно че това не е достатъчно, **ние сме оженени в Христос**. Той ни е дарил със себе си в праведността и верността. И така както съпругата трябва да участва в същата природа като съпруга, така и Исус Христос пръв стана участник в плътта и кръвта с цел ние и той да сме една плът; а след това той направи своята църква да е съучастник в същия дух, с цел и той и ние да бъдем в един дух; защото онзи, който се е присъединил към Господа е в един дух. О, каква чудна мистерия! Ние гледаме към нея, но кой ще я разбере? Само този, който е с Исус, обединен с него чрез вечен съюз, оженен за Исус; който е така съединен с него, както лозовата пръчка е съединена с лозата за да дава плод - така ние сме част от Господа, нашият Спасител и Освободител.

Радвайте се за това, братя, защото вие сте направени участници в божествената природа и всички тези обещания са ви били дадени с цел вие да можете да свидетелствате сред хората, че сте като Бога, а не като обикновените хора. Да показвате, че сега се различавате от миналия си образ, когато сте живяли по плът и кръв, а сега сте участници в природата на Бога.

Резултатът от това е избягване на “*произлязлото от похотта разложение на света.*” О, възлюбени, нали разбираме, че беше лошо, когато живеехме в разложението. Спомнете си, че ангелът е казал на Магдалена и да другите жени “*Защо търсите живият между мъртвите?*” (Лука 24:5) **Трябва ли живите да живеят сред мъртвите?** Трябва ли божественият живот да бъде откриван сред разложението на светската похот? **Може ли младоженката на Христос да е пиана и често да посещава кръчмата! Правилно ли е член на Христовото тяло да се търкаля пиан на улицата или да лъже, или да богохулства, или да постъпва нечестно!** Бог забранява такова поведение. Трябва ли да взема членовете на Христос и да ги направя членове на някакъв публичен дом? Как е възможно да пия от Господната чаша и в същото време да пия от чашата на Сатаната? Възможно ли е да живея в Христос и в същото време да пребивавам в черният, мрачен, гаден, мръсен и заразен гроб на похотта на света? Братя, със сигурност ние сме се отървали от тези ярки и лесно видими похоти, но дали сме избегнали ленивостта, мързела и мудността? Дали сме избегнали грехът на плътското спокойствие? Дали ежедневно се стремим да живеем над светското или обичаме светските неща и впримчващото ни сребролюбие, към което ни подлъгва света? Помнете, че вие заради това бяхте обогатени със съкровищата на Бога. Умолявам ви, братя, които сте избрани от Бога, които сте обичани от него и които сте толкова милостиво обогатени, не позволявайте всичките тези щедри съкровища да се окажат безполезно пропилены заради вас.

Сърцето ми иска да ви види, че вие, членовете на тази църква, **вървите към светостта и към израстване в християнството и славата.** **Църква, която не е свята, е безполезна за света и не е уважавана от хората.** **Такава църква е отвращаваща, на нея адът ѝ се присмива, а небето се гнуси.** А колкото е по-голяма църквата, толкова тя е по-влиятелна **и в толкова по-голямо безобразие може да се превърне**, когато стане мъртва и лишена от святост. **Най-лошите злини, които са идвали на света, са били причинявани от църква, която е лишена от святост.** Откъде дойде мрака на мрачната епоха? От Римокатолическата църква. И ако отново искаме света да живее в египетския мрак, да е окован в железни вериги, достатъчно е само да се откажем от вярата и да отхвърлим светостта на живота. Тогава ще повлечем отново света в адското предверие на суеверието и ще го оковем с железните вериги на невежеството и покварата. О, християнино, клетвите на Бога са отправени към теб. Ти си Божият свещеник, за това действай като такъв. Ти си Божий цар, затова царувай над похотта и покварата. Ти си избран от Бога, затова не се свързвай със Сатаната. Небето е твоят дял; живеј като небесен дух, за да можеш да докажеш, че притежаваш истинска вяра. А ако не живееш по този начин, накрая ти ще отидеш в ада и ще установиш, че си сбъркал, но ще е твърде късно, за да намериш и да откриеш спасение. **Бог ни дава вярата и живота заради Исус.** Амин.

Защо постоянстват светците?

Ние вече видяхме, че надеждата за братята от Коринт, която е изпълвала сърцето на Павел, **е пълна с утешение към хората, които се страхуват за бъдещето си.** **Но на какво основание той е вярвал, че**

християните ще бъдат запазени до края?

Искам да обърнете внимание, че **Павел ни съобщава своите основания**. Ето ги: *“Верен е Бог, който ви призовава да имате общение с неговия Син Исус Христос, нашия Господ”* (1Кор.1:9). Апостолът не е казал: “Вие сте верни.” **Верността на човека е много ненадеждна, тя е чиста суета**. Павел не е казал: “Вие имате верни служители, които ви водят и ви направляват и поради това вярвам, че вие ще бъдете спасени.” **О, не! “Бог е верен.”** Ако бъде установено, че ние сме верни, това ще се дължи на факта, че Бог е верен. Целият товар на нашето спасение трябва да се основава на верността на нашия Бог. **От това славно качество на Бога зависи цялото ни спасение**. Ние сме непостоянни като вятъра, нежни сме като паяжина, слаби сме като водата. Нищо не трябва да се поставя в зависимост от природните ни качества или от духовните ни постижения, единствено Бог е абсолютно верен и надежден. Той е верен в Своята любов, Той не знае какво е да си непостоянен, нито се отклонява от обещанията си. Бог е верен на Своята цел и не започва никаква работа, а след това да я оставя недовършена. Той е верен в отношенията Си. Като Отец, Той няма да се откаже от децата Си, като Приятел, Той няма да се откаже от хората Си, като Създател, Той няма да изостави работата на ръцете Си. Той е верен на обещанията Си и няма да позволи някое от тях да не бъде изпълнено даже за един от вярващите. Бог е верен на Своя завет, който е сключил с нас в Христос Исус и го е потвърдил с кръвта на Своята жертва. Бог е верен към Своя Син и няма да позволи Неговата скъпоценна кръв да бъде пролята напразно. Бог е верен към хората Си, на които е обещал вечен живот и няма да се отклони от изпълнението на това обещание.

Тази вярност на Бога е фундамента и ъгловият камък за надеждата ни да постоянстваме до края.

Светците трябва да постоянстват в светостта, защото Бог постоянства в милостта. Той постоянства да благославя и поради това вярващите постоянстват да бъдат благославяни. Той продължава да запазва хората Си, поради което те продължават да спазват заповедите Му. Това е добрата и здрава основа, върху която трябва да се опираме и е възхитително изразена в заглавието на тази книга “Само по милост.” Следователно, това е тази безплатната услуга и безграничната милост, която звъни в утринта на спасението и същите сладки камбанки звънят мелодично през целия ден на милостта.

Вие разбирате, че единствените основания за надеждата, че ще бъдем запазени до края и ще бъдем оценени като безупречни се намира в нашия Бог, но в Него тези основания са извънредно изобилни. На първо място те се дължат на това, което Бог вече е направил. Той е отишъл много далеч в благословиите си към нас и не е възможно да се върне обратно. Павел ни напомня, че Бог ни е призовал *“да имате общение с неговия Син Исус Христос”* (1Кор.1:9). Призовал ли ни е Бог? Тогава Той не може да направи противното, защото *“Бог никога не променя решението си за тези, които призовава, и за това, което дава”* (Рим.11:29). Бог никога не се отмята от призива на Своята милост: *“Бог не само ги определи предварително, но ги и призова; които призова, направи праведни; и които направи праведни, прослави”* (Рим. 8:30). Това е непроменимото правило на божествената процедура. Има един общ призив, в който е казано: *“Много са поканените, но малко са избраните”* (Мат.22:14), но сега ние говорим за друг вид покана, която е израз на специална любов и на необходимостта да притежаваме това, към което сме призовани. В такъв случай този призив се отнася и за онзи, който е наречен *“Аврамов потомък”*, за когото Бог е казал: *“Ти, когото взех от краищата на земята и повиках от най-далечните ѝ страни, и ти казах: Ти си Мой слуга, аз те избрах и не те отхвърлих”* (Ис.41:9).

Ние виждаме силни основания в онова, което Бог е направил за нашето запазване и за бъдещата слава, защото Бог ни е призовал да имаме общение с Неговия Син Исус Христос. **Това означава да бъдем в партньорство с Исус Христос** и ви предлагам внимателно да обмислите какво означава това. Ако наистина сте призовани от божествената милост, вие влизате в приятелски отношения с Господ Исус Христос и съвместно с Него сте съпритежател на всички неща. От сега нататък вие сте едно с Него в очите на Най-възвишеният. Господ Исус е понесъл вашите грехове в тялото Си на кръста и е бил направен проклетие вместо вас, а в същото време Той е станал вашата праведност, защото вие сте оправдан в Него. Вие принадлежите на Христос и Христос принадлежи на вас. Така както Аврам е бил представител за своите потомци, така и Исус се явява представител на всички, които са в Него. Така както съпругът и съпругата са едно цяло, така и Исус е едно цяло с всички онези, които са присъединени към Него чрез вярата, а това е съединяваща връзка, която никога не може да бъде разкъсана. Нещо повече, **вярващите са членове на Тялото Христово и така са едно цяло с Него чрез вечния съюз на любовта и живота**. Бог ни е призовал към този съюз, към това приятелство и към това партньорство и чрез този факт ни е дал символа и залога, че накрая ще бъдем утвърдени. Ако бъде счетено, че сме отделени от Христос, ние ще се превърнем в жалки и краткотрайни същества, поради което скоро след това ще бъдем унищожени. **Но тъй като сме с Исус, ние сме направени съучастници с Неговата природа и сме дарени с Неговия безсмъртен живот**. Целта на живота ни е свързана с целта на нашия Господ и тъй като е невъзможно Той да бъде унищожен, не е възможно и ние да загинем.

Пребивавайте изключително в това партньорство с Божия Син, към което сте призвани, защото надеждата ви е там. Вие никога няма да сте беден, докато Исус е богат, защото сте здраво свързан с Него. Лишенията никога няма да ви нападнат, тъй като сте съсобственик с Онзи, който е Собственик на небето и на земята. Вие никога няма да банкрутирате, защото въпреки, че единият от партньорите във фирмата е беден като църковна мишка и разглеждан като отделна личност е в пълен банкрут, който не е в състояние да плати даже малка част от дълговете си, другият Партньор е невъобразимо и неизчерпаемо богат. Когато се намирате в такова партньорство, вие сте издигнат над натиска на времето, над промените на бъдещето и над шока от края на всички земни неща. Бог ви е призвал да бъдете в общение с Неговия Син Исус Христос и чрез това ви е поставил в мястото на абсолютната защитеност.

Ако наистина сте вярващ, вие сте едно с Исус и поради това сте в безопасност. Не разбирате ли, че така трябва да бъде? Вие трябва да бъдете запазен до деня на Неговото появяване, ако наистина сте бил направен едно с Исус чрез неотменимият акт на Бога. Христос и вярващият грешник са в една и съща лодка. Докато Исус не потъне, вярващият никога няма да потъне. Исус е отвел изкупените от Него в такава връзка с Него, при която първо Той трябва да бъде убит, победен и обезчестен, а чак след това откупените от Него ще могат да бъдат наранени. Неговото име е включено в името на фирмата и докато той не бъде лишен от чест, ние сме в безопасност срещу всички смъртни заплахи.

Следователно, нека с твърда увереност да продължим да вървим напред към непознатото бъдеще, свързани вечно с Исус. Когато невярващите заплачат: *“Коя е тази, която идва от пустинята, опираща се на възлюбения си?”* (Песен на песните 8:5), ние радостно ще обявим, че се облягаме на Исус и че имаме намерение все повече да се облягаме на Него. Нашият верен Бог е преизпълнен със задоволство и връзката ни с Божият Син е като пълноводна река от радост. Знаейки тези славни неща, ние не можем да бъдем обезкуражени. Тъкмо обратното, ние ще викаме в екстаз: *“Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли или утеснение, гонение или глад, голота, беда или меч?... Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височини, нито дълбочина, нито кое и да е друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашият Господ”* (Рим.8:35-39).

Защо сме спасявани чрез вярата?

Защо вярата е избрана да бъде канал на спасението? Няма съмнение, че често се задава този въпрос. Няма съмнение, че в учението на Библията казва: *“Защото по Божията благодат сте спасени чрез вярата.”* (Еф.2:8), няма съмнение, че такава е волята на Бога, но защо е така? **Защо е избрана вярата, а не надеждата, любовта или търпението?** Трябва да бъдем смирени, когато отговаряме на такъв въпрос, защото не винаги можем да разберем Божиите пътища, нито пък ни е позволено да ги подлагаме на съмнение. Смирено можем да отговорим, че доколкото можем да кажем, вярата е била избрана да играе ролята на канал на милостта, защото вярата притежава естествената приспособимост да бъде използвана като получател. Да предположим, че съм готов да дам пари на един беден човек и ги поставя в ръката му. Защо? Добре, едва ли би било подходящо да ги поставя в ухото му или да ги поставя на ходилото му. Очевидно ръката е направена с цел да получава. По същия начин, в духовната ни сфера, **вярата е създадена с цел да бъде получател.** Вярата е ръката на човека и на нея й приляга да бъде получател на милостта.

Позволете ми да бъда пределно ясен. Вярата, която получава Христос е толкова прост акт, колкото прост е актът, чрез който детето ви получава една ябълка от вас, защото вие му я подавате и обещавате да му я дадете, ако то дойде, за да я вземе. Вярата и получаването са свързани само с една ябълка, но те съставляват точно същия акт, както и вярата, която се справя с вечното спасение. Онова, което е ръката на детето за ябълката, това е вярата ви по отношение на спасението в Христос. Ръката на детето не прави, нито подобрява, нито заслужава ябълката. Тя само я получава. И вярата е избрана от Бога да бъде получател на спасението, **защото вярата не претендира, че тя създава спасението, нито че помага за спасението, а е доволна смирено да го получи.** “Вярата е езикът, който моли за извинение, ръката която го получава и окото, което го вижда, но вярата не е цената, която плащаме, за да получим спасението.” Вярата никога не прави себе си обект на собствените си молитви. Тя основава цялата логика на поведението си на кръвта на Христос. Тя се превръща в добрия слуга, който донася богатствата на Господ Исус до душата, защото тя признава откъде ги получава и е съгласна, че единствено милостта я е дарила с тези богатства.

Няма съмнение, че вярата е избрана да изпълнява ролята на получател на спасението, защото тя предоставя цялата слава на Бога. Нужна е вяра, за да бъде спасението по милост, а е по милост, за да не може никой да се хвали, защото Бог не може да понася гордостта. *“Защото, ако и да е възвишен Господ, пак гледа към смирения; а високоумния познава отдалече”* (Пс.138:6). **Господ не желае да се доближава до**

гордите хора. Той няма да даде спасение по начин, който предполага наличие или ще стимулира гордостта на човека. Павел казва, че спасението *“не е в резултат от нечие дело, така че никой не може да се хвали с това”* (Еф.2:9). Нека да е пределно ясно – **вярата изключва всякакво самохвалство.** Ръката, която получава подаяние не казва: “На мен трябва да ми бъде благодарено, че приемам подаръка.” Това би било абсурдно. Когато поставя залък хляб в устата, ръката не казва на тялото: “Благодари ми, защото аз те храня.” Това което прави ръката е много просто нещо, независимо че е много необходимо и тя никога не си присвоява арогантно славата за това, което прави. По същият начин Бог е избрал вярата да получава неописуемият дар на милостта Му, защото тя не може да си припише каквито и да е заслуги на себе си, а трябва да се възхищава на милостивия Бог, който дава всичко, което е добро. Вярата поставя короната на главата, която я заслужава и поради това Господ Исус поставя короната върху главата на вярата, казвайки: *“Вярата ти те спаси. Върви си с мир”* (Лука 7:50).

Бог е избрал вярата да играе ролята на канал за получаване на спасението, защото това е сигурен метод, който свързва човека с Бога. Когато човек се доверява на Бога, между двамата съществува точка на обединение и това обединение е гаранция за благословение. Вярата ни спасява, защото ни кара да се притискаме към Бога и по този начин ни съединява с Него. Често използвам следната илюстрация: Преди години една лодка се преобърнала в зоната преди Ниагарския водопад. Двамата човека в нея били понесени от течението към водопада, а в това време хора от брега успели да хвърлят едно въже близо до корабкрушенците. Двамата се хванали за него. Единият от тях се държал здраво за въжето и успешно бил изваден от водата, но другия видял една огромна греда, която течението носело крой него и безразсъдно изоставил въжето, за да се вкопчи в гредата, защото тя била много по-голяма и му се сторило, че е по-добре да се качи на нея. Гредата и човекът върху нея се понесли право към огромния водопад и паднали в бездната, защото между гредата и брега нямало връзка. Размерът на огромната греда не помогнал с нищо на човека, който се хванал за нея. Трябвало да има връзка с брега, за да бъде човекът в безопасност. По същият начин, когато човек разчита на делата си или на това, че взема участие, или на нещо подобно, той няма да бъде спасен, защото няма връзка между него и Христос. Но вярата, въпреки че може да изглежда като слабо въже, е в ръцете на великия Бог на брега. Безграничната сила тегли присъединителното въже и така изтегля човека от унищожението. **О, колко благословена е вярата, защото ни съединява с Бога!**

Вярата е избрана, защото тя докосва пружините на действието. Даже в основата на ежедневните неща се намира някакъв вид вяра. Чудя се, дали ще бъда прав, ако кажа, че ние никога не правим каквото и да е, без да сме под влиянието на някакъв вид вяра. Ако се разходя в кабинета си, това се дължи на факта, че аз вярвам, че краката ми ще ме носят. Човек се храни, защото вярва в нуждата от храна. Той отива на работа, защото вярва в стойността на парите. Той приема чека, защото вярва, че банката ще му го осребри. Колумб е открил Америка, защото е вярвал, че има друг континент от другата страна на океана. Отците пилигрими са колонизирали Америка, защото са вярвали, че Бог ще бъде заедно с тях на нейните скалисти брегове. Повечето велики дела са били породени от вярата. За добро или за лошо, вярата върши чудеса чрез човека, в който пребивава.

В своята естествена форма, вярата е всепобеждаваща сила, която направлява всички човешки дейности. Вероятно онзи, който се присмива на вярата в Бога е човекът, който по един зъл начин притежава най-голяма вяра. И наистина, той обикновено изпада в лековерие, което би било смешно, ако не беше толкова срамно. **Бог дава спасение на вярата, защото създавайки вяра в нас, Той задейства истинските пружини на нашите емоции и мотивация за действие.** Казано с други думи, Бог завладява акумулаторът на сърцето ни и сега може да изпраща свещен ток до всяка част от природата ни. Когато повярваме в Христос и сърцето ни стане притежание на Бога, тогава биваме спасявани от греха и биваме стимулирани да се разкайваме, да се стремим към святост, към усърдие, към молитва, към освещаване и към всички други дела на милостта. “Това, което е греста за колелата, което е пружината за часовника, което са крилете за птицата, което са платната за кораба, това е вярата за всички свети задължения и служения.” **Имайте вяра и всички други милости ще потекат и ще продължат да следват течението си.**

Вярата е силата на работата, мотивирана от любовта. Тя оказва влияние на чувствата ни към Бога и привлича сърцето към най-добрите неща. Онзи, който вярва в Бога без всякакво съмнение ще обича Бога. Вярата е акт на разбирането, но освен това е продукт на сърцето. *“Защото вярваме със сърцата си и това води до нашето спасение”* (Рим.10:10). Следователно, **Бог дава спасение на вярата, защото тя живее в съседство с чувствата и е тясно свързана с любовта, а любовта е майката, от която се поражда всяко свято чувство и действие.** Любовта към Бога е подчинение; любовта към Бога е святост. Да обичаме Бога и да обичаме хората, това означава да подражаваме на образа на Христос, а това е спасението.

Нещо повече, **вярата създава мир и радост. Онзи, който има вяра е спокоен, улегнал, не се тревожи, той е доволен, щастлив и радостен, и това е подготовка за небето.** Бог дава всички небесни дарове на вярата и една от причините, поради което прави това е, че вярата създава живот и дух в нас, които трябва вечно да

бъдат демонстрирани в горния и по-добър свят. Вярата ни снабдява с оръжие за този живот и ни образова за бъдещия живот. **Вярата дава сили на човека както да живее, така и да умре, без да се страхува.** Тя го подготвя както за действие, така и за страдание. Следователно, Господ я избира като най-удобният посредник, за да ни донесе милостта и по този начин да ни осигури славата.

Вярата върши за нас онова, което никой друг не може да направи. Тя ни дава радост и мир и е причината да сме спокойни. Защо хората се опитват да придобият спасение по други начини? Един стар проповедник казва: “Когато кажете на един глупав слуга да отвори вратата, той я натиска с рамо с всичката си сила, но тя не се отваря и той не може да влезе, колкото и сила да използва. Тогава идва друг слуга, който носи ключ, лесно отключва вратата и веднага влиза. Онези, които искат да бъдат спасени заради делата си, ще натискат напразно небесната врата, но вярата е ключът, който веднага я отваря.” Няма ли да използвате този ключ? Бог ви заповядва да вярвате в Неговия скъп Син. Поради това можете да повярвате и правейки това ще живеете. Не е ли такова обещанието на евангелието: **“Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен”** (Марк 16:16). Какви са възраженията ви към един начин на спасение, който се доверява изцяло на милостта и на мъдростта на Бога?

Как да се справим с безнадеждния случай?

“Тогава учениците дойдоха при Исус насаме и казаха: Защо ние не можем да изгоним демона от момчето? Той им каза: Защото вярата ви е малка! Истина ви казвам: ако имате вяра колкото едно синапено зрънце, вие можете да заповядате на тази планина: Премести се от мястото си и тя ще се премести; и нищо няма да е невъзможно за вас. А този вид дух е изгонван само чрез молитва и пост.” (Мат.17:19-21)

Авторът на този текст описва една сценка, която се е случила непосредствено след преображението на Господа. За да не разкъсваме свързаността ѝ с предишния текст, нека да хвърлим поглед на случилото се преди това, с цел да не пропуснем нещо и да извлечем чрез разсъжденията някакви познания за себе си.

Колко голяма е разликата между Моисей и Христос! Докато бил 40 дни на върха на планината Синай, Моисей претърпял някакво преобразяване, вследствие на което лицето му започнало да излъчва толкова силна светлина, че когато слязъл долу при хората си, той бил принуден да постави воал пред лицето си, защото хората не могли да гледат на излъчването на славата му. Не така е станало с нашият Спасител! Той наистина бил преобразен с много по-голяма слава от славата на Моисей, но въпреки това, когато слязъл от планината, лицето му не е излъчвало нетърпим и отблъскващ блясък. Точно обратното, хората били удивени, тичали към него и го приветствали. **Славата на закона е отблъскваща, защото величието на светостта и на праведността прогонва хората от Бога.**

А още по-голямата слава на Исус привлича; **въпреки че също е свята и праведна, и понеже е примесена с много истина и милост, грешните хора тичат към Исус,** възхитени от неговата доброта и привличани от очарователното обаяние на любовта му, приветстват го, стават негови последователи и го приемат да бъде техен Господ и Учител. Точно сега някои от вас може би са заслепени от блясъка на Божия закон. Вие усещате неговите призиви към съвестта ви, но не можете да ги спазите в живота си. Божият закон е твърде висок и не можете да го достигнете. Не че вие намирате някаква грешка в закона; точно обратното, неговите заповеди са неизмеримо мъдри. Но въпреки това не се чувствате привлечени към Бога; защото сърцето ви се вкоравява, вие сте стигнали почти до отчаяние и си казвате: “Тъй като е невъзможно да спечеля спасението си чрез делата на закона, аз ще продължа да върша греховете си.”

О, бедно сърце! Отвърни очите си от Моисей с целият му отблъскващ блясък и погледни ей там, към Исус, който е разпънат на кръста заради грешните хора. Виж кървящите му рани и трънения венец, с който е коронована главата му! Той е Божият Син, поради което е по-велик от Моисей. Той понесе Божият гняв и по този начин показва по-голямата Божия праведност от праведността, която показаха счупените плочи на закона на Моисей. Погледни към Господа и когато усетиш привличането на любовта му, иди при него и ще бъдеш спасен.

Колко голяма е разликата между духът на Моисей и Духът на Исус. Когато слязъл от планината Синай, Моисей трябвало да очисти лагера на израилтяните. Все едно, че сграбчил огнен меч, строшил на парчета златното теле и избил идолопоклонниците. А когато слязъл от планината след преображението си, подобно на Моисей, и Исус заварил смут в лагера си. Видял, че учениците му са били победени така, както Аарон е бил победен от исканията на израилтяните. **Но Исус не проклед учениците си, а внимателно ги упрекнал:** **“О, невярващо и извратено поколение, докога ще бъда с вас и докога ще ви търпя?”** (Мат. 17:17). Поведението му е демонстрирало неговата милост: няма чупене, а има лекуване; няма проклинане, а има благославяне; от лицето се излъчва любов, докато докосва нещастното момче, което е обладано от дявола и

е почти мъртво, но Исус го връща към живота и го изцелява. Идете при Исус, **изоставете закона и собствената си представа за праведност**, **защото тези неща могат единствено да ви донесат проклетие**. Идете при Исус, защото каквото и да сте вие, в устата му има оправдание, в ръцете му има благословии, в сърцето му има любов и той никога няма да откаже да ви приеме. Колко голямо е благоволенieto на Христос! Аз ви казах, че нашият Господ е бил преобразен с огромна слава на върха на планината, при него се появили Моисей и Илия, но когато слязъл от планината сред хората, Исус не презрял плача на нещастното и обладано от дявола момче и не отказал да го докосне. Вижте благоволенieto на моят Учител, защото той благоволява да обърне внимание на нещастното момче, поведението му се смекчава и той се изпълва със съжаление и се разтопява в милостиво състрадание, все едно че това е единственият канал, по който може да протече несравнимата му сила. След това си спомнете, че сега Исус е същият, каквото е бил тогава. Спомнете си казаното в един църковен химн: “Сега, въпреки че той царува възвисен на небето, / любовта му е все толкова голяма.”

И сега той е все така готов да приеме грешниците, както ги е приемал, когато за него са казвали: “*Този приема грешниците и яде с тях.*” (Лука 15:2) Нещастни грешници, сега Исус е готов да ви приеме така, както и в миналото, когато е бил наричан “*приятел на бирниците и на грешниците.*” (Лука 7:34) Елате при него, поклонете се в краката му. Неговата обич продължава да ви кани. Вярвайте, че преобразеният и прославен Исус продължава да е обичащият Спасител, които иска да извинява и да опрощава. Каква прекрасна поука има в тази случка! След като липсвал за известно време, Исус се върнал. Може би ще попитате поради каква причина е липсвал? На нас ни се казва, че той отишъл на планината за да се моли. А докато се молел, външността му се изменила. А след това, поради собствената си преданост и чрез специалните откровения на своя Отец, Исус се върнал към обичайните си задължения. Тук ставаме свидетели на чудната сила, която той демонстрирал и на не по-малко забележителният съвет, който дал на учениците си, когато видял слабостта им. И така, в разглежданият от нас текст ние виждаме един баща, който е изцяло разочарован поради неуменията на учениците му; виждаме нещастното момче, което било веднага излекувано от великият Учител; виждаме и обяснението, защо самите ученици не са били в състояние да изгонят дявола от момчето. Нека набързо да разгледаме този много тъжен случай, който според мен не е единствен, с цел да извлечем поука за себе си. Нека първо да разгледаме част от участниците: бащата, учениците и книжниците. След това ще разгледаме идването на Спасителя сред тях и начинът, по който той разрешава всички трудности. Накрая ще се спрем на обяснението, което Исус дава насаме на учениците си, защо те, преди неговото идване, са били напълно безсилни да изгонят дявола от момчето.

А) Пред очите ни е един **много странен случай**. Очевидно учениците са можели да прогонват всякакъв вид дяволи. От където и да се връщали, те разказвали на Исус: “*Господи, в твоето име даже дяволите ни се покоряват.*” (Лука 10:17) Но в конкретният случай те се провалили. Очевидно са срещнали дявол от най-лошия вид. **Така както има градиране на човешките грехове, така има градиране и на лошотата на дяволите. Всички хора са зли, но не са еднакво зли.** Всички дяволи са пълни със грях, но греховността им не е еднаква. Не сметем ли в Библията “*Тогава отива и взема със себе си седем други духа, по-зли от него самият*” (Мат. 12:45)? Вероятно има градиране на лошота на дяволите, както и на способността им да осъществяват злите си намерения. Едва ли си представяме, че всички дяволи са Сатана. Явно има един главен архидявол, един велик Дявол, който е обвинителят на братята – той е митичният Луцифер, който е паднал от небето и е станал принц на силите на тъмнината. Сред цялото множество от дяволи вероятно няма друг като него. Той е най-главният и е началник на тези паднали сутрешни звезди; останалите духове сигурно са градиращи според степента на злината си, каквато е йерархията на ада. Нещастното момче от нашия случай изглежда е било обладано от един от най-злите, най-могъщите и бесни дяволи. Братя, аз вярвам, че тук виждаме картината на определен вид личности, които не само че са отчаяно греховни, но са и роби на необикновено силни прищявки, които ги отвеждат до адските дълбини на позора; те не са способни да се възпират и на практика ужасяват ближните си, а в същото време самите те са нещастни. **Както вече казах, всички хора са грешни; но силата на порочността на някои хора е много по-голяма от силата на порочността на другите хора;** и ако не е природно по-голяма, тази сила на порока в някои хора се проявява по начин, който е необичаен за останалите хора.

Нека да поразсъждаваме. Скъпи приятели, колко често, уви, колко често виждаме млади хора отговарят на описанието, което току-що направихме. Те са прекомерно силно владени от порока. Когато Исус попитал бащата: “*От колко време му става така?*”(Марк 9:16) отговорът бил “*От детинство.*” Спомням си, че някога познавах подобно момче, което получаваше пристъпи на ярост и лицето му почерняваше. Когато изпадаше в такова състояние, то тичаше и въпреки че се намираще в двора на училището, който беше пълен с ученици, то хвърляше камъни, тояги или тухли, буквално всичко, което му попаднеше под ръка срещу онзи, който го ядоса, без въобще да се интересува за последиците. В джоба си

винаги носеше стъгаем нож, който беше в състояние да извади и мигновено да отвори. Често пъти младият потенциален убиец беше задържан и опазван в последния момент от нечия грижлива ръка. **Всички ние сме виждали млади хора с такова поведение.** От малки те започват да лъжат, а скоро след това и да крадат, като в същото време се кълнат че това не е вярно, а майка им се пита от къде детето ѝ е успяло да се научи на тези неща. Вие сте предпазвали детето от лошите неща, затваряли сте го у дома и сте го обграждали със свящото си влияние; но въпреки това, при такива отчаяни случаи, **веднага щом детето научи разликата между доброто и лошото, то веднага съзнателно и преднамерено избира лошото с необикновена и непреклонна упоритост и с безразсъдно пренебрежение към последствията.** Виждали сте подобни случаи. О, дано Бог да ни дари с привилегията нито вие, нито аз да сме родители на такова дете. Но такива деца съществуват, които след като пораснат се превръщат в такива мъже, когато младежките страсти на детинството и юношеството им се развият и усъвършенстват и вие можете да ги разпознаете по ниските им чела и по смръщените им лица, ако случайно посетите затвора. Ако ги видите на улицата, вие вероятно ще си кажете, че е по-добре те да стоят в затвора, защото застрашават безопасността, когато са навън.

Нещастното момче от разглежданата от нас случка изглежда, че е боледувало от епилепсия. То е получавало епилептични припадъци. Атаките на жестокото насилие са били толкова силни, че момчето не е можело да ги понесе, поради което се хвърляло в огън или във вода и в каквото му попадне, с цел да се саморазруши. Аз съм виждал такива хора и ще ви разкажа за няколко примери, които съм наблюдавал.

Познавам един мъж, той даже може би сега е тук, в църквата. Ако е тук, той ще разбере, че говоря за него. Понякога той е благоразумен като всеки друг човек, с който бих искал да общувам. Той с наслада служи на Божието слово и в известен смисъл е симпатичен, прекрасен и достоен за уважение човек. Но от време на време бива обхващан от припадъци на пиянство, по време на които е напълно безсилен да се противопостави на дявола. Докато трае този припадък, няма никакво значение, че знае добре, че върши грях, хиляда ангели не биха могли да го измъкнат от това състояние. Той бива хвърлян във водата на самоунищожението и ще продължава да прави това. Можете да го призовавате и да разсъждавате с него и може даже да си помислите – колко пъти са си мислили същото хората, които го обичат – че той никога вече няма да се напие; че е толкова чувствителен човек; че е толкова добре обучен; че Божието Слово оказва толкова силно влияние върху него и той никога няма вече да се напие. Но докато е жив, е сигурно че той ще продължи да пие и ще умре като пияница, и ще отиде в ада.

Следващият случай също е взет от живота. Този човек е любезен, внимателен и великодушен. Той има семейство – всъщност по-точно е да кажа, че имаше семейство и беше светлина за него. В миналото никой не подозираше, че извършва някакъв голям грях, но се оказа, че той е атакуван от похотливостта и в такива моменти, независимо от вида на изкушението и от степента на неговата порочност, този човек се втурваше към него. Ако го срещнете на улицата и поговорите с него, с цел да го убедите да се откаже от греха си, вие само ще си изгубите времето. Научих, че той е напуснал семейството си и е пресякъл океана, за да отиде в друга страна, за да се отдаде на порочните си страсти без да бъде упрекван или да бъде ограничаван от връзките си с бившите си приятели. След това се върнал в семейството си, изпълнен с разкаяние, чудейки се как е можел да бъде такъв глупак. Но после отново извършил същия грях. Всичко това е в него. Дяволът е в него и ако Бог не изгони дявола от него, той ще извърши същото отново, преднамерено избирайки собственото си проклетие. Въпреки че знае това, той е дотолкова поробен от любовта към греха, че когато грехът дойде при него, тази дяволска епилепсия, той пада в греха с цялото си величие и сила.

Мога да продължавам да описвам подобни случаи, но вие не се нуждаете да продължавам в тази посока, защото тези случаи се различават единствено по формите на греха. Но въпреки това, нека да ви разкажа още един случай. Момчето имаше най-добрият баща, който едно момче би могло да има. То започна работа като чирак в един магазин. Няколко седмици по-късно се чува слухове, че от касата на магазина липсва малка сума пари. Бащата на момчето беше много натъжен, както и собственика на магазина, поради което случаят беше потушен. Скоро след това същото се повтори. Момчето напусна магазина, без да бъдат дадени никакви обяснения, но беше очевидно, че бащата е дълбоко объркан. Той потърси друга работа на момчето, където то би могло да оправи характера си. След време същото се повтори отново. Момчето попадна под силното влияние на лоши другари или още по-точно, то стана главатар на лошите си другари. Въпреки това, бащата направи още опити да му помогне. Направи поне 20 опита, но всички те завършиха все по същият лош начин - със съмнения за кражба на пари. И сега какво си мислите, че е отношението на този вече зрял мъж към родителите му? Вместо да им бъде благодарен за многократната им милост и дълго им търпение към него, той понякога се нахвърля толкова гневно върху тях, че даже живота на родителите му е поставен в опасност. А когато е ядосан малко повече от обичайното за него, той е толкова ужасен човек, че майка му, която толкова силно го обича и толкова много плаче за него, по-скоро би желала да види дявол от ада, отколкото сина си. Защото когато се върне у дома си, всичко се обърква и сърцата на родителите му се изпълват с ужас, защото постъпките му наистина са постъпки на

луд човек. Те са ми казвали: “Изпратете го в Австралия или в Америка – където наистина изпращат мнозина като него.” Но ако бъде изпратен там, той рано или късно ще се върне още по-озлобен; той е отчаяно привличан от злото и нищо не може да го отклони от него. Той разкъсва и устата му се пени от страст; цялото му сърце се стреми единствено към порока и изглежда, че в характера му няма нищо добро; а ако все пак има нещо добро, то е подвластно на силата на неговите пороци. Той изобретява начини, за да върши все по-гнусни неща.

Колко ужасни са тези примери! Заради какво ви ги разказвам? Скъпи приятели, аз ви ги разказвам, защото с цялото си сърце искам да окуража и да успокоя онези от вас, които ежедневно носят кръста си, понеже имат такива семейни отношения и такива деца. Това е едно от най-големите нещастия, което може да се случи на човека.

В разглежданият от нас случай, нещастното момче било глухо и нямо. Предполагам, че това не се е дължало на някакъв природен дефект, а на епилепсията и на това, че е било владяно от Сатаната. Толкова често виждаме деца, които са глухи към всички духовни звуци. Към тях са били отправяни молби, но са останали напразни. Те знаят истината, знаят цялата истина, но не знаят силата на истината. Те винаги са споменавани в молитвите на родителите им. Те идват в църквата, посещават Неделното училище и участват в службите за съживление. Те изпитват някакви емоции, когато участват в тези неща, но тези емоции не са твърде силни, защото тези хора приличат на глуха пепелянка, която не можем да омагьосаме, колкото и да се опитваме. Други членове от семейството им биват обръщани към Господа, почти всички членове на семейството им стават християни. Лидия е станала християнка. Господ благоволил да призове младият Тимоти; но този човек остана невярващ и след толкова много усилия и работа, нищо не бива постигнато с него. Сърцето му остава твърдо като диамант и ухото му остава глухо, колкото и много да го упреква собствената му съвест. Това също е много тъжен случай.

Понякога срещам и друг вид хора, които общуват с най-висшето учение, но в тях е влязъл дявола и е изпълнил плътските им умове с лъжливата самонадеяност, че разбират всичко казано в Библията или онова, което става около тях и това принизява стойността им, тъй като демонстрират в живота си отвратителната гнусота, която е в сърцата им. Ако решите да поговорите с тях, те ще ви кажат, че не усещат, че имат нужда от Спасител и че все още не са готови да повярват. Но ще ви уверят, че когато настъпи определеното от Бога време, те ще повярват. Те обичат възвишеното учение на евангелието и не искат да чуят за никое друго учение освен него. Но когато настъпи неделният ден, ако се появи някакво изкушение да отидат на друго място, те ще прекарат времето си с каквото и да е, но не и да отидат в църквата за да се поклонят на Бога, а през седмицата ще извършат всевъзможни грехове. Каквото и изкушение да се появи пред очите им, те тръгват след него. Утехата, която получават от тази своя религия, която ги обгръща като наметало е следната: според тях никой свещеник не говори истината освен един или двама; те вярват, че истината е фатализъм и че единственото, което трябва да правят е да живеят като мъртвите и неодоушевени дървета край реката; че те не са отговорни за нищо; или пък ако са отговорни, те са отговорни само за да поддържат с непоколебима решителност към собствените си първични чувства и емоции. Виждал съм такива хора, които са добри по свой собствен начин, но съм убеден, че е по-лесно някой пияница да повярва в Христос отколкото те. Защото този пъклен фатализъм, чрез който някои хора заместват предопределеността в Библията ги е затворил в желязна клетка, поради което те са недостъпни за помощта и продължават да вършат греха си, отхвърляйки евангелието на Христос, а в същото време се опитват да се представят за експерти по най-трудните тайни на християнското учение.

Братя и сестри, защо се позволява на такива случаи да съществуват? **Защо Господ позволява на дявола да изпълва по такъв начин с грех сърцето на човека?**

Мисля си, че това се прави, за да се покаже реалността на греха. Ако всички имаме морално и почтено поведение, ние щяхме да започнем да си мислим, че грехът не е нищо друго освен една измислица. **Тези храбри грешници ни демонстрират реалността на греха.**

Освен това, по този начин се демонстрира и реалността на божията милост; защото когато такива хора биват спасявани, тогава ние се удивляваме и сме принуждавани да казваме: “В този случай има нещо. Ако човек с толкова твърд характер се разтопи под влиянието на силата на Божията любов, тогава в този случай има нещо величествено.”

Такива случаи ни правят скромни и непретенциозни. **Те ни повалят по гръб и ни позволяват да разберем колко безкрайно безсилен е човека.** Когато не можете да вкарате даже тънкия край на клина в цепнатината, а да не говорим да вкарате целия клин; когато ралото ви се счупи при срещата си с коравата скала; когато върхът на рапирата ви се огъне при допира си с ризницата на противника; **в такива моменти вие изоставяте егото си и отивате при Бога.** **Тогавата разбирате, че имате работа с смъртоносно зло, от което може да ви спаси единствено всевишният.** Душата ви казва: “Господи, протегни ръката си! Направи това и славата ще е твоя!” Ето това вероятно е основната причина; тези случаи съществуват с цел

Бог да получи голямата слава за себе си. Той позволява на дявола да върши всичко по своя си начин. Бог казва: “Сражавай се на свой терен, маневрирай така както си искаш, но аз само с една единствена дума ще унищожа силата ти.” **Той дава на Сатаната огромно предимство и му позволява да се укрепи в душата на човека, с цел победата на Бога над Сатаната да е възможно най-бляскава.** И така, в разглежданият от нас случай ние виждаме картината, в която болестта се подиграва на лекаря, смее се над всичките усилия на човека и не се покорява на въздействието на предписаното лекарство.

Б) А сега да хвърлим поглед да сцената, където се разиграва тази случка. Там присъстват 5 вида участници. Има книжници, които са цинични и подвикват на апостолите: “Ние ви казахме, че ще стане така! Вашият Учител претендираше, че ви е дал власт да прогонвате дяволи от хората. Но това не е вярно, вие не можете да прогонвате дяволи! Хората, които до сега сте излекували всъщност не бяха истински притежавани от дявола. За тяхното излекуване бяха нужни малки усилия, поради което те се подобриха. Тези хора бяха надарени с въображение и ви повярваха поради своя ентусиазъм. Доверчиви будали, вашите заклинания омагьосаха тези хора и те се почувстваха по-добре. Но вие не можете да изгонвате дявол. Вие просто сте самозванци.”

Там е и нещастният баща, който е напълно обезсърчен и казва: “Аз ви го доведох, понеже бях чувал, че вие изгонвате дяволи от хората и си помислих, че ще можете да изгоните дявола от сина ми и той ще бъде излекуван. Но аз съм разочарован от вас. Все пак се надявам, че вашият Учител ще може да направи това, но не съм сигурен, че даже той ще може да се справи. След като такива прекрасни апостоли като вас се опитваха и се провалиха, аз не считам, че има някакъв шанс за мен. **Аз съм пълен с неверие.** Искан ми се въобще да не бях довеждал детето си тук, за да го превръщам в публично зрелище и той да бъде свидетел на вашия провал.” Ето това е клетият баща. Може би той е тук тази сутрин и казва: “О, аз наистина вярвам, но все още съм пълен с неверие. Доведох дъщеря си, за да чуе Божието Слово. Молих се и се борих с Бога докато се молах, но детето ми не е спасено. А друга добра жена казва: “А аз доведох тук съпруга си, но той е продължава да е изпълнен със Сатаната така, както винаги е бил. Принудена съм да се откажа с отчаяние.”

Там са и учениците на Исус, които наистина изглеждат жалки и казват: “Ние не знаем как да изтълкуваме случилото се.” Не можем да ви кажем защо се получи така. Ние казахме същите думи, когато използвахме, когато изгонихме дяволите от другите хора. Принудени сме се откажем да правим опити да изгоним дявола от това момче.” Поради някаква неизвестна причина този случай излиза от обсега на случаите, които ни е възложено да лекуваме.” Поради същата причина и ние понякога чуваме обезсърчени служители на Бога, който след като дълго време са проповядвали на подобни трудни хора като този, казват: “Ние не можем да разберем това. В Библията се казва, че “*Евангелието е Божията сила за спасението на всеки, който вярва.*” (Рим.1:16) Може би причината е, че има хора, които са предопределени да отидат в ада и ние трябва да се откажем да се занимаваме с тях.” **Ето така говорят невярващите служители на Бога или поне част от служителите, когато са обхванати от лоши предчувствия и разочарования.**

На сцената има и тъпна любопитни хора. Те са нито вярващи, нито невярващи и считат, че първо трябва да видят, а след това ще решат. Те казват на учениците: “Хей, опразнете ринга. Ако Исус Христос не е самозванец, ако наистина е Бог, той със сигурност може да излекува това нещастно момче.” И така, пред нас е изпитанието. Тълпата казва: “Ако това момче не бъде излекувано, ние няма да повярваме; но ако бъде излекувано, ние ще повярваме, че Исус Христос е изпратен от Бога.” О, скъпи приятели, колко често при подобни трудни случаи сме мислили по същия начин. Има стотици колебаещи се хора, които наблюдават и казват: “О, след като еди-кой си стана християнин, тогава би трябвало да кажа, че има нещо в това. Ако наистина ние можем да имаме ново сърце и нов дух, тогава аз също ще се обърна към Бога с цялото си сърце.”

Има и пети участник в тази сценка и това е самият дявол. О, колко триумфиращ е бил той! Може би е казал: “Е хайде, опитайте се да ме изгоните от момчето; продължавайте със заклинанията си; проповядвайте ми; плачете над мен; правете каквото искате, но вие не можете да ме изгоните.” Той е стоял там, укрепен в крепостта си в сърцето на нещастното момче. “Правете всичко, на което сте способни, както добро, така и лошо, аз не се страхувам от вас. Аз завладях това момче и няма да го изпусна. Така съм се укрепил в него, че няма сила, която ще е в състояние да го излекува.” Все едно че чуваме, че този подлец крещи от ада за някои хора: “**Да, аз му имам доверие и му позволявам да отиде в църквата на Спържън.** Аз знам, че там има хиляди хора, които усещат силата на Светия Дух, когато обръщат нови хора към Христос, но аз вярвам на този човек. **Христовото учение няма да проникне в сърцето му.** Огромният чук е строшил оковите на много хора, но няма да може да докосне неговите окови, защото те са по-здрави от желязото. Аз не се страхувам за него.” **О, ти, гнусен Сатана! Ако нашият Господ сега дойде тук, ти ще запееш друга песен!** Ако той ти каже: “Излез от него, гнусен дух”, ти с писък ще се върнеш в отвратителната си бърлога; защото неговият глас можа да направи това, което нашият глас никога няма да може да направи. Не е ли лесно да си представим, че подобна сцена може да се случи и в нашата църква? Тук има присмехулници,

има разтревожен баща, има свещеник, който признава безсилието си да излекува детето; има тълпа, която наблюдава; и дявол, който се радва, че тези случаи са неподвластни на човешката сила. От какво повече се нуждаете, за се оживи картината във въображението ви?

В) Но вижте! Господ идва. А, Господ излиза на сцената и тя веднага се променя. Лейтенантите и капитаните от неговата войска не разбират военното изкуство; те действат прибрзано. Десният фланг на фронтната линия е пробит; левият фланг започна да се огъва; центърът е почти разкъсан. Сигналните тръби на противника свирят сигнала на победата. Ето, противникът идва, начело със смъртоносната си артилерия. Какво ще стане с нашата армия? Чакайте! Чакайте! Какво виждам? Облак прах. Кой препуска там? Това е главнокомандващият. Той пита: “Какво правите? Какво правите?” За един миг той разбира, че битката не трябва да се води по този начин. Веднага разбира трудностите на ситуацията и заповядва: “Хей, вие там, напред! В атака! А вие, от другия фланг, отстъпете!” Стрелката на кантара се обръща на другата страна. Самото присъствие на главнокомандващият променя разположението на силите на бойното поле. Сега вие, противниците, можете да ни обърнете гръб и да бягате панически. Същото се е случило и в нашия случай, когато Исус се появил. Неговите лейтенанти и капитани – апостолите – претърпели поражение. Но той идва на бойното поле, оценява ситуацията и казва: “Доведете момчето при мен” и нещастното и измъчено момче, което изпуска пяна от устата си, е доведено при него. Исус казва: “Излез от него ти, нечист дух.” Работата е свършена, победата е постигната, колебаещите се приемат Христос като пророк; устата на присмехулниците са затворени; треперещият баща се радва, а нещастното момче е излекувано.

Но когато Исус Христос дошъл да излекува болното момче, то е било в много лошо състояние. Като че ли самото присъствие на Спасителя утежило положението му. В мигът, в който разбрал, че Исус идва, дяволът започнал да разкъсва и да измъчва жертвата си. Подобно на лош наемател, чийто престой в квартирата свършва и той мрази хазяина си, и прави всичко възможно да му навреди повече, защото е получил съобщение, че ще трябва да напусне. Често пъти непосредствено преди да се обърнат към Господа, хората се чувстват най-зле; тогава има необикновено ярка демонстрация на порочността им, защото тогава дяволът е много разгневен, понеже разбира, че властта му над тези хора свършва.

Конвулсиите на нещастното момче са ужасни. Изглежда, че дяволът ще го убие, преди да бъде излекувано и след най-ужасен припадък момчето пада на земята, бледо и приличащо на труп, поради което някои от наблюдаващите казват: “То е мъртво.” Същото се случва при обръщането към Господа на много от грешните хора. Процесът на обръщането им към Спасителя е ужасен; често пъти работата на дявола вътре в тях, за да им попречи да отидат при Христос е толкова яростна, че ако ги наблюдават от страни, вие може да изгубите всяка надежда. Вие си казвате: “Този човек ще полудее; изострената му чувствителност и силата на агонията на неговия дух ще ограби целия му разум и той ще умре в своя грях.” Но, скъпи приятели, това отново е проява на позора на Сатаната. Тъй като знае прекрасно, че Христос ще освободи нещастния човек, дяволът се нахвърля с цялата си мощ, за да го измъчва, докато има възможност. Имам ли сега, в този момент някой подобен случай сред вас, моите слушатели? Дали дяволът ви измъчва сега? Изпитвате ли изкушение да се самоубиете? Усещате ли подтици на някаква приумица да извършите някакъв голям грях, с цел да удавите мъката си и да задушите гласа на съвестта си?

О, нещастни човече, не прави това, защото моят Господ скоро ще се наведе над теб, ще те хване за ръка и ще те повдигне и утешението ти ще започне, защото нечистият дух е изгонен от теб. А човекът, който е в процес на обръщане към Господа си казва: “О, той сигурно иска да ме унищожи.” Не, душо, **Бог не унищожава тези, които е убедил, че грешат. Никой не оре нива, която не планира да засе.** Ако Бог оре във вас чрез убеждението, той ще посее във вас успокоението на евангелието и вие ще дадете реколта за негова прослава. Така както при плетенето жената първо вкарва острият край на иглата в бримката, а след това издърпва нишката с него, така и в техният случай остротата на съжалението заради греха много бързо ще бъде последвана от сребърната нишка на радостта и на мира, които са характерни за вярата.

И забележете това! Вижте гледката там горе на планината на славата, която се разкрива в израза “Принадлежаща само на Исус.” Несравнимото ѝ излъчване затъмнява всичко друго. Поради това “Принадлежаща само на Исус” стига и до долината. Ненадмината е неговата милост. Запомнете винаги тази гледка, Господ е направил всичко това. Неговата поява на сцената премахва всички затруднения. В такива извънредно трудни случаи винаги ще има и трябва да има ярка демонстрация на Божията сила, която не може да бъде ограничена от нищо. При всички обстоятелства, единствено Господ извършва чудото, за да се възхвалява и слави милостта му.

Г) Стигнахме до последната и най-важна част от тази проповед – отговорът на въпроса: “Защо ние не можем да прогоним дявола?” Нека Господ да ни каже причините, поради които подобни случаи са неразрешими чрез нашата сила.

Спасителят е казал, че **за прогонването на дявола се изисква вяра.** Нито един човек не може да очаква, че ще е инструмент за превръщането на някой невярващ във вярващ, ако не притежава вяра, която да

го накара да повярва, че този невярващ човек ще стане вярващ. Разбира се, подобни неща могат да се случат, но те не са правилото. Ако аз мога да проповядвам с вярата, че слушателите ми ще бъдат спасени, те ще бъдат спасени. Ако аз не вярвам в това, Бог въпреки това може да ги спаси, но няма да почете мен. Разюздените грешници обикновено биват подчинявани на силата на божествената милост чрез служители на Бога, които притежават силна вяра. Забелязали ли сте, че е имало хора, които в миналото са чули само няколко от проповедите на Уайтфийлд и са направили това, което той им е казал? Поради кого те са повярвали в Христос? Поради Уайтфийлд, защото той е бил човек с огромна вяра. Той е вярвал, че изгубените могат да бъдат върнати при Бога, че и най-лошата болест може да бъде победена и че даже и най-отвратителните и развратни грешници могат да бъдат спасени. Той проповядвал пред тях така, все едно че е очаквал, че глухият ще бъде омаян от мелодията на евангелието и умрелият ще бъде събуден от заповедният призив на великото име на Изкупителя. По времето на пастор Роланд Хил в църквата в Съри били обърнати към Исус някои от най-прочутите негодници в Лондон. Защо? Защото Роланд Хил проповядвал евангелието пред големите грешници, вярвайки в истината, че даже те могат да станат християни. По негово време уважаваните хора казвали: “Само най-големите престъпници и негодници ходят да слушат проповедите на г-н Хил.” А той им отговарял: “Да, така е. Аз ги посрещам радушно, защото точно тези хора искам да дойдат при мен.” Почтените хора питали: “Какво хубаво има в това, че тези хора чуват евангелието? Защо пастор Хил се опитва да проповядва на проститутките и крадците?” А Хил отговарял: “Точно тези хора искам да слушат проповедите ми, защото вярвам, че те могат да бъдат спасени.” Изисква се вяра, че другите могат да бъдат спасени, **защото ако човек има вяра колкото синапено зрънце и тя е истинска; такъв човек е могъщ според могъществото на вярата си.** Г-н Хил е притежавал сила на вярата и е бил инструмент за обръщане на много големи грешници към Господа. До преди няколко години беше изцяло безнадеждно човек да се опитва да призовава проститутките да се обърнат към Господа, но няколко човека повярваха, че това може да стане и то стана. Сега мога смело да кажа, че ако тук, в залата има някой много грешен човек, като тези хора, за които вече ви разказах, ако този човек все още не е станал християнин, това е така, защото от нас се изисква вярата, че това може да стане. Ако сме отвели този човек пред Господа и не сме се тревожили за неговото спасение, и Бог не е чул молитвата ни, причината е, че ние не сме вярвали, че този човек може да бъде спасен. **Ако Бог ви дава силата да вярвате, че всеки човек може да бъде спасен, той ще бъде спасен и в това не трябва да има никакво съмнение.**

Но Господ е добавил: “*А този вид дух е изгонван само чрез молитва и пост.*” Какво означава това? Аз вярвам, че Господ ни казва, че има специални случаи, при които обичайното проповядване на Словото и молитвите не се достатъчни. В такива случаи се изисква необикновено силна вяра; а за да се достигне до нея се изисква необикновено силна молитва; а за да се стигне до тази необикновено силна молитва е нужен пост. Няма съмнение, че има нещо специално в призива да се молим, в зависимост от начина, по който се молим. Някои християни използват стандартни молитви и молбите им се основават върху онова, което е уместно, без да се поддават на изблици на чувствата. Други изчакват Светия Дух да ги раздвижи и когато усетят някакви импулси в разума си, те се наслаждават на чувството, че са свободни. Но аз ще ви покажа още по-прекрасен начин. Има хора, които внимават, докато се молят и чакат пред Господа, търсят да зърнат лицето му и упражняват търпението си, докато очакват да бъдат допуснати до Христос. Тези ученици изчакват, докато получат достъпа, към който се стремят.

А каква е целта на постенето? Това е труден въпрос. Очевидно постенето, което често е било практикувано от Исус и той го препоръчва на учениците си, осигурява достъп до особено състояние на молитвения процес. Когато не е пораждено от спазването на религиозния канон, а е навик, свързан с молитвата, постенето несъмнено е полезно. **Не съм сигурен дали не изгубихме най-голямата благословия в Христовата църква, като престаняхме да постим.** Казва се, че в постенето има суеверие, но в миналото вярващите са считали, че е по-добре да изядем една лъжица суеверие, отколкото цяла паница лакомия. Мартин Лутер, чието тяло е било склонно към напълняване, е постел често и е казал, че в нашата плът няма нищо добро. Той разказвал, че плътта му недоволствала, когато постел, но той постел, защото установил, че чувството за глад го стимулира да се моли по-страстно. **Една пуританска книжка, озаглавена “Душата пълнее докато постим” ни разказва за преживяванията на автора докато постел и той потвърждава, че когато е гладен, се моли най-жарко.** Разбира се, някои от вас могат да стигнат до точката на кипене в молитвите си без да постят. Според мен други не могат, поради което, когато отделим цял ден за да се молим за нещо специално, в началото ни е скучно и трудно. Поради това нека проявим твърдост на характера и да продължим да се молим, без да ядем и ще установим, че молитвите ни ще станат по-интензивни. Не препоръчвам този начин на по-слабите хора, но онези от нас, които са по-пълни, са като камъни по земята, а не като птиците в небето. На тези хора препоръчвам да постят, когато се молят за нещо специално.

Когато се молим и сме стигнали до нивото на истинската вяра, тогава грешният човек бива спасяван чрез силата на Бога и Христос е прославян. Нека да направим опит с някой голям грешник и да проверим, дали това е вярно или не. Мисля си, че мога да помоля онези от вас, които обичат хората, да опитат рецептата на Господа и да видят дали даже най-непокорният дявол, който е завладял сърцето на някой човек няма да бъде прогонен от сърцето му в резултат от вашите молитви и постене. Господ да ви благославя в това начинание и дано да ни дари с вяра, която спасява. На него да бъде славата сега и завинаги. Амин.

Как може да бъде илюстрирана вярата?

За да изясня по-добре темата за вярата, ще ви дам няколко илюстрации. Въпреки, че единствено Светият Дух може да ви направи да разбирате, мой дълг и моя радост е да хвърля цялата светлина, която е по възможностите ми и да се моля небесният Бог да отвори слепите очи. Дано и вие да се молите със същата молитва за себе си!

Вярата, която спасява, има своите човешки аналогии.

Вярата е око, което вижда. Чрез окото ние предаваме в мозъка си информация за онова, което е далеч от нас. С едно поглеждане на окото ние можем да отнесем в мозъка си образа на слънцето и на далечните звезди. По същият начин донасяме образа на Господ Исус близо до нас и въпреки, че е далече на небето, Той влиза в сърцето ни. Само гледайте към Исус, защото е абсолютно верен текста на химна, в който се казва: **“Има живот, когато гледаш към Разпънатият на кръста, има живот в този момент за теб.”**

Вярата е ръка, която сграбчва. Когато ръката ни държи нещо в юмрука си, тя прави точно това, което прави вярата, когато приеме Христос и благословиите на Неговото изкупление. Вярата казва: “Исус е мой.” Вярата чува извиняващата кръв и вика: “Приемам я, за да ме извини.” Вярата нарича свое, наследството на умирация Христос. **Исус е дал Себе Си и всичко, което притежава, на вярата.** Вземи това, което милостта е осигурила за теб. Ти няма да бъдеш крадец, защото имаш божествено разрешение: **“И който иска, нека вземе даром от животворната вода”** (Откр.22:17). Онзи, който може да притежава съкровище просто като го сграбчи, наистина е глупав човек, ако остане бедняк.

Вярата е устата, която яде от Христос. Преди храната да може да ни задоволи, ние трябва да я погълнем. Това ядене и пиене са прости неща. Ние с желание поставяме в устата си онова, което е наша храна, след това я преглъщаме, за да попадне в стомаха ни, откъдето хранителните вещества достигат до всички части на тялото ни. В Рим.10:8 Павел казва: **“Словото е близо до теб. То е на устните ти и в сърцето ти.”** Следователно, всичко, което трябва да направим, е да го погълнем и да му позволим да влезе в душата ни.

О, дано хората да имат апетит! Защото човека, който е гладен и види месо пред себе си не е нужно да бъде учен как да яде. Той казва: “Само ми дайте нож и вилица.” Той е напълно подготвен да направи останалото. На сърцето, което наистина гладува и жадува за Христос трябва само да се каже, че Той се дава безплатно и то ще Го приеме веднага. Ако и вашият случай е такъв, не се притеснявайте да приемете Исус. Може да бъдете сигурен, че никога няма да бъдете обвинен, че сте го приели, защото **на тези “които го приеха и повярваха в него, Той даде правото да станат Божи деца”** (Йоан 1:12). Христос никога не връща човек, който е отишъл при Него, а дава право на всички отишли завинаги да бъдат Божии синове.

Ежедневните ни занимания илюстрират вярата ни по много начини. Фермерът заравя семето в земята и очаква то не само да живее, но и да бъде умножено. Той вярва в описания в Библията порядък, че “времето за сеитба и жътва никога няма да престане” и той ще бъде възнаграден заради вярата си. Търговецът предоставя парите си на грижите на банкера и вярва напълно на честността и надеждността на банката. Той оставя капитала си в чужди ръцете и се чувства много по-добре, отколкото би се чувствал, ако златото беше заключено в желязната му каса.

Морякът се доверява на морето. Когато плува, той отделя краката си от дъното и се осланя изцяло на поддържащата сила на океана. **Той не би могъл да плува, ако не се отпусне изцяло върху водата.** (Коментар: Това наистина е първото упражнение и първия урок, който научава човека, който иска да се научи да плува – да разбере, че водата го поддържа. Ако лежи неподвижно по гръб с разтворени ръце и крака, човека остава на повърхността на водата. Д.Пр.) Златарят поставя скъпоценния метал в огъня, който изглежда, че иска да го унищожи, но го изважда отново от пещта, където горещината го е почистила от примесите. Накъдето и да погледнете около себе си, навсякъде ще видите взаимодействие между хората или между човека и природния закон. Така както вярваме в ежедневния живот, така трябва да вярваме в Бог, такъв какъвто е разкрит в Христос Исус.

В различните хора вярата съществува в различна степен, според нивото на тяхното познание или степента на израстването им в милостта. Вярата е нещо повече от простото прилепване към Христос, едно чувство на зависимост и желание да бъдем зависими от Него. Ако отидете на морския бряг, вие може да

видите миди, които са прилепнали към скалите. Ако се приближите тихо до тях и ударите някоя от тези миди със здрава пръчка, тя ще се отлепи от скалата. Но ако се опитате по същия начин да отлепите следващата мида, вие ще установите, че вече сте й изпратили предупредителен сигнал. Тя е чула удара, с който сте ударили нейната съседка и се прилепва към скалата със всичките си сили. Вие няма да можете да я отлепите! Удряйте колкото си искате, по-лесно ще разцепите скалата, отколкото да отлепите мидата от нея. **Мидата не знае много, но се прилепва.** Тя няма познание за геологическото формиране на скалата, но се прилепва. Тя може да се прилепва и е намерила нещо, за което да се прилепи. **Това е цялото познание, с което разполага и тя го използва за своята безопасност и спасение.** Животът на мидата зависи от прилепването ѝ към скалата, а животът на грешния човек зависи от прилепването му към Исус. Вярата на хиляди хора на Бога не е по-голяма от това ниво; те знаят достатъчно, за да се прилепят към Исус с цялото си сърце и душа и това е достатъчно, за да имат мир и вечна безопасност. За тях Исус Христос е техният Спасител, който е силен и велик, вечно стабилна и непроменима скала. Те се прилепват към него, за да спасят живота си и това прилепване ги спасява. Вие не можете ли да се прилепите? Направете го веднага.

Вярата се демонстрира и когато един човек разчита на друг човек, защото знае за неговото превъзходство. Този вид вяра е по-висша, това е вяра, която знае причината за своята зависимост и действа в хармония с това. Не мисля, че мидата има голямо познание за скалата, **но когато вярата расте, тя става все по-интелигентна.** Слепецът се оставя в ръцете на своя водач, защото знае, че приятелят му може да вижда и вярвайки му, върви натам, накъдето го насочва водачът му. Ако клетият човек е спял по рождение, той няма представа какво представлява виждането, но знае, че съществува нещо, наречено виждане, което се притежава от приятеля му. Поради това той доброволно се хваща за ръката на виждащият и се подчинява на указанията му. Да **“живеем въз основа на това, в което вярваме, а не на това, което виждаме”** (2Кор.5:7). **“Благословени са тези, които са повярвали, без да са видели”** (Йоан 20:29). Това е прекрасно описание на вярата. Ние знаем, че Исус има заслуги, власт и благословии, които ние не притежаваме и поради това с радост се оставяме в ръцете му, за да бъде за нас това, което ние самите не можем да бъдем за себе си. Ние му се доверяваме така, както слепецът се доверява на водача си. Той никога не ни разочарова, защото Христос Исус **“според действието на Бога, стана наша мъдрост, праведност, освещение и изкупление”** (1Кор. 1:30). Всяко момче, което ходи на училище, трябва да разчита на вярата си, докато се учи. Неговият учител му преподава география и му обяснява каква е формата на земята и че съществуват някои огромни градове и държави. Самото момче не знае, дали тези неща са верни, единственото нещо, което му остава е да вярва на учителя си и на книгите, с които разполага. Същото трябва да направиш и ти с Христос, ако искаш да бъдеш спасен. Просто трябва да знаеш, защото Той ти казва и да вярваш, защото Той Те уверява, че това е така и да се оставиш в ръцете Му, защото Той ти обещава, че по този начин ще бъдеш спасен.

Почти всичко, което ние с вас знаем, е дошло при нас чрез вярата. Направено е някакво научно откритие и ние вярваме, че е така. На какво основание вярваме, че е така? Въз основата на авторитета на някои прочути учени с изградена репутация. Ние никога не сме правили или виждали техните експерименти, но вярваме на думите им. Трябва да постъпвате по същия начин и по отношение на Исус: вие трябва да сте Негови ученици и да вярвате на думите Му, защото Той ви учи на някои истини. Ти трябва да си Негов клиент и да се оставиш в ръцете Му, защото Той е извършил някои неща. Той е безкрайно по-висш от теб и се разкрива пред съвестта ти като твой Господ и Господар. Ако приемеш Него и думите Му, ти ще бъдеш спасен.

Друга и по-висша форма на вярата е тази вяра, която израства от почвата на любовта. Защо момчето вярва на баща си? Причината, поради която детето вярва на баща си е, че то го обича. Благословени и щастливи са онези, които имат сладката вяра в Исус, която е преплетена с силната им любов към Него, защото това е спокойна увереност. Тези влюбени в Исус хора са очаровани от Неговия характер и са възхитени от мисията Му. Те са носени от любовта и добротата, демонстрирани от Исус и поради това не могат да не му се доверят, защото изпитват силно възхищение, почит и любов към Него.

Любящата вяра в Спасителя е демонстрирана от една жена, която е съпруга на най-известният лекар в наши дни. Тя е болна от сериозна болест, която я измъчва много, но въпреки това жената е изумително спокойна, защото съпругът ѝ е изследвал специално тази болест и е излекувал хиляди хора като нея. Жената въобще не се безпокои, защото се чувства в абсолютна безопасност в ръцете на любимия си човек, в когото талантът и любовта са смесени в най-висшите си форми. Вярата на тази жена е логична и естествена. Погледнато от всяка гледна точка, съпругът ѝ е заслужил тя да му вярва по такъв начин.

Този вид вяра е най-щастливата вяра, която вярващите могат да имат към Христос. Няма друг лечител като Него. Никой не може да спасява като Него. **Ние Го обичаме и Той ни обича, поради това се оставяме в ръцете Му, приемаме всичко, каквото ни предпише и правим всичко, което ни каже.** Ние считаме, че нищо не може да се обърка, докато Той ръководи живота ни, защото Той ни обича твърде много, за да позволи да бъдем измъчвани даже от една ненужна болка. Вярата е коренът на подчинението и това се вижда ясно в

ежедневието. Когато капитанът вярва, че пилота ще вкара кораба му в пристанището, той управлява кораба според указанията му. Когато пътешественикът вярва на водача, че ще го преведе през някое опасно място, той върви по пътеката, по която го води. Когато пациентът вярва на лекаря, той прилежно изпълнява предписанията и указанията му. Вярва, която отказва да се подчинява на заповедите на Спасителя, е само показна претенциозност и никога няма да спаси душата. Ние вярваме, че Исус ни спасява. Той ни посочва къде е пътя на спасението. Ние се подчиняваме на указанията Му и сме спасявани. Не забравяйте това. Вярвайте на Исус и давайте доказателства за вярата си, като правите това, което Той ви е казал.

Забележителната форма на вярата израства върху основата на увереното познание. Тя произлиза от растежа на милостта и е вяра, която се доверява на Исус, защото Той е доказал, че е непогрешимо верен. Една стара християнка имала навика да отбелязва с буквите “И” и “Д” в Библията си онези обещания, които била изпитала в живота си и те са доказали правотата си. **Колко лесно е да вярвате в изпитан и доказал себе си Спасител!** Вие все още не можете да направите това, но ще го направите. Всяко нещо трябва да има своето начало. В определеното време вие ще израснете до силната вяра. Тази зряла вяра не се моли за доказателства и признаци, а смело вярва. Вижте вярата на опитния моряк – аз често съм се удивлявал на нея. Той отвързва швартовите въжета и отплава далече от брега. В продължение на дни, седмици и даже месеци той не вижда друг кораб или бряг. Но въпреки това, денем и нощем морякът плава безстрашно, докато някоя сутрин установи, че е пристигнал точно пред желаното пристанище. Как морякът определя накъде да върви в непрогледната тъмнина? Той вярва на своя компас, на морските карти, на своя секстант и на небесните тела. Подчинявайки се на техните указания, без въобще да вижда брега, той направлява кораба си толкова точно, че не е нужно да прави промени на курса, за да влезе в пристанището. **Удивително нещо е да се плава с платна или с двигател, без да се вижда брега.** От духовна гледна точка е благословение човек да навлезе толкова навътре в морето, че да не вижда брега. Славно нещо е да бъдеш далеч навътре в океана на божествената любов, да вярваш в Бога и да пътуваш към небесата, направляван от Словото на Бога. *“Благословени са тези, които са повярвали, без да са видели”* (Йоан 20:29). Накрая на тях ще бъде дадено изобилно посрещане и сигурно пътуване. Ще се доверите ли на Бога в Исус Христос? Тук ви оставям с радостна увереност. Елате с мен и вярвайте на нашия Отец и на нашия Спасител. Елате веднага.

Как се дава разкаянието?

Върнете се към великият текст: *“Бог го издигна до дясната си страна като Водач и Спасител, за да може израелтяните да се покаят и Бог да прости греховете им”* (Деян. 5:31 – мой превод). Нашият Господ Исус Христос е бил издигнат високо, за да може милостта да се спусне надолу. Неговата слава е използвана, за да се разпространи по-широко милостта Му. Господ е направил крачка нагоре с цел да занесе вярващите грешници нагоре със Себе си. Той е издигнат, за да дава разкаяние и ние ще видим това, ако си припомним няколко велики истини.

Работата, която е извършил нашият Господ Исус е направила разкаянието възможно, достъпно и приемливо. В Закона не се споменава за разкаянието, но е казано ясно: *“Душата, която греши, тя ще умре”* (Йез.18:20). Ако Господ Исус не беше умрял и не беше възкръснал отново, ако не беше отишъл при Отца, каква щеше да е стойността на вашето и моето разкаяние? Ние можем да усетим угризението на съвестта и неговите ужаси, но никога не изпитваме разкаянието с неговите надежди. **Като естествено чувство, разкаянието е обичайно задължение, което не заслужава висока оценка. И наистина, разкаянието дотолкова е примесено с егоистичния страх от наказанието, че и най-благоприятно положението, подобрява много положението. Ако Исус не се беше застъпил и не беше заслужил високопоставеното си положение, сълзите ни нямаше да имат по-висока цена от вода, която е разляна на земята.** Исус е издигнат нависоко, за да може чрез добродетелта на застъпничеството Му, разкаянието да има място пред Бога. Исус ни дава разкаяние, защото Той поставя разкаянието в положението да бъде приемливо, което то иначе никога нямаше да може да заеме.

Когато Исус е бил издигнат нависоко, Духът на Бога се е излял, за да изработи всички необходими милости в нас. Светият Дух създава разкаяние в нас, като по свръхестествен начин обновява природата ни и изважда каменното ни сърце от плътта ни. О, не сядайте и не се напъвайте да изтискате сълзи от очите си! **Разкаянието не произтича от нежелаещата природа, а от незаслужено получаваната и идваща от Бога милост. Не се усамотявайте в стаята си и не се бийте в гърдите, за да изтръгнете от каменното си сърце чувства, които липсват там. Вместо това идете на Голгота и вижте как е умрял Исус.** Погледнете нагоре към хълма, откъдето идва помощта. Светият Дух е дошъл с цел да затъмни духовете на хората и да им вдъхне дух на разкаяние, така както веднъж се е носел над хаоса и е поставил всичко в ред. Помолете се на Него: “Благословени Душе, пребивавай в мен. Направи ме да бъда нежен и със съкрушено сърце, за да

мразя греха и искрено да се разкайвам заради него.” Той ще ви чуе и ще ви отговори.

Помнете също, че когато нашият Господ Исус беше издигнат, Той не само ни даде разкаяние, пращайки ни Светия Дух, но освети всички дела на природата и се погрижи за великият завършек на нашето спасение, за да може всеки от тях да ни призовава да се покаем, независимо дали това е кукуригането на петела, както е станало с Петър, или разтърсването на затвора от земетресението. **Селейки отгласно на Бога, нашият Господ Исус управлява всички неща, тук долу на земята и ги прави да работят съвместно за спасението на изкупените от Него хора.** Исус използва както горчивите, така и сладките неща, изпитанията и радостите, за да могат да произведат в грешните хора по-добро отношение към техния Бог. Бъдете благодарни за грижите на Бога, които са ви направили беден, болен или тъжен, **защото чрез всичко това Исус работи в живота на вашия дух и ви обръща към Себе си.** Често пъти Божията милост пристига до вратата на сърцето ви, яздейки черния кон на нещастиято. Исус използва цялата гама на ежедневието ни, за да ни спечели от земята и да ни убеди да отидем на небето. Исус е издигнат на трона на небето и на земята, за да може, чрез целия процес на Неговото провидение, да подчини и превърне твърдите сърца в милостиво омекнали чрез разкаянието.

Между другото, Исус работи и в този момент чрез всички нашепвания на съвестта, чрез Своята Библия, чрез хората, които ни говорят от Библията, чрез молещите се приятели и чрез честните сърца. Той може да ви изпрати някаква дума, която ще удари каменното ви сърце така, както скалата е била ударена от жезъла на Моисей и да направи от сърцето ви да потече потокът на разкаянието. Исус може да ви припомни някой разбиващ сърцето ви текст от Светото Писание, който веднага ще ви завладее. По мистериозен начин Той може да ви принуди да омекнете и да накара светото разположение да духа да влезе във вас тогава, когато най-малко очаквате. Бъдете сигурен, че Онзи, който е напуснал тази земя в слава, възкресен в целия блясък и величие на Бога, има изобилие от начини, за да накара да се разкаят онези, които дарява със Своето опрощение. Даже в този миг той чака, за да ви даде разкаяние. Помолете го веднага да ви го даде.

Наблюдавайте с голямо успокоение, че Господ Исус Христос дава това разкаяние на най-неподходящи според нас хора. **Той е издигнат, за да дава разкаяние на Израел. На Израел! В дните, когато апостолите са изричали тези думи, Израел е бил народ, който най-вулгарно е извършвал грехове срещу светлината и любовта и се осмелил да настоява за убийството на Исус с думите: “Нека кръвта му тежи на нас и нашите деца”** (Мат.27:25). **Но въпреки това, Исус е бил издигнат, за да даде разкаяние на тези хора! Какво чудо на милостта!** Даже ако си бил издигнат до най-блестящата светлина на Христос, но си я отхвърлил, за теб все още има надежда. Ако си извършил грях срещу съвестта, срещу Светия Дух и срещу любовта на Исус, все още има място за разкаяние. Въпреки, че може да си толкова коравоврат като невярващите израилтяни от миналото, смекчаването все пак може да дойде при теб, тъй като Исус е издигнат и облечен с неограничена власт. На онези, които са отишли още по-далеч в беззаконието и са извършили някакъв много тежък грях ще кажа, че Господ Исус е издигнат, за да дава и на тях разкаяние и да опрости греховете им. Щастлив съм, че имам възможността да съобщавам толкова пълно и всеобхватно Евангелие! Щастливи сте и вие, че ви е дадена възможността да чувате и да четете Евангелието!

Сърцата на децата на Израел са станали твърди като диамант. Мартин Лутер считал, че е невъзможно някой евреин да бъде убеден да стане християнин. Ние съвсем не сме съгласни с него в това отношение, но въпреки това трябва да признаем, че през вековете потомството на Израел е било извънредно твърдоглаво в неприемането на Спасителя. Бог е имал пълно основание, когато е казал: *“Израел не Ме искаше”* (Пс.81:11) както и *“При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха”* (Йоан 1:11). Но въпреки това, като представител на Израел, нашият Господ Исус е издигнат, за да дава разкаяние и прошка на Израел. Възможно е ти да не си евреин, но въпреки това да имаш много коравоврато сърце, което в продължение на много години се е противопоставяло на Господ Исус. Въпреки това, нашият Господ може да те накара да се разкаеш. Може би, подобно на Уилям Хоне и ти ще се почувстваш убеден да напишеш нещо, когато се предадеш пред божествената любов. Този човек е автор на някои книги за забавление, наречени “Ежедневна книга” и е бил отявлен атеист. Но когато се покорил на божествената милост, той написал:

Най-гордото сърце, което някога е туптяло,
се покори в мен.

Най-непокорната воля, която някога се е изправяла,
за да презре делото Ти и да помага на враговете Ти,
беше покорена, Боже мой, от Теб.

Да бъде изпълнена Твоята, а не моята воля
и моето сърце завинаги да бъде Твое.

Изявен си чрез могъщото си Слово,
Спасителю мой Христе, Боже мой, Господи мой,
Твоят кръст ще бъде моят белег.

Господ може да даде разкаяние на най-малко очакваните хора, може да превърне лъвовете в агнета и гарваните – в гълъби. Нека да гледаме към Него, за да може тази велика промяна да се извърши в нас. Несъмнено размишляването за смъртта на Христос е един от най-надеждните и бързи методи за спечелване на разкаянието. **Не сядайте и се опитвайте да изпомпвате разкаяние от пресъхналия кладенец на порочната си природа.** Против законите на мозъка ви е да предполагате, че можете да заставите душата си да достигне до благословеното състояние на разкаянието. **Заведете сърцето си с молитва при Онзи, който разбира това и кажете: “Господи, очисти го. Господи, обнови го, Господи вдъхни разкаяние в това сърце.”** Колкото повече се опитвате да произведете каещи се емоции в себе си, толкова повече ще се разочаровате, но ако благодарите с вяра на Исус за това, че е умрял заради вас, разкаянието ще избликне от вас.

Представете си как Господ е пролял кръвта на сърцето си, защото ви е обичал. Представете си агонията и кървавата пот, кръста и страданията. А докато правите това, Онзи, който е понесъл всичките тези мъки, ще погледне към вас и чрез този поглед ще направи за вас това, което е направил за Петър, за да можете и вие да излезете навън и да заплачете горчиво. Онзи, който е дошъл за вас може, чрез милостивия Си Дух, да ви направи мъртви за греха. Онзи, който е заминал в слава като ваш представител може да привлече душата ви след Себе си, далеч от злото в посока към светостта.

Ще бъда доволен, ако успеете да запомните поне тази единствена мисъл. Не търсете под леда, за да откриете огън, нито се надявайте, че ще намерите разкаяние в собственото си плътско сърце. Погледнете към Онзи, който е жив, за да живеете. Погледнете към Исус, за да намерите всичко, от което се нуждаете между вратата на ада и вратата на рая. Никога не търсете на друго място за каквото и да е от онова, което Исус обича да дарява, **а помнете, че Христос е всичко.**

Какво очакваме?

Аз чух една история, мисля си, че е от северната част на страната. Един пастор се отбил в дома на една бедна жена с намерението да ѝ даде помощ, защото знаел, че е много бедна. Държейки парите в ръката си, той почукал на вратата ѝ, но тя не отговорила. Пасторът си помислил, че жената не е в къщи и си заминал. Скоро след това я срещнал в църквата, казал ѝ, че си е спомнил за нуждата ѝ и добавил: “Аз ходих у вас и почуках няколко пъти, но тъй като нямаше отговор, предположих, че сте излезли.” “А по кое време идвахте у нас, господине?” “Беше около обяд.” “О, Боже, аз ви чух, господине и толкова съжалявам, че не се обадох, но си помислих, че на вратата чука човекът, който събира наема.” Много бедни жени знаят какво означава това. **Но сега най-искреното ми желание е да бъда чул от вас и поради това ви казвам, че не ви безпокоя, за да събера наема.** Наистина, темата на тази проповед не е защото искам нещо от вас, а просто да ви кажа, че **спасението е единствено по милост, което означава, безплатно, гратис, без нищо да се плаща.**

Често пъти, когато ние, пасторите, се стараем да спечелим нечие внимание, нашият слушател си казва: “Ох! Сега ще започне да ми разказва за задълженията ми. Това е човекът, който ни напомня какво дължим на Бога, но аз съм сигурен, че нямам никакви пари, с които да платя задължението си. Ще се престоря, че ме няма вкъщи.” **Не, тази проповед не е достигнала при вас, за да изисква нещо от вас, а да ви донесе нещо. Ние няма да говорим за закона, задълженията и плащането, а за любовта, добротата и прощката, за милостта и за вечния живот.**

Поради това, не се дръжте така, все едно че не сте у дома, не запушвайте ушите си и сърцето ви да не се изпълва с пренебрежение. Аз не искам нищо от вас в името на Бога или на някой човек. Целта ми не е да ви връча някакво изискване, а да дойде при вас в името на Бога, за да ви донесе безплатния дар, който ще е на ваше разположение, както и да получите вечната радост.

Отворете вратата и позволете на проповедта ми да влезе. **“Елате сега, за да разискваме, казва Господ”** (Ис.1:18). Самият Господ ви кани на конференция, за да обсъдите вашето непосредствено и вечно щастие и Той не би направил това, ако не беше добронастроен към вас. **Не отказвайте на Господ Исус, който чука на вратата ви,** защото чука с ръка, която е била прикована към кръста заради вас, такъв какъвто сте. Тъй като единствената Му цел е вашето добруване, отворете ушите си за думите Му и елате при Него. Слушайте старателно и позволявайте на добрата дума да проникне в душата ви. Може би е дошъл часът, когато навлизате в онзи нов живот, който е началото на небесата. **“Вярата идва чрез слушане”** (Рим.10:17)., а четенето е вид слушане; вярата може да дойде при вас, докато четете тази проповед. И защо не? О, благословени Душе на цялата милост, направи това да се случи!

Какво представлява вярата?

Каква е вярата, за която е казано: *“Защото по Божията благодат сте спасени чрез вярата”* (Еф.2:8)? Има много описания на вярата, но почти всички описания, които съм чувал, са ме карали да разбирам още по-малко, отколкото съм разбирал преди да ги чуя. Някой беше казал, че когато прочете неясен текст, който се опасява, че ще бъде възприет неправилно, има голяма вероятност това наистина да се случи, независимо че полага всички усилия да обясни казаното в този текст. *Ние сме в състояние да разясняваме смисъла на вярата дотогава, докато всички се объркат относно нейния смисъл.* Надявам се, че аз няма да допусна тази грешка. Вярата е най-простото от всички неща *и вероятно поради нейната простота е толкова трудно да бъде обяснена.*

Какво представлява вярата? Тя е съставена от три неща: **познание**, **увереност** и **упование**. Първо идва познанието. *“А как да повярват, ако не са чули за него”* (Рим.10:14). Аз искам да бъда информиран за някой факт, преди да съм в състояние да си съставя мнение за него. *“Вярата идва след като хората чуят Благата вест”* (Рим.10:17). *Първо трябва да чуем, за да можем да знаем какво е онова, в което трябва да вярваме.* *“И онези, които познават името Ти, уповават на Теб, защото Ти, Господи, не си оставил онези, които Те търсят”* (Пс.9:10). *Нивото на познанието е от съдбоносно значение за вярата* и това обяснява важността на получаването на познание. *“Преклонете ухото си и елате при Мен, послушайте – и душата ви ще живее”* (Ис.55:3).

Това са думите на древният пророк и те все още са част от Евангелието. Изследвайте Библията и вижте какво учи Светият Дух за Христос и за Неговото спасение. Търсете, за да познаете Бог. *“Който отива при Бога, трябва да вярва, че той съществува и възнагражда всеки, който наистина го търси”* (Евр. 11:6). Дано Светият Дух да ви даде **духът на познанието** *и да се страхувате от Бога!* Знайте Евангелието, знайте какво представлява Добрата Новина, какво казва тя за безплатната прошка и за промяната на сърцето, за приемането в Божието семейство и за безбройните други благословии.

Познайте специално Христос Исус, Божият Син, Спасителят на хората, който се присъедини към нас чрез човешката Си природа, но въпреки това остана едно с Бога. По този начин Той беше в състояние да действа като посредник между Бога и човека, в състояние да постави ръката Си и върху двамата и да играе ролята на съединителна връзка между грешника и Съдията на цялата земя. Стремете се специално да опознавате учението за жертвата на Христос, защото точката, върху която се фокусира спасяващата вяра е следната: *“Бог помирява света със себе си чрез Христос, без да държи хората отговорни за прегрешенията им.”* (2Кор.5:19). Знайте, че Исус *“стана проклет вместо нас; защото е писано: Проклет е всеки, който виси на дърво”* (Гал. 3:13). Пийте жадно от учението за заместващата работа на Христос, защото в него се намира възможно най-сладкото успокоение за виновните синове на човечите, защото *“Бог направи този, който нямаше грях, да стане грях заради нас, за да може чрез него ние да станем праведни пред Бога”* (2Кор.5:21). **Вярата започва със знанието.**

Тогава разумът започва за вярва, че тези неща са истина. Душата вярва, че Бог съществува и чува плаحوвете на искрените сърца, че евангелието е от Бога, че оправдаването чрез вяра е велика истина, която Бог разкрива в тези последни дни чрез Своя Дух по-ясно отколкото преди. Тогава сърцето започва да вярва, че Исус наистина е нашият Господ и Спасител, Изкупителят на хората, Пророкът, Първосвещеникът и Царят на хората Си. Всичко това е възприемано като неоспорима истина, която не се подлага на съмнение. Моля се незабавно да стигнете до това състояние. Твърдо вярвайте, че *“кръвта на неговия Син Исус ни очисти от всякакъв грях”* (1Йоан 1:7), че неговото жертвоприношение е окончателно и е напълно прието от Бога за сметка на хората, *за да може онзи, който вярва в Исус да не бъде осъден.* Вярвайте в тези истини така, както вярвате и в другите твърдения на Библията, защото разликата между обикновената вяра и спасяващата вяра се състои основно в обекта, в който вярваме. Вярвайте в свидетелствата на Бога така, както вярвате в думите на собствения си баща или приятел. *“Щом като приемаме свидетелството на хора, трябва да признаем, че свидетелството на Бога е по-значимо”* (1Йоан 5:9).

До тук направихте крачки към вярата и ви е нужна само още една съставна част, за да я окомплектовате напълно – **увереността**. Оставете се в ръцете на милостивия Бог; надявайте се на благоволенieto на Бога. Доверете душата си на умрелият и жив Спасител, измийте греховете с изкупителната кръв, приемете Неговата безгрешна праведност и всичко ще бъде добре. Доверете се на даващата живот кръв на вярата, защото без нея няма спасителна вяра. Пуританите имали навика да използват думата “лежане.” Това означавало човек да лежи върху нещо. Отпуснете се с цялата си тежест върху Христос. Още по-добра илюстрация би било ако кажа, излегнете се с цялата си дължина върху древната скала. Опрете се на Исус. Оставете се в ръцете Му. Когато направите това, вие ще демонстрирате спасяващата вяра. Вярата не е нещо, правено слепешком, защото вярата започва с познанието. Вярата не е налучкване, защото вярата се основава на факти, за които е сигурна. Вярата не е непрактично и

въображаемо нещо, защото вярата се доверява и уповава съдбата си на истината от откровението. Това е един от начините да се опише какво е вярата.

Нека отново да се опитам. Вярата е увереност, че Христос е това, което е казал, че е и ще направи това, което е обещал да направи и след това да очакваме това от Него. Според Библията, Исус Христос е Бог в човешко тяло, който е с безгрешен характер и е бил направен жертвоприношение за греха в наша полза и е понесъл греховете ни на кръста. Библията говори за Него, че Той е поставил край на греха и е донесъл вечната праведност. Свещеното Писание ни казва, че Той беше възкресен от смъртта (1Кор.15:4), че Христос *“винаги живее да се застъва”* за нас. (Евр.7:25), че Той е влязъл в слава и са му поверени небесата от името на Неговите хора **и че Той скоро ще дойде отново, за “да съди земята; ще съди вселената с правда и племената – с правота”** (Пс.98:9). Ние трябва най-твърдо да вярваме, че това е така, защото това е свидетелството на Бога Отец, когато е казал: *“Това е моят Син. Той е избранникът ми. Него слушайте”* (Лука 9:35). Същото свидетелства и Бог Светия Дух, защото Духът свидетелства за Христос както в Библията, така и чрез чудесата и работата Си в сърцата на хората. Ние трябва да вярваме, че това свидетелстване е истина. Вярата е убедена, че Христос ще направи онова, което е обещал: че след като е обещал, че няма да отхвърли никой, който отиде при Него, сигурно е, че Той няма да отхвърли и нас самите, ако отидем при Него. Вярата е убедена, че тъй като Исус е казал: *“Водата, която ще му дам, ще се превърне вътре в него в извор, от който ще блика вечен живот”* (Йоан 4:14), това наистина трябва да е вярно. Вярата е убедена, че ако вземем тази жива вода от Христос, тя ще пребивава в нас и ще извира от нас като поток от свят живот. Христос ще изпълни това, което е обещал и ние трябва да вярваме в това, за да сме в състояние да потърсим извинение, оправдание, запазване и вечна слава от ръцете Му, така както е обещал да ги даде на онези, които вярват в Него.

Тогава идва ред на следващата стъпка. Исус е това, което е казал, че е. **Исус ще направи това, което е казал, че ще направи**. Следователно, всеки от нас е длъжен да вярва в Него, казвайки си: “Той ще се отнесе към мен така, както е казал и ще направи за мен това, което е обещал да направи. Оставям се в ръцете на Онзи, който е назначен да спасява, за да може Той да ме спаси. Разчитам на обещанието Му, че ще направи онова, което е казал.” Ето това е спасяващата вяра и онзи, който я притежава, има вечния живот. Каквито и да са опасностите и трудностите му, каквато и да са тъмнината и унието му, каквито и да са слабостите и греховете му, онзи, който вярва в Христос Исус не е и никога няма да бъде осъден. **Дано това обяснение да ви помогне!**

Вярвам, че то може да бъде използвано от Духът на Бога, за да ви насочва към незабавния мир. *“Не се страхувай, само вярвай.”* Вярвай и ще бъдеш спокоен. **Страхувам се да не се задоволите само с това, че сте разбрали какво трябва да направим, но въпреки това никога да не го направите**. По-добре е човек да има минимална вяра, която обаче прилага в живота си, отколкото да притежава най-добрия идеал, но никога да не го прилага в живота си. Най-важно от всичко е незабавно да повярваме в Господ Исус. Различията и дефинициите нямат никакво значение. Гладният човек яде, независимо че не разбира от какво е съставена храната му, каква е анатомията на устата му или как протича процесът на храносмилането. Той живее, защото яде. Друг много по-умен от него човек може да е запознат напълно с науката за храненето, но ако не яде, ще умре, въпреки цялото си познание. Няма съмнение, че сега в ада има много хора, които са имали познания и разбиране за учението на вярата, но не са вярвали. От друга страна, никой, който вярва в Господ Исус Христос няма да бъде отхвърлен, независимо че не е в състояние интелигентно да дефинира вярата си. Приемете Господ Исус в сърцето си и ще живеете вечно! *“Който повярва в Сина, има вечен живот”* (Йоан 3:36).

Моят Изкупител е жив

Постоянно ви говоря за разпнатият на кръста Христос, който е великата надежда за виновните хора, **но е мъдро да помним, че нашият Господ е възкръснал от смъртта и живее вечно**. От вас не се изисква да вярвате в мъртвия Исус, а в Исус, който, въпреки, че е умрял заради греховете ни, е бил възкресен отново заради нашето оправдание. Вие веднага можете да идете при Исус като при жив и съществуващ приятел. Той не е някакъв спомен, а постоянно присъстваща Личност, която ще чуе молитвите ви и ще им отговори. Той живее, за да извършва работата, заради която е някога е пожертвал живота Си. Той седи отдясно на Отца и се застъпва за грешните хора и поради това е в състояние да спаси всеки човек, който отива при Бога чрез Него. Елате и опитайте този жив Спасител, ако до сега не сте направили това.

Освен това, този жив Исус е възвисен до величието на славата и властта. Сега Той не скърби като смирен човек пред враговете си, нито работи като дърводелски син, защото е издигнат високо над всяка власт и над всеки човек на земята. Отец му е дал цялата власт както на небето и така на земята и Той

упражнява високопоставеното си положение, като върши работата Си чрез милост. Чуйте какво са свидетелствали Петър и другите апостоли за Исус пред първосвещеника и симетрична: *“Богът на нашите предци възкреси Исус, когото вие убихте, като го разпънахте на кръст. Бог го издигна от дясната си страна като Водач и Спасител, за да може израелтяните да се покаят и Бог да прости греховете им”* (Деян.5:30-31).

Славата, която обгръща възкресеният Господ трябва да вдъхва надежда в гърдите на всеки вярващ човек. **Исус не е някаква посредствена личност; Той е “Спасителят и Великият.”** Той е коронован и възцарен като Изкупител на хората. На Него е дадено законното и изключително право да решава дали човек ще живее или ще загине; Отец е подчинил всички хора под властта на Сина, за да съживява когото си поиска. Каквото Исус отвори, никой човек не може да затвори. Само една Неговата дума е достатъчна, за да може човекът, който е окован с веригите на греха и осъждането да бъде освободен мигновено. Той протяга сребърният Си скиптър и когото докосне, той живее.

За нас е добре, че едновременно с грехът, плътта и дявола, живее и Исус. Добре е, че каквито и поражения да са ни причинили грехът, плътта и дявола, Исус има по-голяма власт от тях, за да ни спасява.

Цялата Му възвишеност и всичките Му способности са в наша полза. *“Той е възвисен, за да бъде”* и е възвисен, *“за да дава.”* Той е възвисен, за да бъде Принцът и Спасителят, за да може да ни дава всичко, което е нужно, за да се постигне спасение за всеки, който отиде и се подчини на волята Му. Исус ще използва всичко, което притежава, за да спаси грешния човек и ще направи всичко възможно, за да демонстрира изобилието на Своята милост. Той свързва Своего царуване със спасителната Си дейност, все едно, че не би могъл да има едното без другото. Той казва, че високопоставеното Му положение е предназначено да носи благословение на хората, все едно, че те са цветята и короната на Неговата слава. Има ли нещо по-вдъхновяващо за повишаване надеждите на търсещите грешници, които търсят Христовата опека?

Исус е изтърпял огромно унижение, поради което на Него подобава да бъде възвисен. Чрез това унижение Той е постигнал и е издържал на всичко, според волята на Отца, поради което е бил възнаграден да бъде възкресен в слава. Той използва Своего издигане в полза на Своите хора. Издигнете очите си към тези върхове на славата, откъдето ще дойде помощта за вас. Съзерцавайте славата във висините на Принцът и Спасителя. Не е ли най-голямата ни надежда, че Господът на всички е Спасителят на грешните хора? Ние имаме Приятел в съдебната зала. Да, ние имаме Приятел на трона. Той ще използва цялото си влияние в полза на онези, които Му поверят работите си. Един поет е описал това много добре:

Той живее вечно, за да се застъпва
 Пред лицето на Своя Отец;
 Душо моя, повери Му твоя случай, за да се застъпи,
 Не се съмнявай в милостта на Отца.

Ела и предай делото си в ръцете на Онзи, чиито ръце някога бяха пронизани от гвоздеите, а сега е прославен чрез печата на царската власт и почести. Делото на нито един човек не е било загубвано, когато е било поверявано на този велик Защитник.

Небесен образец за нашия земен живот

“Да се изпълни волята ти на земята така, както е изпълнена на небето.” (Мат.6:10 – мой превод)

Волята на нашия Отец сигурно ще бъде изпълнена, защото Господ *“действа според волята си сред небесната си армия и сред жителите на земята.”* (Дан.4:35 – мой превод) Нека да се съгласяваме, че Божията воля ще бъде изпълнена и да не искаме да я променяме. Тази “воля” може да ни струва скъпо, **но нека никога да не противопоставяме волята си на Божията воля.** **Нека умовете ни да бъдат изцяло покорни на Божият ум.** Божията воля може да ни причини тежка загуба и болест, но нека да се научим да казваме: *“Той е Господ: нека да прави това, което счита, че е добро.”* Ние трябва да се подчиняваме на Божията воля и да се съгласяваме с нея така, че да се радваме по време на изпитанията, през които тя ни превежда. **Това е трудно за постигане, но ние трябва да се стремим да го достигнем.** Онзи, който ни е научил на тази молитва, се е възползвал от нея най-свободно и неограничено. Когато кървавата пот се появила на лицето му и когато е бил обхванат от всички страхове и трепети на необикновено силно страдащ човек, Исус не започнал да оспорва присъдата на Отца, а преклонил главата си и извикал: *“Но не както аз искам, а както ти искаш.”* (Мат.26:39) Когато понасяме скъпа лична загуба или когато сме свидетели на смъртта на най-добрите си приятели, нека да знаем, че това е добро и да казваме най-искрено: *“Нека да бъде изпълнена волята на Господа.”*

Бог знае кое ще послужи най-добре на милостивите му планове. На нас ни се струва тъжно прахосване на човешки живот, когато един след друг хора отиват в някой обхванат от малария район и загиват, опитвайки се да спасят езичниците, но безкрайният разум може да оценява ситуацията много по-различно от нас. Ние питаме защо Господ не извършва чудо и не защитава живота на своите пратеници от косата на смъртта. Никой не ни обяснява защо, но трябва да има някаква причина, **защото волята на великият Отец е обобщение на мъдростта**. Причините остават неизвестни за нас, защото иначе нямаше да има място за нашата вяра; а Господ харесва, когато има достатъчно голям простор за милостта му. Нашият Бог не прахосва живота на нито един светец и не прави нищо безцелно или напразно. **Той ръководи всички неща според волята си, която е безгрешна**. Ако Бог можеше да ни дари със своето всезнание, ние не само щяхме да се съгласим със смъртта на слугите му, но и щяхме да се противопоставим на техния по-дълъг живот. Същото щеше да е вярно за собственият ни живот или смърт. “За очите на Господа е скъпоценна смъртта на неговите светии”; поради това ние сме сигурни, че той не ни измъчва чрез тежката загуба, без тя да е придружена от неговата любов.

Принудени сме да виждаме как негови мисионери са убивани един след друг в разцвета на силите си, защото Бог има основания, които са убедителни за него, въпреки че на нас ни изглеждат неясни, които примерно налагат чрез героична жертва на бъдат поставени, например основите на църквата в Африка. Господи, ние не те молим да ни обясниш основанията си. Ти можеш да ни предпазиш от огромно изкушение като се скриеш от нас; защото ако сега извършваме грях, питайки те са причините, много скоро можем да отидем по-далече и да те провокираме, като започнем да оспорваме основанията ти. **Онзи, който изисква Бог да му съобщи основанията си, не е способен да ги възприеме и да ги разбере**. Високоуважаваните хора, които Господ взе от нас през тази година, несъмнено не са загуба за великата му кауза.

Вижте огромните камъни, които с цената на огромен труд и пари са докарани от кариерата до брега на морето, за да се изгради пристан или вълнолом. Възможно ли е те умишлено да бъдат хвърляни в морските дълбини? Морето ги поглъща! Означават ли това, че толкова много труд е прахосан на вятъра? Тези живи камъни можеха да бъдат вградени в сградата на нов храм на Бога; защо трябваше вълните да ги погълнат? Ние продължаваме да наблюдаваме как камъните продължават да потъват в морето. Няма ли да престане ненаситната бездна да ги поглъща? Уви, толкова много скъпоценен материал трябва да бъде загубен! **Но материалът не е загубен. Нито един камък не е похабен напразно**. Така Господ полага основата на своето пристанище, което ще служи за укритие на хората. “Милостта ще бъде изградена завинаги.” В определеното време от дълбините ще се издигнат огромни стени и тогава няма да питаме за причините, поради които преди това е имало загуби. **Мир на паметта за умрелите герои!**

Хора умират, за да може каузата да живее. “Отче, да се изпълни твоята воля.” С тази молитва на устните ни нека да се покланяме ниско с детска покорност на волята на великия Йехова и след това отново да пристъпваме смело и решително към святата си служба на Бога. Въпреки че следващата година още повече слуги на Бога ще загинат, и по-следващата и т.н., въпреки това ние трябва да продължаваме да се молим с думите: **“Да се изпълни волята ти на земята така, както е изпълнена на небето.**” Сърцето ми е натъжено поради смъртта на обичаният Хартли и на онези благородни мъже, които преди него отидоха в “гроба на белия човек.” Аз съм се срещал с него, защото за мен беше радост да му помагам в продължение на 3 години в подготовката на мисионерската му служба. Уви, тази подготовка даде толкова малко видими резултати. **Той замина, пристигна на мястото, където щеше да служи и умря**. Сигурно Господ е искал да го използва и след това: ако не го направи проповедник на местното население, той сигурно е имал намерение Хартли да проповядва на нас. За всеки умрял мисионер мога да кажа: “Той е умрял, но продължава да говори” и “Верни и в смъртта”, те ни вдъхновяват чрез примера си. Умрели без съжаление, участвайки в каузата на Господа, те ни напомнят, че и ние самите сме негови длъжници. Техните духове, които са се издигнали до неговия трон са връзки между земната църква и небесното множество, което прославя Господа. Нека мислите ни да не са насочени надолу към гробовете им, а да се обръщат нагоре към тронове им. Разглежданият от нас стих не сочи ли с пламтящ пръст от земята към небето? **Скъпите ни хора, които са умрели не очертават ли една линия между тези два свята?**

Ако тестът на Господната молитва не беше продиктуван от самият Господ Исус, ние можехме да си помислим, че тези думи са твърде смели. Възможно ли въобще тази земя, която е просто една капка, да докосне огромното море на живота и светлината на небето и да не се изгуби в него? **Възможно ли е земята да си остане земя, но въпреки това да бъде направена да стане като небето?** Земята няма ли да изгуби индивидуалността си в този процес? Тази земя е роб на суетата, замъглявана е от невежеството, осквернена е от греха, набръчкана е от мъката, може ли светостта да живее в нея така, както на небето? Нашият Небесен Инструктор не би ни учил да се молим за невъзможни неща; той е поставил тези молби в устата ни, с цел те да бъдат чути и на тях да бъде отговорено. Това е велика молитва и в нея има оттенък на безкрайността.

Може ли земята да бъде приведена в хармония с небето? Тази нещастна планета не се ли е отклонила твърде далеч и дали все още може да бъде равнопоставена на небето? Възможно ли е да бъде съблечена нейната погребална премяна? Възможно ли е, Боже, твоята воля да бъде изпълнена на земята така, както е изпълнена на небето? Възможно е и трябва да бъде изпълнена, защото молитва, написана от Светия Дух в душата на човека, е винаги сянка на идващата благословия и този, който ни научи да се молим по този начин не ни се е подигравал с празни думи. Това е смела молитва, която може да бъде казана единствено от родената от небето вяра.

А) Нека Светият Дух да е с нас, докато ви вода, **за да видим, че сравняването на земята с небето съвсем не е пресилено.** Нека да разберем, че представата, че сегашното ни подчинение на Бога трябва да е като подчинението на светците на небето съвсем не е измислица. **Тази представа не е пресилена, защото земята и небето са създадени от един и същ Създател.** Империята на Създателят обхваща както горните, тока и долните региони. **“Небето и даже небесата принадлежат на Господа”** и **“земята принадлежи на Господа и всичко намиращо се на нея.”** Бог поддържа всичко чрез словото на силата си както горе на небето, така и долу на земята. **Исус царува както между ангелите така и между хората, защото той е Господ на всичко и на всички.** Ако небето и земята са създадени от един и същи Бог и са поддържани от една и съща сила и са управлявани от един и същи трон, ние вярваме, че всяко от тях ще има един и същи край и двете ще прославят Бога. Те са като две камбани на една камбанария и звънът на всяка една от тях ни казва: “Господ ще царува вечно. Алилуя!” Ако земята принадлежеше на дявола, а небето – на Бога и тези две сили си съперничеха коя от тях ще победи, ние можехме да задаваме въпроса дали някога земята ще бъде чиста като небето. Но след като сме чули божественото изявление: **“Силата принадлежи на Бога”,** ние очакваме да видим, че силата побеждава и че змеят е прогонен от земята така, както беше прогонен от небето.

Защо всички части от работата на великият Създател не излъчват еднакво неговата слава? **Този който е направил, може отново да направи.** Проклятието, което е отправено към земята (*Коментар: В Бит. 3:17 Бог казва на Адам: „проклет да е земята заради теб.“ Д.Пр.*) не е вечно; бодлите ще изчезнат. Бог ще благослови земята заради Христос така, както някога я прокълна заради грехът на Адам.

“Да се изпълни волята ти на земята така, както е изпълнена на небето.” Това вече веднъж се е случило. **Безгрешното подчинение на небесното от страна на земното ще бъде просто връщане към доброто старо време,** което е свършило при вратата на Райската градина. Имало е време, когато между земята и небето не е имало изкопана пропаст; тогава даже не е имало гранична бразда, защото Богът на небесата се е разхождал с Адам в Райската градина. Тогава всички неща на земята е били чисти, истински и щастливи. Райската градина е била градината на Господа. За съжаление, сега изкушението на змията е осквернило всичко. Тогава сутрешната песен на земята се е чувала на небето и по здрач небесното “Алилуя” се е спускало надолу. **Тези, които искат да установят Божието царство не въвеждат нов ред на нещата; те възстановяват, а не изобретяват.** Земята отново ще попадне в старата си орбита. **Господ е цар и той никога не е напуснал своя трон.** Като е било в началото, така ще стане отново. Според Божията промисъл историята ще се повтори. Храмът на Господа ще бъде сред хората и Господ ще живее сред тях. **“Истината ще поникне от земята и праведността ще погледне надолу от небето.”** (Пс.85:11)

“Да се изпълни волята ти на земята така, както е изпълнена на небето.” Така ще стане накрая. Няма да рискувам повече с пророчеството си. Някои братя се чувстват в свои води там, където аз се изгубвам. Аз едва ли съм способен да изляза от евангелията и посланията; а плуването във водите на дълбоката книга “Откровение” ще оставя на хора, които са по-добре инструктирани от мен. **“Благословен е този...който спазва написаното там пророчество.”** (Откр. 1:3) Към това благословение ще се стремя, но не мога да го тълкувам. Но едно ми се струва ясно – ще има **“ново небе и нова земя, в които ще живее праведността.”** Това създание, което сега **“пъшка и има родилни болки”,** поради състраданието си към човека, ще бъде освободено от робството си и ще получи славната свобода на децата на Бога. Благословен да е Господ Исус, който освободи от робството не само духът, но и тялото на хората си. Поради това и тялото и духът им принадлежат на Господа.

По същата причина земята ще бъде възвисена заедно с нас и самото създание ще бъде освободено. Материалното, в което веднъж вече Бог се превъплъти в личността на Христос, ще се превърне в храм за Господа на множествата. Новият Йерусалим ще слезе от небесния Бог, подготвен така, както младоженката е подготвена за съпруга си. Ние сме сигурни в това. Поради това, за да участваме в този славен завършек, нека да желяем това с цялото си сърце и да се молим постоянно на Бога с думите: **“Да се изпълни волята ти на земята така, както е изпълнена на небето.”** **Но помнете, че има сходство и прилика между земята и небето.** Вие не можете да опишете небето, ако не използвате земни неща за това описание. А това показва, че между тях наистина има прилика. Какво представлява небето? Това е Раят. Тръгнете сред ароматните цветя и си представете небесните лехи с ароматни цветя. Небето е царство: тронове, корони и палми са земните символи на небесното. Небето е град; тук отново трябва да използваме земна метафора, за да

опишем този град. Това е място, където има много жилища, които са домовете на прославените. Къщите са на земята, но въпреки това Бог е нашето обиталище. Небето е сватбено празненство, което е подобно на земното сватбено тържество. Има подредени маси; наша привилегия е да отведем там разбойниците и престъпниците, за да е пълна банкетната зала. Докато светците на небето ядат хляб на сватбената вечеря на Агнето, тук ние долу правим същото в друг смисъл.

Между земята и небето има само малка разлика. **Нашият истински дом е много по-близо, отколкото си представяме.** Питам се дали “далечната земя” не е истинското име на небето. Дали то не е обширно царство на земята, което пророкът е имал предвид, а не е небесен дом? Небето несъмнено е далечната страна, защото то е домът на Отца. Не сме ли учени да казваме: “Нашият Отец, който е на небето”? Явно нашият Господ иска ние да смесваме небето със земята, след като два пъти ги споменава в тази кратка молитва. Вижте как той ни запознава с небето, споменавайки го непосредствено до ежедневната ни храна, карайки ни да се молим с думите: *“Дай ни днес ежедневния хляб.”* От тази молитва не ни изглежда, че небето е някакъв далечен район. Във всички случаи небето е толкова близо, че за един миг ние можем да разговаряме с онзи, който е Царят в двореца и той ще отговори на нашия зов. Да, за по-малко от една секунда ние можем да се озовем там. Може ли това да е някаква далечна страна, до която можем да стигаме толкова бързо?

О, братя, ние сме в зоната на чуваемостта на Всевишният, ние сме много близо до дома. Не след дълго ще видим нашия Господ. Може би след едnodневен преход ние ще стигнем пред портите на града. И какво от това, че ще останем още 50 години тук на земята, те не са ли само колкото едно мигване на окото? Ясно е, че сравнението между подчинението ни тук на земята и подчинението ни на небето не е пресилено. Ако небето и небесният Бог наистина са толкова близо до нас, тогава нашият Господ ни е предоставил един примерен модел за подчинение, който е донесен от небесният ни дом. Следователно **целта на Господната молитва е всички деца на Бога да си приличат в изпълнението на неговата воля.**

Б) Това сравнение на земята с небето е извънредно поучително. То не ни учи, че **онова**, което правим не е всичко, а трябва да внимаваме и **как** го правим? Господ Исус Христос не само иска от нас да изпълняваме волята на Бога, **но да я изпълняваме, придържайки се към установения образец.** А колко възвишен е този модел! И в същото време той не е прекалено възвишен, защото ние не бихме искали да служим на Отца по недостоен начин. След като никой не би се осмелил да каже, че сме безгрешни, ние сме решили, че няма да спрем, докато не стигнем до безгрешността. След като никой не би се осмелил да се надява, че даже нашите свети неща са безгрешни, никой няма да се задоволи, докато по него остава даже едно петънце. Ние ще даваме на Бога възможно най-висшата слава. Нека делата ни да са най-висококачествени. И ако все още не можем да успеем, ние ще си поставяме все по-високи и по-високи цели. **Ние не искаме нашият образец да бъде принизяван, а да се повишава качеството на нашето подражание.**

“Да се изпълни волята ти на земята така, както е изпълнена на небето.” Обърнете внимание на думата **“изпълнена,”** защото тя засяга много важна черта на разглеждания от нас стих. Колко практично е това! Често пъти на земята е забравяна волята на Бога и неговото правило е пренебрегвано. Сегашната църква има желание да прави нещо за Бога, но малцина се питат, каква е Божията воля за тях, за да я изпълнят. Правят се много неща за разпространяването на евангелието сред хората, които никога не са били заповядвани от Главата на Църквата и не могат да бъдат одобрени от него. **Можем ли да очакваме, че той ще приеме или благослови нещо, което никога не е заповядвал да бъде правено от нас?** На първо място ние трябва да вършим волята му и чак след това можем да очакваме неговата благословия. Братя мой, **страхувам се, че на земята волята на Христос много повече се обсъжда, отколкото се изпълнява.** На небето светиите не обсъждат, а изпълняват волята на Бога без разногласия.

Ние сме най-приемани от Бога, **когато наистина правим нещо реално за този пропаднал свят, но не са своя прослава, а за прослава на Господа.** *“Твоята воля да бъде изпълнена”*: ние задължително трябва да стигнем до етапа да вършим делата на вярата **и да работим с любов.** Твърде често се задоволяваме от това, че сме одобрени от Божията воля или че Бог ни е казал някаква своя заповед. Но не трябва да се задоволяваме от това, че мислим, решаваме или говорим; молитвата е практична и прилича на бизнеса. *“Да се изпълни волята ти на земята така, както е изпълнена на небето.”* Мързеливецът се протяга в леглото си, когато слънцето отдавна е изгряло и си казва, **че му се иска лежането да бъде считано за тежка работа, защото би могъл да я работи с удоволствие.** Много хора си пожелават мисленето и говоренето да бъдат считани за вършени на Божията воля; защото така много успешно биха вършили волята на Бога. Но ние не можем да си играем със светите неща, а трябва да изпълняваме заповедите, които Бог ни заповядва. **Волята на Бога не само трябва да бъде проповядвана и възпявана тук на земята, а и да бъде изпълнявана така, както наистина е изпълнявана на небесата.**

На небето волята на Бога е изпълнявана в духа, защото светиите там са духове. Тя е изпълнявана истински с неразделено сърце и с несъмнено желание. Твърде често на земята волята на Бога е изпълнявана, но въпреки това не е изпълнявана; защото мрачната, потискаща и не схващаща същината формалност се

подиграва на истинското подчинение. Често пъти тук подчинението изчезва в отегчителната рутина. Ние пеем с устните си, но сърцата ни са мълчаливи. Ние се молим така, все едно че самото произнасяне на думите е молитва. Понякога даже проповядваме живата истина с мъртви устни. Не трябва повече да правим това. В нас трябва да гори огънят и страстта на Бога, чието лице виждаме, поради което се молим с думите: *“Да се изпълни волята ти на земята така, както е изпълнена на небето.”* Ние се надяваме, че има съживяване на духовния живот сред нас и че нашето братство е страстен инстинкт, но има нужда от още по-голямо старание. Вие, които знаете как да се молите, паднете на колене и с гореща молитва раздухайте искрата на духовния живот, докато тя се превърне в пламък. Нека с цялата сила на сърцето си и с целия живот на Бога в нас да сме мотивирани да вършим волята на Господа тук на земята така, както тя е извършвана на небето.

На небето волята на Бога е изпълнявана постоянно и безпогрешно. Не би ли искал Бог тя да бъде изпълнявана така и тук, на земята? Днес ние сме будни, но утре можем да спим. Ние сме усърдни и старателни в продължение на 1 час, а след това ни домързява. Това не трябва да е така, скъпи приятели. Трябва да сме постоянни и непоклатими и винаги да даваме изобилен плод в работата на Господа. Трябва да се молим за упорство в светостта, за да подражаваме на дните на небето тук на земята, като изпълняваме волята на Господа без прекъсване.

На небето волята на Бога се изпълнява всеобщо, без да се подбира. Тук хората избират – ще изпълним тази заповед на Бога, а другата няма да изпълним, защото не е важна. Страхувам се, че всички сме носители на тази отвратителна миризма. Някоя част от подчинението е трудна, поради което се опитваме да забравим за нея. Но това не трябва да продължава така. Ние сме длъжни да изпълняваме всяко нещо, което ни е казал Исус. Частичното подчинение е всъщност неподчинение. Изпълнителният поданик уважава целият закон. След като нещо е волята на Господа, ние нямаме право на избор, защото изборът е направен от нашия Господ. Нека да се молим да не разбираме погрешно волята на Господа, да не забравяме да я изпълняваме и да не я престъпваме. Вероятно ние, като общество на вярващи, поради незнанието си пропускаме да изпълняваме част от волята на Господа и това може да играе ролята на пречка в работата ни в продължение на много години. Възможно е да има нещо написано от ръката на вдъхновението, което не сме прочели или сме прочели нещо, което не сме прилагали в живота си и това може да задържа ръката на Бога, за да не работи в нас. Често пъти се налага да търсим упорито и да проверяваме църковния си живот, за да проверяваме къде се различаваме от божествения образец. Някоя красива вавилонска дреха или парченце злато може да играе ролята на проклето нещо в лагера, което причинява нещастие на армията на Господа. Нека да не подценяваме каквото и да е, което Бог ние заповядал, защото иначе той ще оттегли благословията си.

На небето волята на Бога се изпълнява веднага, без колебание. Страхувам се, че ние сме склонни да закъсняваме. Ние твърдим, че трябва да обмислим всичко добре. Ние казваме: “Да имам този акъл, който ми идва после,” въпреки че първите мисли на жадната любов са най-стойностният продукт на нашето същество. Искане ми се да сме покорни във всички случаи, защото в покорността се намира истинската ни безопасност. О, нека да правим това, което Бог ни казва, веднага щом ни го каже, без да се бавим! Не е наша работа да обсъждаме, а да изпълняваме! Нека да посветим себе си така безгрешно, както Естер освети себе си, когато реши да защити каузата на народа си, казвайки: *“Ако загина, нека загина.”* (Ест.4:16) Не трябва да се вслушваме в това, което ни казва нашата плът и кръв или да оставяме резерви за егоизма си, а без никакво забавяне и най-енергично трябва да се подчиняваме на Божията заповед.

Нека да молим Господа да можем да изпълняваме волята му на земята с радост и без никаква умора така, както тя е изпълнявана на небето. Когато сърцето ни е правилно настроено, за нас е радост да служим на Бога, даже ако това служение се състои единствено в развързването на сандалите на нашия Учител. За нас трябва да е наслада, че сме назначени от Исус да вършим работа, която няма да подобри репутацията ни, а ще ни навлече упреци, укори и обвинения от хората. Ако наистина сме такива, каквито трябва да бъдем, мъките които понасяме заради Исус ще ни карат да се радваме; да ние трябва да се радваме както в тъмните нощи (*Коментар: т.е. когато сме в затруднения и губим. Д.Пр.*), така и в светлите дни (*Коментар: т.е. когато преуспяваме. Д.Пр.*) Виж Фил. 4: 11-12.

Трябва да правим разлика между щастieto и радостта. Ние сме щастливи, когато живеем добре. Щастieto е в пряка зависимост от външните обстоятелства в които живеем. Тъй като тези обстоятелства неизбежно се променят, в живота ни неизбежно се редуват щастие и нещастие. А радостта е изцяло вътрешно състояние на човешкия дух и напълно зависи от вярата и вътрешния мир на човека. Такава радост можем да получим само от Господа. За да сме радостни, ние трябва да имаме благодарно сърце. Само на тази основа се раждат другите добродетели на християнския характер: честност, искреност, любезност, благородство, стремеж към доброто, почтеност, търпение, надежда, позитивно поведение, смелост, миролюбие, благост, самоконтрол, милосърдие, състрадание, кротост и смирение. Благодаренето не зависи

от обстоятелствата в които се намираме. Да сме винаги благодарни е стил на живот. Когато се радваме по този начин ние разбираме, че ако сме отделени от Бога, ние сме загубени. Всичко, което сме, всичко което имаме, е дар от Бога. **Благодаренето е най-доброто лекарство срещу стреса.** Винаги да се придържаме към казаното във Фил. 4:6-7. **Благодарният човек мисли по различен начин в сравнение с неблагодарния човек.**) Така както светиите и ангелите се радват на небето с блаженство, родено от присъствието на Господа, така и ние трябва да се радваме и да намираме силата си в радостта на Господа.

На небето волята на Бога се изпълнява скромно и смирено. Там перфектната чистота е поставена в рамката на смирението. Твърде често ние се възгордяваме и това омърсява и най-добрите ни дела. Ние си нашепваме: “Направих това много добре” и ласкаем себе си, че поведението ни е лишено от самоизтъкване, но докато мажем душите си с това ласкателство, ние лъжем и доказателство за това е самодоволството ни. Бог може да ни позволи да работим 10 пъти по-качествено и по-производително, но той знае, че това не е безопасно за нас. Той не може да ни постави на върха, защото главите ни са слаби и ние лесно се главозамайваме от гордостта. Не трябва да ни бъде позволявано да управляваме много неща, защото ще се превърнем в тирани. Молете се Господ да ви държи ниско в краката си, защото само там ще му бъдете най-полезни.

След като направихме това сравнение, аз се моля да извлечем полза за себе си от него. Не считам, че е лесно даже да се опише небесния образец, а още по-трудно е да го изпълняваме в живота си. **Ако не бъдем надарени с Божията сила, ние никога няма да можем да извършим волята на Бога така, както тя е изпълнявана на небето.** Тук обема на работата е по-голям от работата на Херкулес и е свързана с победи, които са по-величави от победите на Александър Македонски. Това не може да извърши даже мъдростта на Соломон; Светият Дух трябва да ни промени и да направи земното в нас да стане пленник на небесното.

В) Моля ви да обърнете внимание, че това сравнение между земното и небесното служение се основава на факти. Тези факти ще ни утешат и ще ни стимулират. В разглежданият от нас текст са споменати две много различни места, но въпреки това тяхната прилика надвишава тяхната различност – земята и небето. Защо да не трябва светиите на земята да изпълняват волята на Господа на земята така, както техните братя я изпълняват на небето? Какво е небето, освен че там е домът на Отца, в който има много жилища? Ние не живеем ли в този дом даже сега? Псалмистът е казал: *“Блажени са онези, които живеят в твоя дом, те винаги ще те хвалят.”* (Пс.84:4) Ние не казваме ли често за нашия Ветил: “Това е домът на Бога и това е вратата към небето”? Духът на осиновлението ни кара да сме у дома с Бога даже когато временно живеем тук. Заради това нека веднага да изпълняваме волята на Бога. На земята ние имаме същият пламък, който имат светиите на небето, защото *“Агнето което е на трона, ги храни.”* Той е Пастирът на своето стадо тук, който ежедневно ни храни със себе си. Неговата плът наистина е храна, която утолява глада ни и неговата кръв наистина е питие, което утолява жаждата ни. Откъде идват освежителните питиета на безсмъртието? Агнето ни насочва към фонтаните на водата на живота и ни казва: “Ако някой е жаден, нека да дойде при мен и да пие.” Реката на живота, която радва Божият град на небето, напоява и градината на Господа на земята.

Братя, ние сме тук в същата компания, в която светиите се радват на небето. Там горе те са с Христос, и тук той е с нас, защото е казал: *“Ето, аз съм с вас през цялото време, до края на света”* (Мат.28:20) Има разлика в блясъка на присъствието му на двете места, но не и в реалността на присъствието му. Така разбирате, че сме съучастници в същите привилегии, които блестят в небесния град. Тукашната църква е стая от един огромен дом **и оградата, която я отделя от небесната църква е просто воал от невероятно тънка материя.** Поради каква причина не трябва да изпълняваме волята на Господа тук на земята така, както тя е изпълнявана на небето?

Някой може да възрази: “Но небето е място на мир. Там светиите починат от земния си труд.” Скъпи мой приятели, и нашият дом тук не е лишен от своя мир и почивка. Някой казва: “Аз установявам, че тук има нещо свършено друго.” Аз знам това. Но откъде произлизат войните и битките ни, не идват ли от нашата раздражителност и неверие? *“Ние, повярвалите, влязохме в тази почивка.”* (Евр. 4:3) Това не е ли аналогия, която ни представя, че пресичаме Йордан на смъртта, за да влезем в Обещаната земя? Не, братя мой, вярващите сега са в Обещаната земя; как иначе можем да казваме, че ханаанците все още живеят тук? Ние влязохме в обещаното наследство и сега воюваме, за да го завладеем изцяло. Ние имаме мир с Бога чрез Господа. Аз не се чувствам като самотен гълъб, който лети над тъмните води и търси земя, за да кацне и да си почине. Има разлика между най-доброто име на земята и славата на небето, но почивката, която може да притежава всеки човек, който се е научил да подчинява волята си на Божията воля е реална. Братя, след като имаме почивка и сме съучастници в радостта на Господа, защо да не служим на Бога тук на земята така, както му служат светиите на небето?

Някой може да каже: “Но ние нямаме тяхната победа, защото те са нещо повече от завоеватели.” Да, и нашата война е завършена. Ние имаме пророческото свидетелство на Йоан за този факт, който е казал:

“Защото всичко, което е родено от Бога, побеждава света; и тази победа, която е победила света, е спечелила нашата вяра.” (1Йоан 5:4) В Господ Исус Христос Бог ни дава победата и ни прави да триумфираме на всяко място. Ние воюваме, но сме радостни, защото Исус е победил света и ние също го побеждаваме чрез неговата кръв. Винаги ще се чува нашият боен вик: “Победа! Победа!” Скоро Господ ще стъпче Сатаната под краката ни. Защо да не изпълняваме волята на Господа на земята така, както тя е изпълнявана на небето?

Небето е мястото за общуване с Бога и това е благословение, защото и тук на земята ние сме участваме в това общуване, защото е казано: “*Нашето общение е с Отца и с неговия Син Исус Христос.*” (1Йоан 1:3). Светият Дух живее във всеки християнин, той е нашата радост и наслада. Тъй като общуваме с триединният Бог – Отец, Син и Светия Дух, ние сме възвисявани и осветявани и това се извършва, за да може чрез нас волята на Господа да бъде извършвана на земята така, както тя е извършвана на небето. Но някой брат може да каже: “Там, горе, всички са приети, а ние тук сме в пробен период.” Това в Библията ли сте го прочели, защото аз никъде не съм го намирал там? **Вярващият не се намира в пробен период; той е преминал от смърт към живот и никога няма да бъде осъден. Ние вече сме приети в списъка на “обичаните” и това приемане не може никога да бъде променено.** Изкупителят ни извади от ужасната яма на изпробването, той е поставил краката ни на скалата на спасението и е начертал нашият път “*А праведният ще върви по пътя си и който има чисти ръце, ще става все по-силен и по-силен.*” (Йов 17:9 – мой превод) След като сме приети от Господа, защо да не изпълняваме волята му тук на земята така, както тя е изпълнявана на небето?

Някой може да каже: “Е, да, но небето е мястото на безгрешното служение.” **А в известен смисъл земята не е ли мястото на същото служение?** Не са ли малко нещата, които безгрешните светии на небето и светите ангели не могат да направят? Ако имаме възможност да избираме дали да служим на Бога на небето или на земята, не трябва ли да изберем да му служим на земята? На небето няма бедняшки квартали и пренаселени домове, където да можем да отидем и да помогнем, а тук има много такива места. На небето няма джунгли и региони обхванати от маларията, където мисионерите могат да докажат безрезервната си посветеност, като с цената на живота си проповядват евангелието. **В известен смисъл този свят има предимство пред небето, особено по отношение на вършенето на волята на Бога.** О, нека да бъдем по-добри хора и така да дадем повод на небесните светии да ни завиждат! Ако живеехме така, както трябва да живеем, ние можехме да накараме Архангел Гавраил да стане от трона си и да каже: “Иска ми се да бях човек!” Наше задължение е да бъдем в авангарда на ежедневната битка със Сатаната и в същото време да повдигаме изостаналите от нас, които са на опашката и се сражават с преследващия ни враг. Бог ни помага и тъй като сме получили достъп до толкова трудностъпна сфера, нека да изпълняваме волята му тук на земята така, както тя е изпълнявана на небето.

Някой може да каже: “Е, да, но небето е мястото на преливаща радост.” Да така е, но нима вие нямате радост даже сега? Светецът, който живее близо до Бога е толкова благословен, че няма много да се изненада, когато отиде на небето. Той ще бъде изненадан, когато види много по-ясно небесната слава, но ще има същите основания да се наслаждава, каквато има и сега. Тук, на земята ние живеем същия живот, който ще живеем горе на небето, защото сме събудени за живота от същия Дух, защото се стремим към същия Господ и се радваме в същата сигурност. Радост! Познавате ли я? Вашият Господ е казал: “*Това ви говорих, за да бъде моята радост във вас и вашата радост да стане пълна.*” (Йоан 15:11) На небето вие ще сте по-големи съдове, но няма да сте по-пълни; там вие ще сте по-блестящи и няма да се съмнявате в нищо, но няма да сте по-чисти отколкото бяхте, когато Господ ви изми и ви направи бели в собствената си кръв. Не бързайте да отивате на небето. Не, не си пожелавайте това.

Не се привързвайте и към земните неща; но считайте, че е голяма привилегия да имате дълъг живот, по време на който да служите на Господа тук на земята. Нашият смъртен живот е само кратък интервал между две вечности и ако преценяваме неегоистично и виждайки нуждата на земята, ние можем да кажем на Бога: “Върни ни обратно допотопният период от човешкия живот, за да можем през хилядолетието да служим на Господа, като страдаме и сме упреквани, което не можем да правим в славата.” Този живот е предверието на славата. Облечете се с праведността на Исус Христос, защото това са празничните дрехи на земята и на небето. Демонстрирайте незабавно духът на светиите, защото ако не правите това, вие никога няма да бъдете в тяхната компания. Сега започвайте да пеете песента, която устата ви ще пее в Рая, иначе няма да получите достъп до небесния хор; достъп до този хор ще получат само онези, които са репетирани на земята.

Г) Това сравнение, свързано с изпълнението на Господната воля тук на земята така, както тя се изпълнява на небето, трябва да бъде подкрепено от нашите свети действия. В това се изразява спешността на мисионерската работа. Волята на Бога никога няма да бъде изпълнявана интелигентно, ако тя не е познавана. Поради това, на първо място, първата ни работа като последователи на Исус е да се

уверяваме, че волята на Господа е познавана от глашатаята на мира, които са изпратени сред нас. Защо Божията воля не е позната навсякъде по света? Ние не можем да обвиняваме великият Отец, нито приписваме вина на Господ Исус. Духът на Господа не е опетнен, нито Божията милост е ограничена. Не е ли вярно, че егоизъмът на християните е основната причина за бавният напредък на християнството? Ако сега християнството не се разпространява по-бързо по света, то никога няма да върви в крак с обновяването и разрастването на населението на земята. **Ако ще трябва да запазим достигнатия до сега процент на християните от населението на земята и разпространението на евангелието се осъществява със сегашната скорост, на нас ще ни е нужна вечност и половина, за да обхванем целия свят, което означава – никога.**

Постигнатият напредък е толкова бавен, че заплашва да заприлича на вървежа на морския рак, който както знаем върви назад. Какво правим, братя? Как се справяме с основната си задача? Един приятел настоява да кажа, че нашето Баптистко мисионерско общество трябва да събира от дарения поне по 1 мил. лири годишно. Аз се съмнявам в това, но приятелят ми счита, че ние трябва да се опитаме да постигнем тази цел поне за една година. Нищо не може да се сравни с преследването на висока цел. Един милион за една година изглежда ужасно много за всички ни, но нека да поразсъждаваме. Какво богатство притежават сега баптистите? Вероятната оценка на парите, притежавани от кръстените вярващи в Англия сега може да ни накара да се засраим, че тази сума не е събрана веднага.

Такава сума пари се харчи от същия брой англичани само за пиене на алкохол. Ние не знаем на каква сума възлиза богатството на всички слуги на Бога и някои от тях нямат никакво намерение да ни кажат какво притежават, докато не прочетем във вестника, че са умрели и са оставили като наследство стотици хиляди лири. Светът оценява богатството на хората по това, колко са натрупали, но всъщност те не са много богати, иначе нямаше да се въздържат толкова, когато даряват за вършене работата на Господа и за разпространение на евангелието. Като деноминация ние имаме малък напредък. Длъжен съм да повторя тази оценка и да поставя ударението на правилното място. Ние не можем да се поздравим, защото има значително място за подобрение: доходът на нашата деноминация може да бъде удвоен, без някой от християните да бъде принуждаван да дарява. Не трябва да казваме: “Да бъде изпълнявана волята ти на земята така, както тя е изпълнявана на небето, но Господи, ти имаш много начини и средства, за да изпълниш волята си. Моля се да направиш това, но нека аз да не участвам в тази работа.” Не, когато произнасям Господната молитва, ако съм искрен, аз ще потърся сред притежанията си, за да видя какво мога да дам, за да се разпространява истината. **Ще се попитам дали не мога лично да говоря и да разпространявам спасяващото слово.** Няма да откажа да дарявам под предлога, че времената са тежки, нито ще пропусна да говоря, тъй като вече съм стар. **Всяка възможност е златен дар.** Поради това, не казвайте Господната молитва, ако не сте готов лично да участвате в изпълнението на Божията воля. По-добре не я казвайте, отколкото да се молите лицемерно.

За да бъде изпълнявана волята на Господа, тя трябва да е познавана, защото Бог е любов и той ни е заповядал да обичаме. Каква Божия любов има в човекът, който отказва на замръкнал езичник тази светлина, без която той ще загине? Любовта е велика дума, за която трябва да се говори, но е по-благородно да ѝ се подчиняваме. Може ли да има Божия любов в човек, който няма да помогне, за да бъде изпратено евангелието на хората, които не го притежават? Ние искаме да благословим света и имаме хиляда схеми, чрез които да го благословим, но ако Божията воля бъде изпълнена на земята така, както тя е изпълнявана на небето, това ще е ясно видимата от всички благословия. По всякакъв начин се присъединявайте към Обществото на мира, прощавайте и носете мир. **Но няма начин на света да се установи мир, освен чрез изпълнението на Божията воля** на земята така, както тя е изпълнявана на небето. А това може да бъде направено единствено от хора, чиито сърца са обновени от евангелието на Исус Христос. **Нека винаги да се противопоставяме на всички форми на насилие и потисничество, защото тиранията ще изчезне, когато евангелието се разпространи навсякъде.** Това е балсамът за всички земни рани. Те ще продължават да кървят до идването на Исус, който ще ги превърже. **Поради това нека да показваме обичта си към Бога и хората, като разпространяваме спасяващата истина.**

В разглежданият от нас текст се казва: **“Да се изпълни волята ти на земята така, както е изпълнена на небето.”** Да си представим, че някой човек се е върнал от небето. Това е хипотеза, но нека да поразсъждаваме за малко над нея. Да си представим, че при нас се е върнал човек от небето. Някои ще бъдат любопитни да видят какво е тялото му и ще очакват да бъдат заслепени от блясъка на лицето му. А ние ще пропуснем това и ще поискаме да видим как ще живее той и какво ще е поведението му.

О, господо, ако той е дошъл тук, да живее като всички хора по земята, след като е престоял за кратко време на небето, какъв баща ще бъде той, какъв съпруг, какъв брат, какъв приятел? Аз бих седнал и бих му позволил да проповядва тази сутрин, а когато службата свърши, аз бих го отвел у дома, за да си поговорим. Бих се радвал да видя какво ще е поведението му. Ако има един шилинг, първата му мисъл сигурно ще е да го дари в полза на Божията слава. Някой ще каже: “Но аз трябва да отида да си напазарувам с моя шилинг.”

Може би когато пазарите, вие казвате: “О, Господи, помогни ми да изхарча този шилинг за твоя прослава.” Може би вярвате, че има много повече благочестие когато купувате нещо за себе си, отколкото когато отивате в църквата? Не мисля, че човекът, който е дошъл от небето, би казал: “Трябва да си купя това луксозно нещо; трябва да си купя това хубаво палто или този огромен дом.” Той ще се запита: “Колко ще мога да спестя за небесния Бог?” Убеден съм, че той би се постарал да направи всичко възможно, за да спести пари и да ги дари на Бога. Когато излезе на улицата и се смеси с невярващите хора, този човек ще намери начин да стигне до тяхното съзнание и сърце, и винаги ще се опитва да ги отведе до блаженството, на което той се наслаждава. Мислете за това и живеете така, както би живял онзи, който се е върнал от небесата.

В края на краищата, **най-доброто правило на живота е да се питаме, как би постъпил Исус сега, ако беше тук и светът продължава да е в плен на Сатаната.** Ако Исус вършеше вашата работа и ако имаше вашите пари, как щеше да ги изразходва? Защото това е примерът, към който трябва да се придържате. Братко, замисли си, защото много скоро ще отидеш на небето. Тъй като миналата година много хора си заминаха у дома и преди да дойде следващата година, когато още повече ще се възнесат при славата. Седейки на онези небесни столове, как бихме желали да бяхме живели тук на земята? Там човек нито за миг не би се радвал заради спомена от миговете, в които е удовлетворявал прищевките си, когато е бил тук на земята. Няма да са подходящи за мястото, където ще се намира спомените за онова, което е натрупал тук, какво имане е оставил тук след себе си, което е повод за кавги и разправии между наследниците му. Той би си казал: “Иска ми се да бях спестявал повече от богатството си, изпращайки го на небето преди мен, защото онова, което спестих на земята е изгубено, но онова, което спестих за Бога е наистина съхранено там, където крадци не могат да го достигнат и да го откраднат.”

О, братя, **нека да живеем така, както бихме желали да живеем, когато живота ни свърши.** Нека живеем така, че да носим вечната светлина. Живот ли е да се живее иначе? **Животът не е някакъв припадък или кома, в който няма нищо, което си заслужава да бъде наречено живот! Ако не се стремим с цялото си същество да отдаваме почит на Исус, ние сме умрели, въпреки че живеем.** Нека да се стремим към живот, който ще издържи на пламъците, които ще подложат на изпитание работата на всеки човек.

Ако съм мотивирал поне един от присъстващите да си каже: “Аз ще живея по този начин,” аз не съм говорил напразно. Поне в себе си аз възбудих силното желание да съблека черупките на живота и да направя да узрее истинската ядка на личността ми. Твоята воля ще бъде изпълнена от мен на земята така, както Господи мой, аз се надявам да я изпълня и на небето. Дано да започна живот, който си заслужава да бъде обезсмъртен във вечността. Бог да ви благослови заради Исус. Амин.

Освобождаване от вършенето на грехове

Искам да кажа няколко ясни думи на онези, които разбират метода на оправдаване чрез вяра в Христос Исус, но се безпокоят, че не могат да престанат да грешат. Ние никога няма да бъдем щастливи, спокойни и духовно здрави, докато не станем свети. **Трябва да се отървем от греха, но как можем да го направим?** За много хора това е въпрос на живот или смърт. Старата им природа е много силна и те се опитват да й поставят юзда и да я дресират. Но тя не им се покорява и те установяват, че колкото и да се безпокоят, вместо да се подобрява, духовното им състояние се влошава.

Сърцето е толкова кораво, волята е толкова упорита, страстите са толкова бесни, мислите са толкова непостоянни, въображението е толкова неуправляемо, а желанията са толкова безпорядъчни, че човек усеща, че има в себе си бърлога, пълна с диви зверове, които по-скоро биха го изляли, отколкото да се оставят да бъдат управлявани от него. По повод на нашата греховна природа можем да кажем това, което Бог е казал на Йов относно Левиатан: **“Можеш ли игра с него, както с птица? Или ще го вържеш ли за забава на момичетата си?”** (Йов 41:5).

Каквато е вероятност човекът да задържи в шепата си северният вятър, такава е вероятността да контролира със собствената си сила необузданите сили, които обитават в греховната му природа. Тази борба е по-грандиозна отколкото което и да е от измислените постижения на Херкулес. **Тази борба е по силите единствено на Бога.**

Човек си казва: “Бих могъл да повярвам, че Исус ще опрости греховете ми, но се безпокоя, че отново ще правя грехове, защото в себе си усещам ужасна склонност към злото. Със същата сигурност, с която хвърленият към небето камък скоро пада отново на земята, така и аз, който чрез искреното проповядване съм отпращан към небето, се връщам отново в безчувственото си състояние. Уви! Аз лесно се очаровам от

заслепяващата омая на греха и тъй като съм държан в това състояние на омая, не мога да се отърва от собствената си греховност.”

Спасението би било едно тъжно и незавършено приключение, ако не се справи с тази част от пропадналото ни състояние. Ние искаме не само да бъдем оправдани, но и да бъдем изчистени. Оправдаването без освещаването няма да е никакво спасение. То прилича на това, да се нарече чист някой прокажен човек, а след това да бъде оставен да умре от болестта си или пък да се прости на някой бунтовник, но да му се позволи да остане враг на своя цар. Подобно спасение би премахнало последиците, но би пропуснало да се справи с причината и така ще ни остави за решаване една безкрайна и нерешима задача. Подобно спасение би преградило течението на реката за известно време, но ще остави отворен гейзерът на мръсотията, който рано или късно ще изригне отново с още по-голяма сила.

Помнете, че **Господ Исус дойде да премахне греха по три начина**. Той дойде **да премахне наказанието заради греха**, **да победи силата на греха** и накрая, **да премахне самия грях**. Всеки от нас незабавно може да стигне до изпълнението на втората част, защото силата на злото може веднага да бъде пречупена и така ще се окажете на пътя към изпълнението на третата част – премахването на греха от живота ви. Ние знаем, че *“Христос дойде, за да премахне греховете на хората”* (1Йоан 3:5).

Ангелът казал на Мария за нашият Господ: *“Ти ще го наречеш Исус, защото той ще спаси своя народ от греховете му”* (Мат.1:21). Нашият Господ Исус дойде, за да унищожи работите на дявола в нас. Това което беше казано по време на раждането на нашия Господ, беше повторено и при неговата смърт. Когато войникът пробол гърдите му с копие, от раната потекли кръв и вода, за да се демонстрира двойната загриженост, чрез която сме освободени от вината и от замърсяването на греха.

Ако се безпокоите от силата на греха и за склонността на вашата природа, което е твърде вероятно, ето ви едно обещание за вас. Вярвайте в него, защото то се намира в този завет на милостта, среща се навсякъде и е сигурно. Бог, който не може да лъже е, казал в Езекия 36:26: *“Ще ви дам и ново сърце и нов дух ще вложя вътре у вас, и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце.”* Вие виждате, че навсякъде се казва: **“Аз ще,”** **“Аз ще дам”** и **“Ще отнема.”** Това е царският стил на Царят на царете, който е способен за постигне всичко, каквото пожелае. Нито една Негова дума няма да остане неизпълнена.

Бог знае много добре, че ти не можеш да промениш сърцето си и не можеш да почистиш природата си, **но в същото време знае, че Той може да направи и едното, и другото**. Той може да направи така, че етиопецът да смени цвета на кожата си, както и леопарда да промени петната си. Чуйте това и се удивете: **Той може да ви създаде втори път; Той може да ви накара да се родите отново. Това е чудо на милостта, което ще бъде извършено от Светия Дух**. Би било много голямо чудо, ако човек застане в основата на Ниагарския водопад и чрез произнасянето на една дума успее да накара водите на река Ниагара да потекат нагоре и да прескочат този бездна, в която сега се стромолясват с огромна сила. Единствено силата на Бога би могла да извърши това чудо, което по трудността си е напълно съизмеримо с трудността на пълната промяна на вашата природа. **За Бог няма невъзможни неща**. Той може да обърне посоката на желанията ви и посоката на живота ви, така че вместо да се отдалечавате от Бога, Той може да направи така, че цялото ви същество да започне да се стреми към Бога. Но всъщност точно това е обещал да направи Бог за всички хора, които са в завета. От Библията знаем, че всички вярващи са в завета. Позволете ми отново да ви прочета следните думи: *“Ще ви дам и ново сърце и нов дух ще вложя вътре у вас, и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце.”* (Йез. 36:26).

Колко чудно е това обещание! **И то е било изпълнено в Христос Исус за прослава на Бога чрез нас**. Да се държим здраво за това обещание, да вярваме в неговата истинност и да считаме, че то се отнася и за нас. Тогава то ще се изпълни в нас и след дни и години ние ще пеем за чудната промяна, която суверенната милост на Бога е направил в нас. Заслужава да се замислим, че когато Господ отнема от нас каменното ни сърце, това наистина е направено. А когато това е направено, никаква сила не е в състояние да отнеме новото сърце, което Бог ни е дал и праведният Дух, който е поставил в нас. *“Защото Бог никога не променя решението си за тези, които призовава, и за това, което дава”* (Рим.11:29), **което означава, че Бог никога не съжالياва за онова, което е направил, тъй като е безгрешен**. **Той никога не отнема онова, което веднъж е дал**. Позволете му да ви обнови и ще бъдете обновен. Промяната и очистиването, извършвани от човека, свършват скоро, защото кучето се връща при бълвоча си. Но когато Бог постави ново сърце в нас, това ново сърце ще остане там завинаги и никога няма отново да се втвърди като камък. Онзи, който е го е направил меко, ще продължи да го запазва меко. Поради това можем да се радваме и вечно да бъдем щастливи заради това, което Бог създава в царството на Своята милост.

За да представя още по-ясно положението ви питам, дали сте чували баснята за котката и за свинята? Аз ще ви я разкажа с мои думи, за да илюстрирам казаното от нашия Спасител: *“Трябва да се родите отново”* (Йоан 3:7) Виждате ли тази котка? Колко чисто създание е? Колко умело се почиства с езика си?

Колко красива е на вид! А виждали ли сте свиня да се почиства? Не, никога няма да видите. Това е противно на природата ѝ. Тя предпочита да се въргаля в калта. Идете и научете свинята да се мие и ще се убедите колко незначителен ще бъде успеха ви в това начинание. Би било огромно подобрене в хигиената, ако свинята можеше да стане чиста. Тогава опитайте се да научите свинята да се мие и да се почиства като котката! **Това е неизпълнима задача!** Насила можете да измиете свинята, но тя бързо ще отиде в калта и отново цялата ще се изпоцапа, както обикновено. **Единственият начин, чрез който можете да накарате свинята да се мие е да я превърнете в котка. Чак тогава тя ще се измие и ще бъде чиста, но не и преди това!**

Да предположим, че промяната е извършена. След това онова, което по-рано е било трудно или невъзможно, вече ще е лесно изпълнимо. От тук нататък свинята ще подхожда на обстановката във вашия хол и на килимчето в сърцето ви. **Същото е валидно и за грешния човек.** Не можете да го принудите да прави това, което обновеният човек прави с най-голямо желание. Можете да обучавате грешния човек и да му давате добри примери, но той няма да може да усвои изкуството на светостта, защото не иска. Природата му го тегли в друга посока. **Когато Господ го превърне в нов човек, тогава всичко в живота му се променя.** Тази промяна е толкова голяма, че веднъж чух един новоповярвал човек да казва: “Или целият свят се променил, или аз съм се променил.” Новата природа първи след праведността толкова естествено, както старата природа се стреми към греха. Какво благословение е да получим новата природа! Единствено Светият Дух може да ни я даде.

Някога замисляли ли сте се колко много се радва Бог, когато дава ново сърце и праведен дух на човека? Може би сте виждали рак, който се е сражавал с друг рак и по време на битката една от щипците му е откъсната, а след това му е израсла нова щипка. Това е изумително нещо, но още по-изумително е, че човека може да получи ново сърце. Наистина това е чудо, което не е по силите на природата. Например, вижте това дърво. Ако отрежете един от клоните му, на негово място ще израсне друг. Но можете ли да промените вида на дървото? Можете ли да направите соковете му да станат по-сладки? Можете ли да накарате трънка да ражда смокини? Можете да присъдите нещо по-добро и това е аналогията, която природата ни дава за работата на милостта. Но би било истинско чудо да се промени изцяло животворният сок на дървото. Такова изумително чудо извършва на силата на Бога във всеки човек, който вярва в Исус.

Ако се предоставите в божествените му ръце, Господ ще промени природата ви. Той ще подчини старата ви природа и ще ви вдъхне нов живот. Доверете си на Господ Исус Христос и Той ще отнеме каменното ви сърце, за да ви даде меко сърце. Там, където всичко е сурово, ще бъде направено нежно; там, където всичко е покварено, ще бъде направено добродетелно; там, където всичко се стреми да пропадне надолу, ще бъде направено да се издига нагоре със стремителна сила. Лъвът на гнева ще отстъпи мястото си на агнето на кротостта; гарванът на нечистотата ще отлети, за да кацне гълъбът на чистотата; отвратителната змия на измамата ще бъде стъпкана от петата на истината.

С очите си съм видял такива удивителни промени на морала и на духовния характер, че никога няма да се отчаям. Бих могъл, ако беше уместно, да посоча жени, които преди бяха нецеломъдрени, а сега са чисти като току-що навалял сняг, мога да посоча и сквернословни мъже, които заради голямата си набожност сега са наслада за всички около тях. Крадци са направени чести хора, пияници стават трезвеници, лъжци започват да говорят само истината, а надменни хора стават фанатични християни. Там, където Божията милост се изяви на някой човек, тя го обучава да се отказва от “*неблагодетелия начин на живот и светските желания*”(Тит 2:12) и да показва, че служи на Бога. Божията милост ще направи същото и за теб.

Някой може да каже: “Аз не мога да се променя така.” **А кой е казал, че можеш?** Стихът от Библията, който цитирам **не казва, че човека ще прави тази промяна – Бог ще я направи.** Това е обещание на Бога, а Той винаги изпълнява обещанията си. Вярвайте, че Той ще изпълни за вас онова, което е казано Словото Му и то ще бъде осъществено. Може би ще запитате: “**Но как ще стане това?**” **Какво ви интересува как ще стане?** **Длъжен ли е Бог да ви обяснява начините Си на работа, преди да му повярвате?** Работата на Бога в това отношение е велика тайна; Светият Дух върши това. Онзи, който е обещал, е длъжен да спази обещанието си и Бог няма да ни подведе. Бог, който е обещал да извърши тази чудна промяна, със сигурност ще я направи в онези, които приемат Исус, защото на всички тях Той дава силата да станат синове на Бога.

Ох, дано да повярвате в това! Дано да повярвате, че милостивият Бог на справедливостта може и ще направи тази промяна във вас! Колко голямо ще бъде това чудо! Дано да повярвате, че Бог не може да лъже! Дано да повярвате, че Той ще ви даде ново сърце и праведен дух, защото Той наистина може да го направи! Дано Бог да ви даде да повярвате в Неговото обещание и в Неговият Син, защото на Него единствено принадлежи хвалата, честта и вечната слава! Амин!

По благодат чрез вяра

Мисля, че е добре да ви помоля да се вгледате с възхищение в милостта на Бога, която е изворът на нашето спасение. *“Защото по Божията благодат сте спасени чрез вярата и това не идва от вас самите, а е дар от Бога”* (Еф.2:8). Грешните хора са опрощавани, превръщани в християни, очиствани и спасявани, защото Бог е милостив. Хората са спасявани не защото в тях има нещо или че в бъдеще в тях ще има нещо, а поради безграничната любов, доброта, съжаление, състрадание, благоволение и милост на Бога. Поради това постоите малко край извора. Вижте чистата вода на живота, която извира от Божия трон и от трона на Агнето!

Каква бездна е Божията милост! Кой може да измери ширината ѝ? Кой може да пресметне дълбочината ѝ? Подобно другите божествени черти, Божията милост е безгранична. **Бог е пълен с любов, защото “Бог е любов.”** **Бог е пълен с доброта, защото самото име на Бога (на английски) е съкращение на думата “добро.”** Безграничната любов и безграничната доброта се намират в самата сърцевина на Бога. Хората не са унищожени, *(Коментар: Въпреки че според Закона трябва да бъдем унищожени заради греховете ни. Д.Пр.)* *“защото Неговата милост трае до века”* (Пс.107:1). Грешните хора са заведени при Бога и им е простено, защото *“по милост Господня ние не бяхме довършени”* (П.Й. 3:22).

Помнете това, иначе ще изпаднете в грешка **и ще концентрирате разума си толкова много върху вярата, която играе ролята на канал за получаване на спасението, че ще забравите за милостта, която е изворът и източникът на самата вяра.** **Вярата е видимият израз на Божията работа в нас.** *“Никой не може да нарече Исус Господ, освен със Светия Дух”* (1Кор.12:3) Исус е казал: *“Никой не може да дойде при мен, освен ако Отец, който ме изпрати, не го привлече”* (Йоан 6:44). Поради това вярата, с която отиваме при Христос е резултат от работата на Бога. Милостта е първата и последната движеща сила, причиняваща спасението, **а вярата, колкото и важна да е тя, е само важна част от машината, задвижвана от милостта.** **Ние сме спасявани “чрез вяра,” но спасението е “по благодат.”** Чуйте какво се казва в Еф.2:5: *“Още докато бяхме мъртви духовно поради престъпленията си, той ни даде живот заедно с Христос. Вие сте спасени по Божията благодат.”* Колко добра е тази новина за незаслужаващите хора!

Вярата играе ролята на канал или на водопроводна тръба. **Милостта е изворът и струята, а вярата е каналът, по който потокът на милостта слиза надолу,** за да освежи жадните човешки синове. Много тъжно е, когато каналът е счупен. Тъжно е да се види, че около Рим има много акведукти, които вече не пренасят вода до града, защото опорните им арки са разрушени и тези удивителни конструкции са превърнати в руини. Акведуктът трябва да бъде поддържан в добро състояние, за да пренася потока вода. По същият начин, вярата трябва да е истинска и силна, да отвежда директно до Бога и да се връща директно при нас, за да играе ролята на обслужващ канал на милостта за душите ни.

Отново ви напомням, че вярата е само каналът или акведуктът, а не изворът, поради което не трябва да се концентрираме прекомерно много само във вярата **и да я издигаме по-високо от божествения извор на всички благословии, които лежат в милостта на Бога.** Никога не изваждайте Христос от вярата си, нито пък си мислете, че вярата е независим източник на спасението ви. Животът ни зависи от спазването на изискването *“Нека винаги пред погледа ни бъде Исус, който ни води в нашата вяра и я прави свършена”* (Евр.12:2), **а не от концентрирането ни в собствената ни вяра.** Чрез вяра всички неща стават възможни за нас, но въпреки това **силата не е във вярата, а е в Бога,** на когото уповава вярата. Милостта е мощният двигател, а вярата е зъбчатата верига, чрез която скоростната кутия на душата е свързана с огромната придвижваща сила. Праведността на вярата **не се състои** в нейната морална безупречност, **а в праведността на Исус Христос,** която вярата сграбчва и възприема. Мирът в сърцето ни не е резултат от размишленията ни над собствената ни вяра, **а идва от Онзи, който е нашият мир,** от мантията на Онзи, когото вярата докосва и така добродетелта излиза от Него и стига до човека.

Поради това **разберете, че слабостта на вярата ви няма да ви унищожи.** Треперещата ръка може да получи златният дар. Спасението на Бога може да дойде до нас, **даже когато имаме вяра колкото синапено зрънце.** Силата се намира в милостта на Бога, а не в нашата вяра. Съдбоносни съобщения могат да бъдат изпратени по лошо поддържани жици и даряващото мир свидетелство на Светия Дух може да достигне до главата ни посредством вяра със здравината на конец, който на пръв поглед не би могла да издържи собственото си тегло. **Мислете повече за Онзи, към когото гледате, а не за самата гледка.** Не трябва да концентрирате вниманието си даже върху това, което виждате, **не виждайте нищо друго,** освен Исус и милостта на Бога, която се разкрива в Него.

Призив към свят начин на живот

“Какво правите повече от другите?” (Мат.5:47)

Огромна грешка прави всеки служител на Бога, **който не проповядва пределно ясно учението за оправдаването чрез вяра**. **Аз ще отида още по-далеч и ще добавя, че това е не са само огромна грешка, това е смъртоносна грешка**. Защото хората никога няма да открият пътят до небето чрез служител на Бога, който говори неясно и неопределено за най-важните истини на евангелието. **Ние сме оправдавани чрез вярата, а не чрез делата** (Коментар: Т.е. не чрез стремежа за спазване на изискванията на закона, на канона и на традицията. Д.Пр.) **Заслугите, заради които човека отива на небето не са негови; това са заслуги на нашият Господ и Спасител Исус Христос**. Убеден съм, че вие няма да ме държите отговорен за всяко нещо, което ще ви кажа за това велико учение, единствено ако ви говоря ясно и недвусмислено. И ако съм правил грешки, те не са от такова естество.

В същото време е опасно, ако учението се съобразява с нашите правила и предписания, **и вярата ни се основава на невярната представа, че светостта означава изобилие**. Очистването на греховете не трябва да бъде забравяно или измествано на заден план от оправдаването. Длъжни сме да проповядваме ясно, че вярата, която спасява човека не е мъртва вяра, а е вяра, която очиства цялата ни природа и произвежда в нас плодовете на праведност за хваление и просвала на Бога. Човек не отива на небето защото е свят, но в същото време нито един човек, който не е свят, не може да види Господа. **Ние не можем да бъдем оправдани заради добрите ни дела, но и ако човек продължава да живее безбожно, вярата му няма да го оправдае; защото това не е истинска вяра в Бога**. Истинската вяра в Бога се изработва в нас от Светия Дух **и тя променя хората, с цел те да заприличат на Христос**.

Длъжни сме да поставяме ученията на правилното им място. Те не са фундамента на колоната, а са нейният връх. Ученията не са ни дадени като средство, чрез което да придобием живот, а са указания, според които трябва да живеем. Заповедите на Христос не са свързани със юридическите предписания от вида “прави това и ще живееш”, а са свързани с евангелската система, която казва “живей и прави това.” (Коментар: Да не поставяме коня зад каруцата. Подобна е дилемата за целта в живота ни: “Дали живеем, за да ядем или ядем, за да живеем. Д.Пр.) **Ние не трябва да спазваме правилата, за да бъдем спасени, а трябва да ги спазваме, защото вече сме спасени**. Нашият Господ ни мотивира да сме му благодарни, защото ни е спасил с велико спасение. Убеден съм, че нито един истински християнин няма да се противопостави на най-светите заповеди на Господа. Колкото и да е взискателно изискването, което току-що прочетохме в Мат.5:47, сърцата ни се съгласяват с него и ние се молим да бъдем обновени, за да живеем в хармония с него. Обновеният човек никога не възразява срещу някое изискване, казвайки: “Това е твърде чисто.” Обратното, новородената ни природа е влюбена в своята святост и ние казваме: “Твоето слово е много чисто, поради което слугата ти го обича. Дано чрез поведението си да спазвам указанията ти.” Въпреки че усещаме, че когато правим добро, злото все още е в нас, в дълбочината на душата си ние се стремим към светостта и жадуваме да бъдем освободени от всяка проява на злото. Скъпи приятели, ако това не се случва с вас, добре е да се запитате дали наистина сте дете на Бога. Желанието ми е да подчертая правилата, които ни насочват към светостта и се моля Светия Дух да предизвика във вас силни стремежи към чистота.

Твърде много хора съдят за себе си, сравнявайки се с другите; и ако установят, че не са по-лоши от другите, тези хора се оценяват високо. Те си изработват представа за средното ниво на ближните си и ако не могат да претендират, че на най-добри, но в същото време не са най-лоши, тези хора се чувстват доста удобно. Сред познатите им има някои книжници и фарисеи, които постят 3 пъти седмично и дават десетък от всичко, което притежават, поради което в представите на разглежданите от нас хора, тези книжници и фарисеи са твърде възвишени личности, с които те не се опитват да се сравняват. Но разглежданите от нас хора благодарят на Бога, че са много над нивото на ужасните бирници и на онези страшни грешници, които са изтикани извън кръга на обществото, **поради което разглежданите от нас хора се чувстват доста уютно в “златната среда” и посещават църквата, за да се покланят на Бога, ако са вярващи и си присвояват името “християнин”, все едно че то им принадлежи**.

Те се възползват от привилегиите на християнина, седят сред хората на Бога, все едно че наистина са част от Божието семейство, те считат, че правят толкова за Бога, колкото правят и другите и ако не са сред първите, въобще не са сред последните. Спокойствието на тези хора е ужасно нарушавано, когато четат разглежданият от нас стих Мат.5:47, в който Господ ни призовава да се стремим към стандарт на живот, който е по-висок от най-високият стандарт на фарисеите и ни казва, че ако праведността ни не надвишава праведността на фарисеите, ние няма да можем да влезем в небесното царство. **Господ изисква от “професорите” да докажат вярата си, като направят повече от това, което правят другите**. **Господ пита: “Какво правите повече от другите?”**

Аз ще се опитам да покажа, че има основание да очакваме християните да правят повече от другите хора. Освен това ще се опитам да посоча сферите, в които е естествено да очакваме християните да правят повече отколкото правят другите хора. Трето, ще дам някои основания, поради които целта на всеки спасен човек трябва да е да прави повече отколкото правят другите.

А) Основания за да очакваме християните да правят повече от другите хора. Има справедливи основания, поради които светът, църквата и нашият Господ Исус Христос могат да очакват повече от християните, отколкото от другите хора.

Първо, защото християните имат по-високи претенции. Претенциите винаги трябва да са подкрепвани от факти, иначе са лъжи, измами и лицемерие. Християнинът претендира, че е обновен човек; той е научил за злото на греха; разкалял се е заради това и е избягал от него при Исус Христос; той претендира, че е опростен и че е получил ново сърце и праведен дух; той твърди, че е дете на Бога и че е наследник на небето. Другите хора не твърдят такива неща. На някои, които нямат претенции, им се иска да могат да се надяват, че тези неща им принадлежат; други, въпреки наличието на тези неща, ги презират и в никакъв случай не биха казали това, което християнинът казва, че е. **Християнино, ако ти твърдиш че си християнин, животът ти трябва да докаже това**, в противен случай, ако животът ти показва, че религиозните ти претенции са лъжа, ти си осъден заради очевидната лъжа, заради измамата на хората и заради престъплението против Бога. Голямо престъпление и лоша постъпка е човек да счита, че е дете на Бога, когато изцяло е лишен от божествена природа и живее безбожно.

Пропорционално на големината на привилегиите и на честта на детето на Бога е големината на греха на лъжливите твърдения. **Ако казваш, че си обновен и осветен, тогава живееш като такъв, в противен случай престани да се хвалиш**. Напразно се хвалят с образоваността си хората, които не могат да четат, безплодно е хваленето на смелчагата, който се спласи от сянката си. Вие си спомняте древната история за един пътешественик, който, когато се прибрал в родния си град, се хвалел с необикновените битки, които спечелил и по-конкретно как изумявал всички хора с необикновено дългите си скокове. Забравил съм колко крачки твърдял, че са били дълги скоковете му, но те наистина били изумителни. Когато чули хвалбите му, хората останали със зяпнали уста, но един от тях не му повярвал, поради което отмерил с крачки точната дължина на разстоянието, маркирал го и казал: “Ако прескочиш това разстояние, ти ще направиш това, което казваш, че си направил и ние ще ти повярваме.”

В днешните времена е по-безопасно да се искат доказателства, защото свърши епохата на голите твърдения. Хората ще ви кажат: “Ти твърдиш, че си преживял това и си станал такъв. Сега живееш в съответствие с това, което казваш и ние ще ти повярваме.” **И ако вие не им дадете честен и искрен отговор, те ще ви кажат директно в лицето, че вие сте лъжец и нещо още по-лошо – те ще обвинят християнската религия, за която вие сте един недостоеен “професор”**. Уви, ние се червим от срам заради много такива “професори”! Добре беше вие сами да се срамувате заради себе си, ако сте способни на това, но се страхувам, че мнозина са преминали етапа на срамуването и сега имат бронзови чела.

Как е бил опозоряван и разпъван отново на кръста Христос от безбожни хора, които са се осмелявали да си присвояват името му? Когато на един от великите художници било възложено да нарисова портретите на Петър и Павел, един кардинал, който го наблюдавал как ги рисува му направил забележка, че е поставил твърде много червена боя по лицата им, **но художникът му казал: “Не, червеният цвят показва колко много апостолите се изчервяват от поведението на онези, които твърдят, че са техни последователи.”**

Вярно е, че “професорите” са последователи на древните светци, но нима и вие не опозорявате името им? В колко случаи пасторите ви се червят заради вас и плачат заради вас, защото вие опозорявате святото име? Сега имате много поводи да изследвате сърцето си, **но мистерията се състои в това, че точно хората, които имат най-много основания да се притесняват, ще откажат да изследват себе си**. Вместо да вършат повече от останалите, трябва да се опасяваме, че много християни няма да направят даже толкова, колкото правят невярващите. Даже невярващите хора са по-честни от “професорите” и могат да допринесат повече за милостта, умереността и за здравия разум. Има хиляди хора, които не твърдят, че са християни, но въпреки това са стриктни в работата си и точно изпълняват търговските си задължения, докато някои подли “християни” мамят обществото, създавайки измамни представи за печеливши компании, които накрая завършват с ужасен банкрут. И ако те са много, религията ще се превърне в подигравка и посмешище за хората. **Бог да ни пази да не казваме, че сме християни, ако не притежаваме милостта да живеем в съответствие с това име.**

Ние очакваме повече от християните, отколкото от другите, защото наистина е факт, че тези, които са истински християни правят повече от другите хора. Не са празни приказки, а е факт, че вярващият в Христос е роден отново. Като всички хора той не само е създаден от Бога, но той е бил създаден два пъти, бил е роден отново и е ново създание в Христос Исус. Това не е измислица, а е чиста истина; ние сме преминали от смърт към живот. Ние сме получили Духът на Бога в душите си, който е

вградил в нас нова природа, която е по-висша от природата на другите хора; тя е толкова по-висша от природата на другите хора, колкото е по-висша природата на човека от природата на звяра; защото децата на Бога са съучастници в божествената природа, Бог живее сред тях и Духът на Бога живее вътре в тях така, както царят живее в своя дворец. Те са повече от другите хора не само защото са обновени, а и поради този вечен акт на Бога, който ги е отделил в завета на милостта. Бог има избрани хора. Христос казал: *“Аз ви избрах от света.”* (Йоан 15:19)

Има някои хора, в които вечната любов е фокусирала погледа на милостта си, така както планинските върхове пронизват облаците или реките винаги текат към моретата. Тези хора са безкрайно по-задължени на Божията любов в сравнение с другите хора. Бог ги обича с вечната си любов и поради това ги е притеглил към себе си. Тъй като са избрани от Бога, тези хора са освободени по начин, по който другите хора не са освободени. В известен смисъл саможертвата на Христос стига до цялото човечество, но без никакво съмнение Библията ни учи, че има хора, които Христос е освободил сред човеците. Той дал живота си за овцете си (Йоан 10:11) *“Христос възлюби църквата и предаде себе си за нея.”* (Еф.5:25) Има специално освобождение и в него участва всяко истински обновено дете на Бога. Върху него има кървав знак, който е доказателство, че принадлежи на Христос. За всички тези деца на Бога може се каже: *“Вие не принадлежите на себе си, вие сте купени с цена.”* (1Кор. 7:23). Те имат в себе си Божествената природа, те са избрани от Бога, те са освободени от Бога, поради което те са нещо повече от останалите хора. Те са скъпи синове на Бога, докато другите са наследници на Божия гняв. Децата на Бога са в светлината, а другите хора са в тъмнината. Децата на Бога са като овце на своето пасище, а останалите хора се скитат по дивите планини на суетата. **Следователно, ако децата на Бога са нещо повече от останалите, те трябва да произвеждат повече от другите в живота си.**

Няма да продължавам разсъжденията си, а ще се обърна към сърцето на всеки вярващ, а не към разума му. **Любовта ви казва, че така както сте получили, така трябва и да давате.** Може ли нечия святост да бъде прекалено стриктна в отговор на безграничната любов, която ви беше дарена още преди сътворението на света? Може ли някоя услуга да е твърде скъпа, че да не може да се плати със страданието, което нашият Спасител понесе заради вашето освобождение? Може ли нечие отричане от себе си да е толкова трудно, че да не може да докаже, че Светият във вас е покорил плътта ви и е победил порочността ви? Отправлям призив към обичта ви: няма да говоря за законни претенции, за да не си помислите, че чувате свистенето на камшика на закона, но си мисля, че даже самият Господ би ви казал следното: *“Тъй като ви обичам толкова силно и платих такава цена за да ви освободя, и ви родих в себе си чрез силата на моя Дух, какъв вид хора трябва да бъдете?”* Какво трябва да се очаква от онези, които толкова ярко се отличават поради царствената милост на Бога?

Няма съмнение, че истинските християни могат да направят повече от другите. Някой може да каже: *“Защо могат, те не могат да направят нищо.”* Това е вярно, но чрез Христос, който ги заздравява, те могат да направят всичко; и Христос наистина заздравява хората си. Аз потвърждавам тяхната слабост, нещо повече, аз плача в себе си заради тяхната немощ; но никога не се съмнявайте, че те са силни в своя Господ и в силата на неговата мощ. Исус Христос им дава своята побеждаваща енергия и тъй като неговата кръв е победила врага, те побеждават чрез кръвта на Агнето. Бог им даде своя Син и в силата на Исус те могат и трябва да победят греха.

А какво означава пребиваването на Светия Дух вътре в нас? Той самият не е ли Всемогъщ? Дошлият в нас Свят Дух има влияние, чиято ефективност не може да бъде ограничена; той е свята личност, която пребивава в нас и ще бъде с нас. Кой може да ограничи силата на човека, в който живее Светият Дух? **Братя християни, никога не трябва да се осмеляваме да казваме:** *“Аз не мога да се откажа от този навик.”* Ние можем и сме длъжни да съборим всички идоли в сърцата си. Никога не трябва да казваме: *“Никога няма да мога да достигна тази висота на вярност към Бога.”* Братя, Всемогъщият ни облича с власт; Бог ни дава победата чрез Исус Христос нашият Господ.

Никога не трябва да казваме: *“Сигурно аз съм много голям грешник и никога няма да изляза от това състояние.”* Какво казва Библията? *“Бъдете съвършени и вие така, както е съвършен вашият небесен Отец.”* (Мат. 5:48) Към това съвършенство трябва да се стремим и към тази цел на нашия призив от небето трябва да се протягаме. Бог, който живее в нас работи ежедневно в нас, с цел да желаем и да постъпваме така, че да го радваме, което означава да правим това, което невярващият човек не може да направи. **Ние можем да направим това, което невярващите, на които им липсва Светия Дух, не могат да направят. А след като можем, ние сме длъжни да го правим. Разбира се това се изисква от човека съобразно онова, което притежава; а където много е дадено, много ще се изисква.** Нека да внимаваме да не угасим Светия Дух в себе си, да не би чрез неверието си да попречим на неговата божествена енергия. Обратното, нека жадуваме за онова, за което Бог жадува в нас, нека да се стремим към най-високите възможни стандарти на светостта и на отделянето от света. О, Божий Дух, помагай ни за да бъдем осветени от твоята милост.

Наистина трябва да очакваме християните да правят повече, защото те имат повече. Някой може да възрази: “Но те са бедни.” Това е вярно, но даже най-бедният християнин притежава повече, отколкото най-богатият невярващ. Аз съм убеден, че даже най-бедната и стара християнка не би заменила съдбата си за да съдбата на императрица, която не вярва в Бога. Християнката никога не би предала своя Спасител, даже в замяна да ѝ предлагат целия свят. Струва ми се, че тя би цитирала д-р Ватс, който казва:

“Махни се ти, който се хвалиш с всичките си богатства
и казваш колко ярко блестят те;
Твоите камари от лъскава прах са твои,
но моят Освободител е мой.”

Когато бедният християнин усеща, че Бог е неговият дял, той презира нещата, към които се стремят прославяните хора на този свят.

Братя в Христос, вие знаете добре, че притежавате завета на милостта, който е по-богат от всичко друго. Когато Моисей погледнал от върха на планината Небо и видял Обещаната Земята, от Ливан до реката Нил, никоя друга гледка не е могла да зарадва повече сърцето му. Такава е и гледката, която се разкрива пред погледа на вярата ви, когато четете и изследвате завета и се убеждавате в неговите обещания. Нещо повече, в завета вие имате Христос, а Христос е всичко. Всичката слава на неговия неопетнен земен живот и неговата безгранична божествена природа, всичките му достойнства, всичките му победи, цялата му слава – всичко това е ваше така, както вие сте негови. **И най-вече – Бог е ваш.** Бог е казал: “*Аз ще ви бъда Бог и вие ще ми бъдете народ!*” (Йер. - 7:23) **А когато Бог е вашият Бог, Бог се грижи за вас и всичко работи за вашето добро.** Ваши са както добрите, така и лошите неща в този живот, но е ваш и светътът от татък реката: времето и вечността, сегашното и бъдещето, живота и смъртта, всичко е ваше. Но вие не наследявате нищо по нормалния начин.

Нищо добро не можете да придобиеете чрез собствените си доходи или чрез собствения си труд: всички добри неща са дар от царствената милост на Бога. Братя, всички ние сме длъжници: кой може да каже колко много дължим на Бога? Ако кажа на някой от вас: “Вземи писалката и бързо напиши колко дължиш на твоя Господ”, ако трябва да седите тук, докато завършите чудното описание на живота си, вие със сигурност никога няма да станете от местата си. **Аз, грешният човек, съм длъжник на Божиата милост, но вярвам във величието на милостта и че ще бъда осиновен в Божието семейство, и ще стана сънаследник с Христос Исус на цялото наследство на Първородният Син на Бога, че ще имам всичко, което принадлежи на Бога и всичко което Бог е, и всичко това ще е дял в моята чаша – това наистина е милост! Чашата ми прелива! Благославяй Бога, душо моя!**

И сега, след като знаем тези неща, не трябва ли вие да правите повече от останалите? Трябва ли служителят, който е получил ежедневната си надница, да обича своя господар повече отколкото детето на господаря обича баща си? Трябва ли чужденецът, който влиза случайно в дома, да обича стопанина на къщата повече, отколкото го обича неговата жена, която е любимата жена на съпруга си? О, поради безбройните и неизмерими дарове, които сте получили; поради скъпоценните фонтани на милостта, от които изтичат тези дарове; поради многото години през които доброто и милостта са изпълвали дните ви; стига да не сте абсолютно нечувствителни и сърцата ви да не са твърди като диамант, братя, умолявам ви да правите повече от другите; служете на вашия Господ със старание, което е недостижимо за невярващите и живеете за него със страст, която те не могат да имат. Мисля, че разсъждения са убедителни и се надявам, че ще се съгласите с мен. Братко, ти мислиш ли така? **И ако мислиш така, ще се опита ли да живееш в хармония с тези изисквания?**

Вярващите трябва да правят повече от другите, защото те се стремят към светостта повече от другите. Стремещът на невярващият е неясен и скучен: какво ще види той, когато се осмели да отвори прозореца и да погледне навън? Изкачи се нависоко, невярващи човече, аз трябва да те заведа до покрива на твоя дом, за да огледаш околността. Какво виждаш? **Ах, ти затваряш очите си и отказваш да гледаш,** защото виждаш река, чието име е Смърт и виждаш високите и пенещи се вълни на Божия гняв. Господине, виж, умолявам те, защото чрез затваряне на очите си ти няма да пресушиш сълзите си. Виждаш ли какво има от другата страна на реката? **Ах, ти не се осмеляваш да мислиш за онова, което ще се случи с теб след смъртта и че ще се срещнеш с ада и с Божия гняв. О, човече, погледни, умолявам те, гледай, защото такъв ще е твоят дял, освен ако не отидеш при Христос и го молиш за милост.** Но не, ти закриваш очите си и се връщаш обратно при веселието си, защото не можеш да понесеш да видиш какъв ще е твоят дял. Тогава ела ти, християнино, ти, чиито дрехи са изпрани и са направени бели в кръвта на Агнето; какво виждаш ти? Да предположим, че твоята съдба е да умреш преди второто идване на Господа, какво виждаш ти? Ти казваш: “Виждам карета, в която седя със затворени очи към земята и с отворени очи към небето; виждам ангели, които стоят около смъртното ми легло и Господ, Господарят на живота, готов да приеме духът ми.” “Какво друго виждаш?” “Не мога да ти кажа, защото очите ми са заслепени от славата и езикът ми не е способен да опише онова,

което Бог разкрива на децата си чрез Светия Дух; но има непрестанна слава, вечен живот заедно с Господа; почивка в която няма страх; безкрайна Събота.” О, славата, на която съществува в присъствието на Господа на когото служим и на Отца, който ни обича от древността! Това виждаш сега. **Братя, тъй като гледката, която виждате е толкова блестяща, умолявам ви да правите повече от другите.**

Б) Има още много неща, за които можем да разговаряме, но тъй като времето ни е ограничено, ще привлече вниманието ви към нещата, към които можем естествено да гледаме, **с цел християнинът да прави повече от другите.**

Не искам за ви говоря за собствените си идеи и за да съм сигурен, отново ще се върна към казаното от Господа в Мат.5:13-16. Вие виждате, че **Бог очаква хората му чрез поведението си да демонстрират еталона, към който другите хора трябва да се стремят.** Забележете, че **хората му трябва да са солта на земята, че трябва да са светлината на света** и че **трябва да са град, който е разположен на върха на хълма**, поради което е виждан от всички. Приятелю, ако не си “професор”, ти със сигурност ще имаш някакво влияние и ще си отговорен заради него; но **като християнин твоето място в този свят е точно мястото на влиянието. Ти не си като камък, който е засегнат от влиянието на атмосферата или е обрасъл с мъх и просто не прави нищо. Не, ти си активен и влияеш на другите хора така, както солта запазва месото и рибата и подправя ястията.** Ти не си незапалена свещ, което може да съществува, без да влияе на другите; ти си запалена свещ и не можеш да гориш, без да осветяваш около себе си. **Ти си създаден с цел да оказваш влияние и твоят Господар те предупреждава, че ако влиянието ти не е полезно и добро, ти си безнадеждно ненужен човек**, защото когато солта изгуби солеността си, тя не става за нищо друго, освен да бъде стъпквана от хората. **Следователно, от вас се очаква да оказвате влияние за добро.** Ако сте работодател, нека влиянието ви да бъде усещано от служителите ви. Ако сте дете в семейството, оказвайте сърдечно влияние върху ближните си. Ако сте домашен прислужник, постъпвайте така, както е постъпила малката слугиня на жената на Нееман и се стремете към добруването на семейството на господаря си. **Вашето влияние трябва да е тихо и ненападатливо**, каквото е влиянието на солта, което не е шумно, **но е убедително.** Вие не можете да живеете, придържайки се към правилото: “Ако не правя добро, поне не навреждам.” Така може да живее камъкът или тухлата, но не и солта, защото когато солта бъде натрита върху месото и то не бъде осолено и запазено, тогава тя е лоша, тъй като не е изпълнила предназначението си и е причинила щета на собственика, защото е позволила на месото да загние. **Ако в този свят, съобразно способностите и възможностите си, вие не оказвате влияние върху другите хора за добро**, тогава вие осъждате себе си за това, че сте непотребен, че сте лишен от стойност и сте пречка на земята. Господарят очаква, тъй като е оказал силното си влияние върху вас, вие да бъдете като солта; тъй като е поставил горящата светлина на милостта си във вас, той очаква вие да сте като горяща лампа, която осветява всичко около себе си. Придържайте се към това. Не аз ви казвам тези неща, те са казани от онзи, когото вие наричате ваш Господар и Господ. Помнете, че вие го чухте да говори тези неща със скъпите си устни и тези неща са като малки капки пот, миришещи на смирна и вместо да виждате ръцете ми издигнати за предупреждение, мислете че виждате белезите от гвоздеите по ръцете му и позволете на думите му да влязат в сърцето ви.

Ако прочета Мат. 5:17-20, аз ще науча, че **Господ очаква от хората си по-точно спазване на волята му**, отколкото фарисеите са претендирали, че я спазват. Забележете, че тук той говори за дребни неща, чието задължително изпълнение никога няма да отmine и за хората, които нарушават и най-малката му заповед и учат и другите да я нарушават. Аз разбирам, че Исус иска от нас да спазваме и най-малкото му указание и да ценим високо заповедите му. **Скъпи братя, мислите ли, че биха съществували толкова много секти сред християните, ако всички християни искрено искаха да знаят истината и волята на Христос?** Аз считам, че не биха съществували. Не мога да си представя, че нашият Господ е написал книга, чийто текст е толкова съмнителен и двусмислен, поради което хората са принудени да се различават помежду си по повод тълкуването на ясни тези.

Страхувам се, че ние четем Библията с предубежденията на нашият конституционен темперамент или с предубежденията, които сме получили от родителите си, или от църквата, в която членуваме и отдаваме предпочитание на книгата, написана от някой друг, вероятно на катехизиса, или на Книгата за общата молитва, **вместо на самата Библия.** Всичко това е погрешно и ние трябва да се очистваме от тези предубеждения, за да отидем непредубедени при Божието слово. А когато отидем така при тази книга, ние трябва да сме откровени, честни, смирени и да казваме: “Искам да забравя което и да е ценно учение или практика, която съм научил, стига Господ да ми покаже, че то не е в хармония с неговата воля; **искам да науча тази истина**, която ще ме постави даже в положението да бъда осмиван; искам да науча тази заповед, която ще постави даже в най-голямото неудобство, ако е такава волята на Господа, защото аз съм негов слуга и не търся нищо, което подкрепва собственото ми мнение или което да е мое собствено правило.” Мисля си, че всички бихме били доста близо помежду си, **ако в Божият Дух започнем да четем Библията по този начин.** Господ със сигурност очаква това от нас. Не считам, че той очаква това от някои “професори”,

защото със сигурност той никога няма да получи такова единство. Те са доста доволни, когато казват: “Аз посещавам службите на нашата църква и това е вярата на нашата църква” или “Моята баба се присъедини към тази секта и поради това аз се придържам към нея; освен това вие знаете, че на небето няма секти.” **Последното твърдение е едно от най-повърхностните от всички твърдения, с което се извинява нежеланието на хората съвестно и съзнателно да се подчиняват на всяка дума на техния Господ.**

О, ученико на Исус, аз не се съмнявам, че ти ще отидеш на небето, въпреки че грешиш относно някои от ученията на Господа, но се съмнявам, че ти някога ще отидеш на небето, ако коравоврато презираш думите му или избягваш да научиш онова, което той е дошъл да ни научи. Нашият Господ ни е казал: **“Идете и създайте ученици измежду всичките народи и ги кръщавайте в името на Отца и Сина, и на Светия Дух.”** (Мат. 28:19) Следователно, ако не станете ученици, **ако не се научите от Христос**, ние даже няма да се занимаваме с вас, нито пък вие ще бъдете кръстени, нито ще носите името на Триединният Бог. Исус ще ви принуди да се подчините на волята му и да повярвате в неговата милост. Приятели, имайте предвид това. **Това изискване за точно подчинение не е измислено от мен, то е от Господа.**

Погледнете откъса Мат. 5:21-26 и въпреки, че нямам намерение да тълкувам всяка дума от този текст, аз забелязвам, че Христос изисква хората му да превъзхождат останалите хора по отношение на своята **благодетелност, кротост и нежност**. Другите ще отвърнат на онзи, който ги дразни и ядосва и ще го нарекат с обидни имена и даже ще стигнат до там, че да го нарека “глухак”; а вероятно ще отидат още по-далеч да го прокълнат и да му пожелаят да бъде осъден по ужасен начин. Когато е предизвикан да участва в скандал с друг човек, **скандалджията даже изпитва удоволствие от това**. Него не го интересува колко силно го мрази другия човек или колко силно самият той мрази другия човек; неговата религия е в пълно съзвучие с лошият му характер; той може да казва молитвите си или да принася дарове на Бога и в същото време да е злонамерен. Но с християнина не е така и не трябва да е така. Ние трябва да понасяме много зло, преди да си позволим да дадем някакъв отговор, а когато отговаряме, ако искаме да бъдем като нашия Господ ние трябва да отговаряме учтиво. Да натрупваме жарава върху главата на нашия враг, като му отговаряме с преизобилна милост е правилният вид отмъщение на християнина, а всички други видове отмъщение са му забранени. Християнинът не трябва да настоява за правата си, а трябва да казва: “Знам, че това е мое право, но по-скоро бих се отказал от него, отколкото да се сражавам; знам, че този човек се отнесе несправедливо към мен, но по-скоро бих понесъл това, отколкото да се държа предизвикателно или духът ми да бъде осквернен от някаква зла мисъл.” Някой може да каже: “О, това е трудно изискване.” Вие така ли мислите? Тогава дали сте християнин? Защото когато в душата си усещам, че това трудно, сърцето ми изпитва желание да го изпълни и аз обичам това и се стремя към това; и мисля, че всеки истински християнин, въпреки че поради слабост често нарушава това благословено правило, **все пак вижда красотата в него и не счита, че то е трудно**. (Коментар: Спомнете си мисълта на Достоевски: “Красотата ще спаси света.” Тази духовна красота и стремежът на хората към тази, а не само към физическата красота ще спаси хората. Д.Пр.) Не, истински трудното за християнина е, че той осъзнава, че не му достига много от любящата природа на неговия Господ и Господар.

А сега ще разгледаме следващото изискване, според което християнинът трябва да превъзхожда невярващите по отношение на **чистотата**. Прочетете Мат. 5:27-32. Няма да влизам в подробности, но е ясно, че тук ни се заповядва да бъдем чисти. Невярващият човек казва: “Но аз не извършвам никакво прелюбодеяние; вие не можете да му чуete да пея някаква похотлива песен” и казвайки това, той се чувства задоволен. Но Господарят на християнина очаква от нас да извършим много повече. За нас един похотлив поглед е престъпление и една зла мисъл е грях. О, аз съм шокиран особено силно, когато чуя, че хора, които твърдят, че са християни, са замесени в неприлични деяния – не такива, които се считат за престъпления според закона, а в разпуснатост и в плътски и похотливи дела. Умолявам всеки от вас в разговорите помежду си да избягвате всяка дума, която даже намеква за нечистота в това отношение. Стъпка по стъпка погледите и жестовите водят към по-гнусни неща и играта, който започва с лека разпуснатост, накрая завършва с похотта. Бъдете чисти като преспа сняг и нека нито един безсрамен поглед да не ви опетнява. Ние не обичаме да говорим много за тези неща, защото те са толкова деликатни и ние треперим, да не си помисли някой, че пропагандираме онова, от което трябва да се пазим. Но поради сълзите на Исус, поради раните на Исус, поради смъртта на Исус, мразете даже наметката, която е опетнена от плътта; избягвайте всяко нещо, което мирише на нецеломъдреност. **Бягайте от похотите на младостта така, както Йосиф е бягал**. По-добре е да избягвате всеки риск, отколкото да изпаднете в нечистота, защото това е дълбока яма, в която падат хората, които са мразени от Господа. Силно изкушение очаква младите хора в голям град като Лондон, поради което нека младият човек да се научи от Бога да очисти пътя си, като живее в хармония с Божието слово. Дано всеки от вас да бъде предпазен от пропадане и да бъде представен неопетнен пред Божието присъствие с извънредно голяма радост. Вие не трябва да сте целомъдрен в общоприетия смисъл на това понятие, вие трябва да сте много повече от това: самият поглед и самата мисъл за нещо нечисто

трябва да са омразни за вас. Помогни ни, о Дух на Бога.

Следващото изискване е, че христианинът трябва да е нещо повече от другите по отношение на **праведността**. Прочетете откъса Мат. 5:33-37. Тук същественото е, че докато невярващият казва истината, защото се е закълел да говори истината, вие трябва да говорите истината, защото не можете да говорите лъжи. Ежедневните ви думи трябва да са истина така, както истината е нещо необичайно за човека, който се заклева, преди да свидетелства в съда. Вие трябва да избягвате увъртанията и усукванията, чрез които се прикрива истината и тези преувеличения, които са обичайни безобразия в търговията. **Защо нашите реклами и витрините на магазините са пълни с лъжи, като например “огромни жертви от страна на продавача,” когато всъщност единствената жертва е купувача?**

Целият свят се ръководи от правилата на рекламата и даже “професорите” се рекламират и преувеличават. **Християнино, избягвай тези неща**. Казвате ли на някой човек, че ще му продадете нещо без никаква печалба, или на загуба – по-добре не му казвайте тези неща. Има и други начини на разговоряне, които са равностойни на измамата. Когато презирате възможността да спечелите даже една стотинка, като кажете нещо невярно, вие давате повод на съседа ви да каже за вас: “Той се ръководи от правила, които са различни от моите.” Нито за момент не бъдете толерантен към неистината в себе си, придържайте се стриктно към буквалната истина във всичко, защото това е законът на детето на Бога. **Нека вашето “Да” да бъде наистина “Да” и вашето “Не” да бъде “Не”**.

Вече стигнахме до Мат. 5:38-42, където нашият Спасител казва, че христианинът трябва да превъзхожда другите във **въздържаността**. Той трябва да е готов по-скоро да страда несправедливо отново и отново, отколкото да бъде провокиран да участва в сражение, а още по-малко – в отмъщение.

Накрая, в Мат. 5:42-48 нашият Спасител ни показва, че **очаква от нас да превъзхождаме в любовта** към всички хора и по-конкретно да се опитваме да им правим добро. Повече от всичко друго, ние трябва да сме най-обичащите хора и хората, които най-много правят добро. Онзи, който се придържа към правилото: “Нека всеки човек да се грижи сам за себе си, а Бог да се грижи за всички нас”; човекът който неотклонно и точно живее според това правило, но няма сърце, за да се смиле над болния, бедния и нуждаещия се, който не се интересува от никой друг освен за собствената си душа, **този човек прилича много на дявола, но в никакъв случай не прилича на Христос**. Сърцето на нашият Господ Исус Христос е обширно и неегоистично. Той пожертва себе си заради враговете си и умря, молейки се за тях: той никога не е живял за себе си. Вие не можете да посочите някой момент от живота му и да кажете: “Ето в този момент той е живял единствено за себе си.” Нито молитвите му, нито проповедите му, нито чудесата му, нито страданията му, нито скърбите му, нито славата му са били насочени към него самият. Той спасил другите, но не спасил себе си. В това отношение последователите му трябва плътно да се придържат към неговия пример. **Егоизмът е чужд на християнството така, както тъмнината е чужда на светлината**. Истинският християнин живее, за да прави добро, той се оглежда надалеч за да открие на кого може да послужи и с тези очи той гледа към грешните и порочните, пропадналите и отхвърлените от обществото, стремейки се да ги превъзпита.

По същият начин той гледа на личните си врагове и целта му е да ги победи чрез постоянна милост. Никаква националност не може да ограничи волята му да прави добро, никаква секта или клан не може да монополизира неговата благосклонност. Никаква извратеност на характера или бедност на обстоятелствата не могат да разстроят любящата му милост, защото Исус е приемал грешните хора и се е хранил с тях. Нашата обич трябва да прегръща онези, които лежат пред портите на ада и ние трябва да се стремим с думите на истината и с делата на любовта да ги отведем при Христос, който може да ги възвиси до небето. О, дано да бъдете нежни, внимателни и кротки по дух, но пълни със страстна и горяща обич към другите хора; такива трябва да сте, за да бъдете ученици на Христос. Вие може да кажете: “О, тези неща са огромни.” Да, но вие имате огромният Дух да ви помага и вие имате огромен дълг към вашия скъп Господ. Стори ми се, че някой каза: “Аз ще избягна греха, като бъда много уединен; ще си намеря самотно място, където няма да бъда изкушаван и малцина ще стигат до мен.” Вие наистина сте **„прекрасен“** войник, **шом като вашият Капитан ви казва: “Спечели победата.” а вие му отговаряте: “Аз няма да участвам в битката.”** Не, християнино, иди и се занимавай с търговията си, иди в препълнения си магазин, върши бизнеса си, грижи се за семейството си, грижи се за онези неща, които Бог ти е възложил и прославяй Бога в битката на живота, като вършиш повече от другите. Бог ще ти даде възможност да правиш това.

В) В оставащите няколко минути ще трябва да поговорим за неща, които биха ни отнели поне 15 минути. Последната част от проповедта е **основанията, поради които трябва да правим повече от другите. Основанията са следните. Първо, нашите плодове трябва да са познати. Хората никога не ни познават поради вярата, която е вътре в нас; те ни познават чрез делата ни, които са видими за тях. Поради това произвеждайте плодове на милостта, за да може светът да научи, че вие сте с Исус. **Помнете, че делата са последното доказателство**. Нужно е те да са в хармония с евангелието на милостта, защото е казано ясно, че ние ще бъдем съдени според делата, извършвани в това тяло, в зависимост от това дали те са добри или**

лоши; вие знаете, че когато Господ ни дава описание на начина, по който ще съди, той не е казал на учениците си: “Вие вярвайте в мен” или “Вие ме обичайте” – защото това са тайни неща, но той им е казал: *“Огладнях и ме нахранихте; ожаднях и ме напоихте; странник бях и ме прибрахте; гол бях и ме облякохте; болен бях и ме посетихте; в тъмница бях и ме споходихте.”* (Мат. 25:35-36) Вие ще бъдете съдени по делата ви. Дано милостта да ви даде възможност да изобилствате с дела.

С такива дела се затварят устата на хулители. Едно свято дело е по-добър аргумент срещу богохулството отколкото хиляда красноречиви проповеди. Вие сте нашият отговор на невярващите – вие, които сте били спасени от грях и продължавате да живеете свято. Когато те видят хора, които са излекувани, които стоят редом до Петър и Йоан, те не могат да кажат нищо против тях. **Да, вашите дела объркват плановете на хулители!**

Освен това, тези дела принасят слава на Бога. *“Нека свети вашата светлина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, който е на небето.”* (Мат. 5:16) Тези дела осигуряват мир и на собствената ви съвест и допринасят за още по-голямата ви близост с Бога. “Как могат двама да живеят заедно, освен ако не са в съгласие?” **Ако вие живеете против волята на Бога, Бог ще бъде против вас.** Вашите грехове ще ви отделят от Бога, но Светия Дух, който е във християните, поддържа светостта, мира и общуването в душата. *“Ако останете в моите учения и моите учения останат във вас, каквото и да желаете, поискайте го и ще го имате.”* (Йоан 15:7) Спасителят казва: *“Ако изпълнявате заповедите ми, вие ще останете в любовта ми.”* (Йоан 15:10) Това означава, че трябва да общуваме съзнателно с тази любов и с радостта от това общуване. Дано Бог да ви помага, заради името си.

Погледнете тук вие, които казвате, че вярвате в Христос, но продължавате да живеете в грях: какво печелите от вашето хвалене? Погледнете ви, които казвате: “Аз трябва само да продължавам да вярвам и мога да живея така, както ми харесва, но въпреки това ще бъда спасен.” Дали е така? Дали това е вярно? *“Щом за праведника е изключително трудно да бъде спасен, тогава какво очаква безбожника и грешния човек?”* (1Пет. 4:18) Онези, които чрез поведението си не изпълняват заповедите на Бога няма да бъдат спасени от престорената им вяра, защото са дървета, които два пъти са умрели и са изскубнати с корените им. Ако те казват, че ще продължават да живеят в грях, за да може милостта още повече да изобилства, трябва да знаят, че проклинането им е справедливо. Спасението в Христос не е спасение **в** греха, а е спасение **от** греха. Тези, които ще бъдат спасени от Христос, трябва да отидат при него и да повярват в него в греховното състояние, в което се намират и той ще им даде възможност да забравят греха си; но ако те продължат да казват: “Аз ще се наслаждавам на греха,” такива хора не е възможно да бъдат спасени. Бог ни отвежда до Христос, заковава с гвоздеи греховете ни на кръста и ни дава живот в живота на нашия Спасител. Амин.

Разкаянието върви заедно с опрощението

От текста на Библията е ясно, че разкаянието е обвързано с опрощението на греховете. В Деян. 5:31 четем, **че Исус е издигнат, за да дава разкаяние и опрощение на греховете.** Тези две благословии идват от святата ръка, която някога беше прикована с гвоздеи към кръста, а сега е възкресен за слава. Разкаянието и опрощението са неразривно свързани чрез вечната цел на Бога. Нека нито един човек да не разделя онова, което Бог е съединил.

Разкаянието трябва да върви с прошката и е достатъчно само малко да се замислите, за да се убедите, че това е така. Не може да се прощава грехът, ако извършителят му не се разкайва. Ако това бъде направено, така грешният човек ще бъде утвърден в лошите си пътища. Целта на разкаянието е да се научи грешния човек да се замисли за злото, което е вършил. Ако Бог беше казал: “Вие обичате греха и живеете в грях и се развивате от лошо към още по-лошо, но въпреки това, Аз ви прощавам,” това би представлявало ужасно позволение за извършване на грехове. Основите на реда в обществото ще бъдат премахнати и ще последва морална анархия. Не мога да предскажа колко неизброими грехове със сигурност биха се случили, ако отделите разкаянието от прошката и пренебрегнете греха, оставяйки грешния човек да продължава да греша.

Самата природа на нещата е такава, че ако вярваме в светостта на Бога, **но продължаваме да вършим греховете си и не се разкайваме за тях, на нас няма как да ни бъде простено и ще трябва да жънем последствията от твърдоглавието си.** Съгласно безграничната святост на Бога, на нас ни е обещано, че ще получим опрощение на греховете си, когато престанем да ги правим, когато ги изповядаме и чрез вяра приемем милостта, която е осигурена в Христос Исус, тогава *“Бог ще ни прости. Той ще ни очисти от*

всички злини, които сме извършили, защото държи на думата си и е справедлив” (Йоан 1:9). Но докато Бог е жив, няма да има обещание за милост за хората, които продължават да вървят по лошите си пътища и отказват да изповядат греховете си. Сигурно нито един бунтовник не може да очаква Царят да прости предателството му, ако продължава да живее в открито неподчинение. Никой не може да бъде толкова глупав и да си представя, че Съдията на цялата земя ще премахне греховете ни, ако ние самите отказваме да ги премахнем.

Нещо повече, разкаянието и прощката трябва да вървят заедно заради завършеността на Божията милост. Милостта, която би простила греха и в същото време би позволила на грешника да продължава да живее в грях, би била считана за лекомислена милост. Това би била небалансирана и деформирана милост, която куца с единия си крак и е с една парализирана ръка. Кое мислите, че е по-голяма привилегия: очистването от чувството на вина заради греха или освобождението от властта на греха? Аз не се наемам да претеглям на везните тези два вида ненадмината милост. Нито едната, нито другата биха могли да стигнат до нас, ако не беше скъпоценната кръв на Исус. Но ми се струва, че ако трябва да се прави сравнение, да бъдеш освободен от властта на злото и да бъдеш направен свят и да приличаш на Бога би могло да се приеме, че е по-голяма милост от другата.

Да бъдеш опростен е неизмеримо благоразположение. В Пс. 103:3 се казва: *“Той е, Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести.”* Но ако можеше да ни бъде простено, а след това да ни бъде позволено да обичаме греха, да участваме в бунта на беззаконието и да се въргаме в порока, каква би била ползата от такава прошка? Няма ли такава прошка да се превърне в отровно бонбонче, което най-ефикасно ще ни унищожи? Да бъдеш изкъпан, а да продължаваш да се лежиш в блатото, да бъдеш наречен чист, но въпреки това да продължаваш да носиш белият признак на проказата на веждата си, това би било най-лошата форма на измамна милост. Какво добро би имало да извадите човека от гроба, ако го оставите мъртъв? Защо да го отвеждате в светлината, ако той продължава да е спял?

Ние благодарим на Бога, който прощава прегрешенията ни и в същото време изцелява болестите ни. Онзи, който измива от нас петната на миналото, освен това ни повдига, за да напуснем сегашните си греховни пътища и ни предпазва да не се върнем отново към тях в бъдещето. Ние с радост трябва да приемем както разкаянието, така и прощката, защото те не могат да бъдат разделени. Наследството на завета е единно и неделимо и не трябва да бъде разделяно. Да се разделя работата на милостта би означавало да се раздели на две живото дете и онези, които си позволят това няма да спечелят нищо.

Вие, които търсите Бога, ще бъдете ли доволни, ако получите само една от тези две милости? Ще бъдете ли доволни, ако Бог ви прости греха, а след това ви разреши да живеете по същия плътски и порочен начин както преди? О, не! Съживеният дух се страхува повече от самия грях, отколкото от наказанието, което ще произтече от него. Плачът на сърцето ви не е *“Кой ще ме избави от наказанието?”*, а *“Аз съм един окаян човек! Кой ще ме спаси от това тяло, подвластно на смъртта”* (Рим.7:24)? “Кой ще ми даде способности да живея над изкушението и да стана свят, така както Бог е свят?” Тъй като единството между разкаянието и прощката е в хармония с желанието на Бога и тъй като това единство е нужно, за да има завършеност на спасението и заради светостта, не губете увереност, че това е така.

Разкаянието и прощката са обединени заедно в живота на всички вярващи. Никога не е имало човек, който искрено да се е разкалял заради своя грях с изпълнено с вяра разкаяние, на когото да не е простено. От друга страна, никога не е имало човек, на когото да е било простено, ако той не се е разкалял заради греха си. Не се притеснявам да кажа, че под небето никога не е имало, няма и няма да има случай на какъвто и да е грях, който да е бил премахван, ако в същото време сърцето на неговия извършител не било довеждано до разкаяние и вяра в Христос. **Ненавистта към греха и чувството на опрощение навлизат заедно в душата ни и пребивават там, докато сме живи.**

Разкаянието и прощката си взаимодействат помежду си. Човекът, на когото е простено се разкайва поради това; човекът, който се разкайва несъмнено е опростен. Помнете първо, че прощката води до разкаяние. Така както се казва в един химн:

Законът и терорът ни правят коравосърдечни,
когато единствено те работят в нас.
Но чувството за купената с кръв прошка
размеква скоро каменното ни сърце.

Когато сме сигурни, че ни е простено, тогава мразим греха. Предполагам, че когато вярата израсне до състоянието на пълна увереност, при която сме сигурни извън всякакво съмнение, че кръвта на Исус ни е умилала и ни е направила бели като сняг, чак тогава разкаянието в нас достига най-голямата си висота. **Разкаянието расте успоредно с вярата.** Не правете грешка в това отношение. Разкаянието не е нещо, което трае дни или седмици, то не е временно наказание, през което трябва да преминем колкото се може по-бързо! Не, това е милост за цял живот, подобно на вярата! Малките деца на Бога се разкайват, същото

правят и младежите и бащите. **Разкаянието е неразделна част от вярата.** Дотогава, докато живеем с вяра, а не с виждане, сълзата на разкаянието блещука в окоето на вярата. Не е истинско онова разкаяние, което не идва от вярата в Исус и не е истинска онази вяра в Исус, която не е обогрена от разкаянието. **Подобно на сиамски близнаци, вярата и разкаянието за свързани помежду си за цял живот.** В степента, до която вярваме в опрощаващата любов на Христос, в същата степен се и разкайваме. В степента, до която се разкайваме за греха и мразим злото, в същата степен се наслаждаваме на пълнотата на опрощението, заради което Исус е издигнат, за да ни дари. Вие никога няма да оцените опрощението, ако не изпитвате разкаяние и никога няма да опитате вкуса на дълбокото разкаяние, ако не знаете, че ви е простено. Това може да ви изглежда странно и то наистина е така. **Горчивината на разкаянието и сладостта на опрощението се смесват във вкуса на живота на всеки човек, който живее по милост и създават несравнимо щастие.**

Разкаянието и прошката са взаимно подкрепящи се дарове. Ако знам, че се разкайвам, аз знам, че съм опростен. Как да знам, че ми е простено, ако в същото време не знам, че съм се отклонил от своя предишен греховен път? **Да бъде човек вярващ, това означава да бъде търпелив.** Вярата и разкаянието са две спици в едно и също колело, те са двете дръжки на едно и също рало. Разкаянието е описано добре като сърце, разбито **заради** греха и **от** греха и би могло да бъде наречено обръщане на посоката на движение. То представлява промяна в мозъка по най-пълнен и радикален начин, която е придружена от мъка заради извършеното в миналото и с решителност за промяна в бъдещето.

Разкаянието означава да се откажем от греховете, които преди това сме обичали.

И за да покажем, че искрено тъгуваме, ние повече не вършим тези грехове.

И така, когато наистина се разкайваме, можем да бъдем сигурни, че ни е простено, защото Бог никога не прави сърцето да тъгува заради греха и от греха, без да прости този грях. От друга страна, ако се наслаждаваме на прошката благодарение на кръвта на Христос и сме оправдавани чрез вярата и имаме мир с Бога чрез Исус Христос нашия Господ, ние знаем, че разкаянието и вярата ни са правилни.

Не гледайте на разкаянието си като на причина за своето оправдание, а считайте че разкаянието и оправдаването са едновременно случващи се неща. **Не очаквайте, че ще сте в състояние да се разкаете, преди да сте видели милостта на нашия Господ Исус и Неговата готовност да премахне греха ви.** Запазвайте тези неща на мястото им и гледайте на тях в светлината на тяхното взаимодействие и взаимовръзка. Те са стълбовете Яхин и Воаз в храма на Бога (3Ц,7:21) на спасяващия живот. Искам да кажа, че те са сравними с двете огромни колони, които са оформили лицето на Божия дом и входа в това свято място. Не е възможно човек да отиде при Бога, без да мине между колоните на разкаянието и прошката. В сърцето ви се е разположила дъгата на заветната милост с цялата си красота, а в това време сълзите на разкаянието се виждат в светлината на пълното опрощение. Разкаянието заради греха и вярата в Божественото оправдание са втъкани и преплетени в тъканта на истинското обръщане към Бога. По тези белези ще познаете кои са истинските израилтяни.

Да се върнем обратно към Библията, над която размишляваме: както разкаянието, така и прошката произлизат от един и същ източник и са давани от един и същ Спасител. Господ Исус в Своята слава дарява и двете на хората. Никъде на друго място няма да откриете истинско разкаяние и истинска прошка. Исус е готов да даде и двете сега и с голямо желание на всеки, който ги приеме от ръцете Му. Нека никога да не бъде забравяно, че Исус дава всичко, което е нужно за спасението. От изключителна важност е да знаем, че всички стремящи се към милостта трябва да помнят това.

Вярата е дотолкова дар от Бога, доколкото е насочена към Спасителя, в когото уповава. Разкаянието заради греха е дотолкова работа на милостта, доколкото е извършването на жертвоприношението, чрез което е премахван греха. От началото до края, спасението е единствено по милост. Не ме разбирайте погрешно. Не Светият Дух се разкайва. Ако Той можеше да се разкайва, това с нищо нямаше да ни помогне. Самите ние трябва да се разкаем заради собствените си грехове, в противен случай не сме спасени чрез Христос. Но не Господ Исус Христос се разкайва. Защо би трябвало Той да се разкайва? Самите ние се разкайваме с пълното съзнание на всяка клетка от мозъка си. Волята чувствата и емоциите – всички те работят заедно съвършено искрено за извършване на благословения акт на разкаяние заради греха.

Но въпреки това, **зад кулисите на всичко, което е наш личен акт, има едно тайно и свято влияние, което размеква сърцето ни, дава ни угризения на съвестта и произвежда пълната промяна.** Духът на Бога си осветява, за да виждаме, както представлява греха и така го превръща в отвратителен в очите ни. Освен това, духът на Бога ни обръща към светостта, прави ни да я ценим високо, да я обичаме и да я желаем и така ни дава импулси, чрез които сме водени стъпка по стъпка към превръщането в светци. Духът на Бога работи в нас, за да искаме и да действваме в хармония със сърцето на Бога. Този добър Дух ни позволява да се подчиним веднага, за да може Той да ни отведе при Исус, който безплатно ще ни даде двойната благословия

на разкаянието и прошката, според богатството на неговата милост. *“Защото по Божията благодат сте спасени”* (Еф.2:8).

Растеж на вярата

Как можем да се сдобием с растеж на вярата? Много хора си задават този искрен въпрос. Те казват, че искат да вярват, но не могат. **Много глупости са изречени по темата за растежа на вярата.** Нека да бъде изцяло практични, докато се занимаваме с тази тема. **Ние имаме нужда от здравия разум както по отношение на религията, така и към всичко останало.** “Какво трябва да направя, за да повярвам?” Когато попитали един човек кой е най-добрият начин да се направи нещо, той отговорил, че най-добре е това нещо да бъде направено веднага. Ние пилеем време, за да обсъждаме методите, когато всъщност действието е просто. **Най-краткият път за да повярваме, е да повярваме.** Ако Светият Дух ви е направил да сте искрен човек, **вие ще повярвате веднага, когато истината застане пред вас.** Вие ще повярвате в нея, защото тя е истина. Заповедта на Евангелието е ясна: *“Повярвай в Господа Исус и ще бъдеш спасен”* (Деян. 16:31). Губене на време е да избягваме да се подчиним на тази заповед, като задаваме въпроси и шикалкавим. Заповедта е ясна, нека да ѝ се подчиняваме.

Но ако все пак имате някакви затруднения, отправете ги към Бога с молитва. Кажете на Бога Отец кое точно ви обърква и Го молете чрез Светия Си Дух да реши проблема. Ако не мога да повярвам в твърдението в някаква книга, аз се обръщам с молба към автора ѝ, за да ми обясни какво иска да каже чрез нея. А ако той е искрен човек, обяснението му ще ме задоволи. Още повече божественото обяснение на трудните откъси от Библията ще задоволи сърцето на искрено търсещият човек. **Господ иска да бъде познаван. Идете при Него и вижте дали е така.** Идете веднага в затворената си стаичка и извикайте: “О, Свети Душе, води ме към истината! Научи ме на онова, което не знам.”

Ако ви изглежда трудно да вярвате, възможно е Бог Светия Дух да ви даде възможност да повярвате, ако много често и искрено чувате да ви се казва, че ви е заповядано да вярвате. Ние вярваме в много неща, защото твърде често чуваме за тях. Не е ли така в ежедневието ви, например, ако чувате да нещо 50 пъти на ден, няма ли накрая да повярвате в него? По този начин много хора са повярвали в невероятни неща, поради това не се учудвам, че Светият Дух често благославя методът на честото слушане на истината и го използва да създава вяра към това, в което трябва да вярваме. **В Библията пише: “Вярата идва със слушането,”** следователно слушайте често. Ако искрено и внимателно слушам Евангелието, скоро ще установя, че започвам да вярвам в това, което слушам, благодарение на благословената работа на Божия Дух в разума ми. **Старайте се единствено да слушате Евангелието и не отвлечайте вниманието си, за да слушате или четете неща, които са създадени с цел да ви разколебават.**

Колкото и да ви се струва неприемливо, следващия съвет, който ще ви дам е да се замислите над свидетелствата на другите хора. Жителите на Самария са повярвали, поради това, което жената им е разказала за Исус. Много християни се изправят в църквата и свидетелстват пред другите. Аз вярвам, че съществува държава, наречена Япония. Никога не съм я посещавал, но въпреки това вярвам, че има такова място, защото други хора са я посещавали. Аз вярвам, че ще умра. До сега не съм умирали, но огромен брой от хората, които познавах вече умряха и поради това съм убеден, че аз също ще умра. Свидетелстването на другите ме убеждава в този факт. Поради това слушайте онези, които ви разказват как са били спасени, как им е било простено и как е бил променен характера им. Ако се замислите, ще установите, че някой човек, който прилича на вас, е бил спасен. Ако в миналото сте бил крадец, вие ще установите, че крадеца се радва, че е измил греха си във фонтана на Христовата кръв. Ако за нещастие сте загубили целомъдрието си, вие ще установите, че мъже и жени, които са извършили същия грях, са били очистени и променени. Ако сте отчаян, достатъчно е само да отидете сред християните, да ги поразпитате и ще откриете, че някои от светиите също в миналото си са били отчаяни и те с удоволствие ще ви разкажат как Господ ги е спасил. А докато слушате един след друг хората, които са опитали Божието Слово и доказват правотата му, Светият Дух ще ви води, за да повярвате.

Чували ли сте за африканецът, на когото един мисионер казал, че водата понякога става толкова твърда, че човек може да ходи по нея? Африканецът отговорил, че вярва в много от неща, които му е съобщил мисионера, но не може да повярва в това нещо. Когато след време дошъл в Англия, в един студен зимен ден африканецът видял, че реката е замръзнала, но не посмял да върви по леда. Той знаел, че реката е била дълбока и бил сигурен, че ще потъне, ако върви по леда. Не можели да го убедят да тръгне по заледената река, докато един негов приятел и много други хора не тръгнали по леда. Чак тогава африканецът се убедил и минал по леда там, където други хора преди него вече били минали.

По същият начин, когато видите, че другите хора вярват в Агнето на Бога и забележите тяхната радост и мир, вие също нежно ще бъдете доведен до състоянието да повярвате. Изживяното от другите е един от методите на Бога, за да ни помогне да повярваме. Вие или ще повярвате в Исус или ще умрете. Единствената ви надежда да живеете е в Него.

По-добър е следния план: Гледайте към властта на Този, в когото ви е заповядано да вярвате и това ще ви помогне за вярвате. Властта не е моя, иначе бихте могли да я пренебрегнете. **Но на вас ви е заповядано да вярвате във властта на Самия Бог. Той ви нарежда да вярвате в Исус Христос и вие не трябва да отказвате да се подчините на своя Създател.** Майсторът в една фабрика чувал често евангелието, но се страхувал, че няма да е способен да отиде при Христос. Един ден неговият работодател му изпратил следното съобщение: “Ела у дома веднага след края на работния ден.” Майсторът почукал на вратата на своя работодател, който излязъл и му казал грубо: “Какво искаш, Джон? Защо ме безпокоиш по това време? Работното време свърши, кой ти дава прав да идваш тук?” Майсторът казал: “Господине, получих съобщение от вас, в което се казва да дойда веднага след работа.” “Да не искаш да кажеш, че само защото си получил съобщение от мен, ти си дошъл у дома ми и ме безпокоиш след края на работния ден?” Майсторът казал: “Но господине, аз не ви разбирам. Струваше ми се, че след като сте ме извикали, аз имам правото да дойда.” Тогава работодателят казал: “Влез вътре, Джон. Имам още едно съобщение за теб, което искам да ти прочета. Дватама влезли, седнали и работодателят му прочел: “*Елате при мен всички вие, които сте уморени и натоварени с грижи, и аз ще ви успокоя*” (Мат.11:28). След това запитал: “Мислиш ли, че след такова съобщение от Христос можеш да сгреша, отивайки при Него?” Бедният майстор изведнъж разбрал и повярвал в Господ Исус за вечния живот, защото осъзнал, че има добър застъпник и авторитет, в който да вярва. Същото трябва да направите и вие! Вие имате пълното право да отидете при Христос, защото Самият Бог ви е казал да вярвате в Него.

Ако това не ви е достатъчно да повярвате, замислете се за това, в което трябва да вярвате – **че Господ Исус Христос е страдал вместо грешните хора и е в състояние да спаси всички хора, които вярват в Него.** Това е най-благословеният факт, в който на всеки човек е казано да вярва. Това е най-подходящата, най-успокояващата и най-божествената истина, която някога е съобщавана на смъртните хора. Съветвам ви многократно да я обмислите и да откриете милостта и любовта, които се съдържат в нея. Изучете четирите евангелия, изучете посланията на Павел, а след това вижте, дали добрата новина не внушава достатъчно доверие, за да ви накара да повярвате в нея.

Ако и това не помогне, тогава замислете се за личността на Исус Христос. Мислете си кой е Той и какво е направил, къде е сега и какъв е сега. Как можете да се съмнявате в Него? Жестоко е да не вярвате на винаги верният Исус. Той не е направил нищо, за да заслужава недоверие, точно обратното, би трябвало да е лесно да разчитате на Него. Защо отново Го разпъвате на кръст със своето неверие? Това не означава ли, че отново Му поставяте трънения венец и отново Го заплювате? Той не заслужава ли да му вярваме? Какво по-лошо от това са му направили римските войници? Техните мъчения са Го превърнали в мъченик, а вие Го превръщате в лъжец, което е още по-лошо. Не питайте “Как мога да повярвам?”, а си задайте въпроса “Как мога да не вярвам?”

Ако нито едно от тези неща не помогне, тогава във вас има нещо, което е напълно объркано и последното, което ще ви кажа е: подчинете се на Бога! Предразсъдъците или гордостта се намират на самото дъно на това неверие. Дано Духът на Бога премахне вашата враждебност и да ви накара да се предадете. Вие сте бунтовник и горд размирник и това е причината да не вярвате във вашия Бог. Откажете се от вашето непокорство и хвърлете на земята оръжията си. Отстъпете пред благоразумието и се предайте на вашия Цар. Вярвам, че човек никога не вдига ръце в знак на отчаяние и не вика: “Господи, предавам се,” ако вярата преди това не е облекчила този процес. Тъкмо защото ти продължаваш да спориш с Бога и си решил да живееш според собствената си воля и по собствения си начин, точно поради това не можеш да повярваш. Христос е казал: “*Как можете да повярвате вие, които приемате слава един от друг, а не се стремите да получите славата, която е от единствения Бог?*” (Йоан 5:44 – мой превод)? **Гордият егоизъм ражда неверие.** Покори се. Предай се пред твоя Бог и чак тогава ще повярваш в своя Спасител. Дано сега Светия Дух да работи тайно, но ефикасно в теб и да ви доведе до мига да повярваш в Господ Исус! Амин.

Страхът от окончателния провал

Голям страх преследва умовете на много от хората, които отиват при Христос, защото те се страхуват, че няма да бъдат последователно упорити до края. Чух един човек да казва: “Даже ако можех да оставя

душата си в ръцете на Исус, аз вероятно след това пак ще стигна до гибел. Аз имах добри чувства, но всички те умряха и изчезнаха. Добротата ми е като утринен облак и като роса на разсъмване. Тя идва внезапно, трае известно време, обещава много и след това изчезва.”

Аз вярвам, че често пъти този страх е баща на факта, че някои, които са се страхували да вярват на Христос през цялото време и през цялата вечност са се провалили, защото са притежавали временна вяра, която никога не е пораснала достатъчно, за да ги спаси. Те решават да вярват в Исус, но търсят в себе си продължение и постоянство в пътуването им към небето и тъй като установяват, че грешат, съвсем естествено е като последица от това скоро да тръгнат обратно. **Ако вярваме в себе си**, че ще продължим по пътя към небето, **ние няма да продължим**. Независимо, че се осланяме на Исус за част от нашето спасение, **ние ще пропаднаме, ако вярваме в себе си за нещо**.

Всяка верига е толкова здрава, колкото е здрава най-слабата ѝ халка. Ако Исус е нашата надежда за всичко, с изключение на едно нещо, в края на краищата ние ще се провалим, **защото точно в това нещо няма да постигнем нищо**. Аз въобще не се съмнявам, че всяка грешка в постоянството на светците е попречила за постоянството на много християни, които наистина са тичали добре по пътя към небето. Какво им е попречило и те не са продължили да тичат? **Те са вярвали на себе си** за тичането и **това е причината, поради която не са стигнали до финала**. Внимавайте и се пазете да не смесвате даже и най-малка частичка от себе си в хоросана, с които строите, защото в противен случай ще забъркате неустойчив хоросан и камъните няма да се залепят един към друг **Ако считате, че Христос е вашето начало, пазете се да не започнете да се считате за съвършен човек. Той е Алфата. Но внимавайте да Го направите и Омегата**. Ако сте започнали в Духът, не трябва да се надявате, че ще бъдете направен безгрешен чрез плътта. Започнете оттам, откъдето се намирате и продължавайте да вървите, като позволявате на Господа да бъде всичко за вас. О, дано Бог Светия Дух да ни дава много ясна представа откъде идва здравината, чрез която ще бъдем запазени до деня на завръщането на нашия Господ!

Ето какво е казал Павел по този въпрос, когато е писал на коринтяните: *“Вие не сте лишени от нито един дар, докато копнеете нашият Господ Исус Христос да се открие. Той ще ви направи силни до края, така че никой да не може да ви обвини в Деня на нашия Господ Исус Христос. Верен е Бог, който ви призовава да имате общение с неговия Син Исус Христос, нашия Господ”* (1Кор.1:7-9).

Този език безмълвно признава една огромна нужда, **като ни казва как тя е задоволена**. Когато Бог обезпечи нещо, ние сме уверени, че има нужда от това нещо, тъй като разточителството е пречка пред завета на милостта. Златните щитове, които са висели в дворците на Соломон никога не са били използвани, **но в Божията армия няма неизползвани оръжия**. Ние несъмнено се нуждаем от това, което Бог ни дава. Всяко обещание на Бога и всяко нещо, което ни се дава чрез завета на милостта, ще ни бъде давано по заявка. Спешната нужда на вярващия човек е потвърждение, продължение, неумолима настойчивост и предпазване до края. Това е великата нужда на най-напредналите вярващи, защото Павел е писал на светиите в Коринт които са били високопоставените хора, за които е казал: *“Винаги благодаря на моя Бог за вас заради благодатта, която Бог ви е дал чрез Христос Исус”* (1Кор. 1:4).

Точно такива са хората, които несъмнено усещат, че ежедневно имат нужда от нова милост, ако трябва да продължават и поради това продължават и най-накрая стават победители. Ако вие не бяхте светци, вие нямаше да чувствате, че имате нужда от повече милост. Но защото вие сте хора на Бога, поради това усещате ежедневните изисквания на духовния живот. Мраморната статуя не се нуждае от крака, а живия човек гладува, жадува и се радва, че хляба който яде и водата, която пие са гарантирани от Господа, защото иначе сигурно ще прималее от изтощение по пътя. Ежедневни личните желания на вярващия неизбежно ще го отдалечават от великият източник на всичко, от което има нужда, защото какво би могъл да направи, ако не уповава на своя Бог?

Това е вярно даже за най-надарените от светиите, за онези хора в Коринт, които са били обогатени и са се ползвали от всички изразни средства и от цялото познание. Те са имали нужда до края да се държат твърдо за вярата в Бога, иначе самите им дарби и постижения ще докажат техния провал. Ако знаехме да говорим на езиците на хората, но не бяхме получили тези способности като дар на милостта, къде щяхме да бъдем? Даже ако притежавахме целия опит, който са притежавали основателите на църквата, ако бяхме обучени от самия Бог да разбираме всички тайни, **ние пак не бихме могли да живеем даже един ден, без божествения живот да не се влива в нас от нашия заветен Водач**. Как бихме могли да се надяваме да продължим да продължим по пътя даже един час, да не говорим за цял живот, ако Бог не е с нас? Онзи, който е започнал добрата работа в нас трябва да я извършва до деня на завръщането на Христос, иначе това ще се окаже един болезнен провал.

Тази велика нужда възниква основно от нас самите. В някои хора има болезнен страх, че няма да продължат неотклонно да вървят по пътя на милостта, защото знаят собственото си непостоянство. Някои хора постоянно са нестабилни. По природата си някои хора са консервативни, да не кажа инатести, докато

други по природата си са променливи и непостоянни. Подобно на пеперуди, те прехвърчат от цвят на цвят, докато посетят всички красиви места в градината, но не могат да установят за постоянно на нито едно от тях. Те никога не се заседяват достатъчно дълго на едно място, за да свършат нещо добро, нито в работата си, нито в интелектуалните си стремежи. Такива личности вероятно се страхуват, че 10, 20, 30, 40 или 50 години прекарани в религиозна бдителност ще бъде твърде трудно за тях. Ние виждаме хора, които първо се присъединяват към една църква, след това отиват в друга, после в трета, докато обиколят всички църкви. Те са в постоянно движение и никога не се заседяват дълго. Подобни хора имат двойно по-голяма нужда от молитва, за да бъдат утвърдени от Бога и да станат не само хора, които се държат здраво за вярата, но и да са неподвижни, защото иначе няма да са изпълнили следното указание: *“Бъдете твърди и непоклатими. Винаги се отдавайте изцяло на Господното дело, защото знаете, че трудът ви в Господа не е напразен”* (1Кор.15:58).

Ако наистина сме съживени от Бога, всички ние, даже и да нямаме постоянните изкушения на непостоянството, трябва да усещаме собствената си слабост. Не откривате ли в ежедневието си нещо, което е достатъчно, за да ви препъне? Вие, които искате да живеете в перфектна святост, а аз съм напълно убеден, че това е искреното ви желание, сте си поставили за изпълнение един висок стандарт за онова, което трябва да бъде християнина, не установявате ли, че още преди да сте разчистили масата от сутрешната си закуска, вече сте извършили достатъчно грехове, които ви карат да се срамувате от себе си? Даже ако решим да се затворим в уединената килия на отшелника, изкушението ще дойде с нас, защото след като не можем да избягаме от себе си, ние не можем да избягаме от подбуждането към грях. Ето това се намира в главите ни и то трябва да ни направи да сме бдителни и смирени пред Бога. Ако Той не ни утвърди, ние сме толкова слаби, че ще се препънем и ще паднем, не защото сме победени от врага, а поради собственото си безгрижие. **Господи, да бъде твоята здравина, защото сами по себе си ние сме слабост.**

Освен това, има една умора, която се поражда от дългия живот. Когато започваме нашия християнски живот, ние се издигаме нагоре с криле като орли, а след това бягаме без да се уморяваме. В най-добрите си и истински дни ние вървим без да се изтощаваме. Вървежът ни изглежда по-бавен, но е по-полезен и по-добре се поддържа. Моля се на Бога да направи така, че енергията на младостта ни да продължава да бъде в нас възможно по-дълго и дотогава, докато е енергия на Светия Дух, а не да просто да е ферментация на гордата ни плът. Онзи, който от дълго време върви по пътя към небето е разбрал, че е имало основателна причина, когато му е било обещано, че обувките му трябва да са от желязо и месинг, защото пътят по който върви е трънлив и каменист. Този човек е установил, че по този път има Върхове на трудностите и Долини на унижението; че има Долина на смъртната сянка и нещо още по-лошо, че има Панаир на суетата и всички тези места трябва да бъдат преминати. Ако по пътя има Възхитителни планини (и слава на Бога, че има такива), освен тях има и Крепости на отчаянието, с вътрешността на които пътниците твърде често се срещат. Като вземем предвид всичко това, онези, които издържат до края на пътя на светостта, ще бъдат *“хора поставени за знамение”* (Зах.3:8).

О, свят на чудесата, аз не мога да кажа нищо повече.” Дните на християнския живот приличат толкова много на диаманти със стойността на “Кохинор” (*Коментар: Най-прочутия диамант с тегло 106 карата, който е част от Британската корона. Д.Пр.*), но са на милостта, които са нанизани на златната верижка на Божията вяроност. На небето ние ще разказваме на ангелите, на властите и на силите за несметните богатства на Христос, които са били изразходвани заради нас, на които сме се развали, докато сме бяхме тук, на земята. Ние сме запазвани живи, въпреки че се намираме на косъм от смъртта. Духовният ни живот е огън, който гори посред морето или камък, който остава да се рее във въздуха и не пада на земята. Вселената ще бъде изумена да ни види, когато влизаме през вратата от перли, безупречни в деня на нашия Господ Исус Христос. Трябва да сме изпълнени с благодарно удивление, ако останем в това състояние поне в продължение на един час и аз вярвам, че ще останем.

Ако това беше всичко, пак щеше да има достатъчно основание за безпокойство, но има още много неща. Трябва да се замисляме в какъв свят живеем. За много от Божиите хора този свят е истинска пустиня. Някои от нас са прекрасно задоволени от грижите на Божието провидение, но други живеят в лишения. Ние започваме деня си с молитва и много често чуваме мелодията на светата песен в домовете си, но непосредствено след сутрешната си молитва много добри хора се срещат с богохулството. Те излизат от домовете си, за да отидат на работа и през целия ден, подобно на праведника Лот в Содом, са принуждавани да слушат отвратителни разговори. Можете ли да си представите да вървите по улиците и слухът ви да не бъде нараняван от нечии гнусни думи?

Този свят не е приятел на милостта. Най-доброто, което можем да направим с този свят, е да преминем през него колкото се може по-бързо, защото ние живеем във вражеска страна. Грабителят ни дебне от всеки храст. Ние трябва навсякъде да вървим с изваден меч в ръка или поне с това оръжие, което е наречено “всеобхватна молитва” от наша страна, защото трябва да сме доволни със всеки сантиметър от

нашият път. Не правете грешка в това отношение, в противен случай ще бъдете изваден грубо от любимата ви самоизмама. О, Боже, помагай ни и ни утвърждавай до края, иначе къде ли ще се окажем?

Истинската религия е свръхестествена в своето начало, свръхестествена в периода на своето съществуване и свръхестествена в своя край. Тя е дело на Бога от началото до края. Има огромна нужда ръката на Бога да бъде протягана към нас. Вие усещате тази нужда сега и аз се радвам, че я усещате, защото сега ще помислите за собственото си спасение и ще отидете при Бога, който единствен е способен да ни предпази от падане и да ни прослави със Своя Син.

Това е Бог, който оправдава

Прекрасно е човек да бъде оправдан и да бъде направен праведен. Ако никога не бяхме нарушавали законите на Бога, никога нямаше да имаме нужда да бъдем оправдавани, защото щяхме да сме праведни без чужда помощ. Онзи, който през целия си живот е вършил нещата, които е трябвало да извърши и никога не е вършил нещо, което не би трябвало да върши, е оправдан от Закона. Но аз съм напълно уверен, че ти не сте такъв тип човек.

Ти си достатъчно почтен и не би претендирал, че си безгрешен човек, поради това имаш нужда да бъдеш оправдан. **При това положение, ако считаш себе си за праведен, ти просто се самоизмамваш.** Не се опитвай да правиш това, защото не си заслужава да си губиш времето. Ако поискаш приятелите ти да те направят праведен, какво биха могли да направят? Ти можеш да ги накараш да говорят добри думи за теб заради дребните ти добри дела, но в същото време други хора ще злословят по твой адрес за лошите ти дела. Оценките на хората не заслужават да им обръщаме голямо внимание.

Разглежданият от нас текст от Библията казва: **“Бог е този, който оправдава”** и това е твърдение, което попада точно в целта. Това е удивителен факт, който всеки човек трябва внимателно да обмисли. Елате и вижте. На първо място, никой друг освен Бог въобще би си помислил да оправдае онези, които са виновни. Виновните хора са живели в демонстративно неподчинение; те са вършили зло с двете си ръце; те се придвижвала от лошо към още по-лошо; те се върнали обратно към греха даже след като са осъзнали, че това е грях и поради това са били принудени за малко да го изоставят. Те са нарушавали Закона и са потъпкали Евангелието. Те са отказали да приемат предложенията на милостта и упорито продължавали да вършат безбожните си дела. **Как може такива хора да бъдат опростени и оправдани?** Хората около тях ги презират и казват: “Те са безнадежден случай.” Даже християните си гледат със съжаление, а не с надежда. **Но не така постъпва техния Бог.** Във великолепието на Своята милост Той е избрал някои от тях още преди създаването на света и няма да се успокои, докато не ги направи праведни и не ги направи годни, за да бъдат приети в кръга на любимите си синове. Не е ли написано: **“Бог не само ги отдели предварително, но ги и призова; които призова, направи праведни; и които направи праведни, прослави”** (Рим.8:30)? Следователно виждаш, че има някои хора, които Бог е решил да оправдае. Защо ти и аз да не сме сред тях?

Никой освен Бог не би си помислил да ме оправдае. Аз се учудвам сам от себе си. Не се съмнявам, че милостта е еднакво виждана и от другите хора. Погледнете Савел от Тарс, който с пияна на уста е преследвал слугите на Бога. Подобно на гладен вълк е тормозил агнетата и овцете наляво и надясно. Въпреки това, Бог го повалил на пътя за Дамаск, променил сърцето му и толкова цялостно го оправдал, че скоро след това същия човек се превърнал в най-великия проповедник на оправдаването чрез вяра, който някога е живял на земята. Сигурно той често се е удивлявал, че е бил оправдан чрез вярата му в Христос Исус, защото в миналото си е бил решителен търсач на спасение чрез спазването на Закона. Никой друг освен Бога не би си помислил да оправдае такъв човек като преследвачът Савел, но Господ Бог е славен в милостта.

Но даже и ако някой си беше помислил да оправдае грешните хора, никой освен Бог не би могъл да го направи. Невъзможно е друг човек да оправдае нарушения, които не са били извършени против него самият. Някакъв човек те е наранил сериозно. Ти можеш да му простиш и аз се надявам, че ще го направиш, но друг човек освен теб не може да му прости. Ако нараненият си ти, извинението задължително трябва да дойде от теб. **Ако ние сме извършили грях против Бога, във властта на Бога е да прости, защото грехът е срещу Него.** Това е причината, поради която в Пс.51:4 Давид казва: **“Пред Теб, само пред Теб съгреших, и пред Теб сторих това зло”** (Пс.51:4), защото единствено Бог, против когото е извършено престъплението, може да го опрости. Това, което дължим на Бога, може да бъде опростено от нашият велик Създател, ако благоволи да го направи и ако Той го опрости, то ще бъде опростено. Никой освен великият Бог, срещу когото сме извършили греха, не може да изчисти този грях. Поради това, нека да отидем при Него и да потърсим милост от ръцете Му. Да не позволяваме да бъдем отклонявани встрани от онези, които ще ни призовават да се изповядаме пред тях. В Божието Слово няма основания за тези техни претенции. Даже и когато им е възложено да раздават опрощение в името на Бога, би било по-добре те самите да отидат при

великия Бог чрез Посредникът Исус Христос, и да потърсят извинение от ръцете Му, защото сме сигурни, че това е правилният начин. Религията на упълномощаването съдържа в себе си един голям риск; по-добре е всеки да се вглежда в собствените си грехове и да не ги оставя в ръцете на друг човек.

Единствено Бог може да оправдае грешните хора и то по перфектен начин. Той изхвърля греховете ни зад гърба Си и ги премахва. Той казва, че след това греховете ни ще бъдат търсени, но няма да бъдат намерени. **Поради никакви други причини, а единствено поради безграничната Си доброта,** Той е подготвил един славен начин, чрез който може да направи кървавочервените ни грехове бели като сняг и да отдалечи прегрешенията ни от нас толкова далече, колкото е далече Изтокът от Запада. Той казва: “Аз няма да си спомням за твоите грехове.” Той извършва нужното за унищожаването на греха. В древността един човек е извикал удивено: *“Кой е Бог като Теб, Който прощава беззаконие и не се взира в престъплението на останалите от наследството Си? Не държи гнева Си винаги, защото Му е угодно да показва милост”* (Мих.7:18).

Сега не говорим за справедливост, нито че Бог се отнася към хората според заслугите им. Ако считащ, че можеш да градиш отношенията си с праведния Бог въз основа на изискванията на Закона, ти сте заплашен от вечен гняв, защото ти заслужаваш точно това. Благословено да бъде Неговото име, Той не се отнася към нас съгласно греховете ни. Сега Той се отнася с нас въз основа на изискванията на безплатната милост и на безграничното състрадание и казва: “Ще ви приема милостиво е ще ви обичам незаслужено.” Вярвай в това, защото е наистина вярно, че великият Бог е в състояние да се отнася с преизобилна милост към грешните хора. Да, Той е в състояние да се отнася към грешните хора така, като че ли винаги са били праведни. Прочети внимателно притчата за блудния син и виж как прощаващият баща приел завърналият се скитник с толкова силна любов, все едно че никога не е заминавал и никога не се е омърсявал с проститутките. Докато бащата се държал по този начин, по-стария път започнал да се сърди, но бащата не оттеглил любовта си. Колкото и виновен да си, достатъчно е да се върнеш при твоя Бог и Отец, и Той ще се отнесе към теб така, все едно че никога не си грешил! В очите Му ти ще бъдеш праведен човек и Той ще се отнася по този начин към теб. Какво ще кажеш за това?

Не виждаш ли – защото аз искам ясно да ти покажа колко прекрасно е - че никой друг, а единствено Бог би си помислил да оправдае грешните и че никой друг освен Бог не може да направи това? Виж какво предизвикателство отправя апостол Павел към нас: *“Кой може да обвини избраните от Бога? Никой! Защото Бог е този, който ги обявява за невинни”* (Рим.8:33). Ако Бог оправдава човека, той прави това прекрасно, правилно, справедливо и завинаги. В едно списание прочетох едно изречение, пълно със злоба срещу евангелието и срещу хората, които го проповядват, в което сме обвинявани, че се придържаме към някаква теория и си въобразяваме, че грехът може да бъде премахнат от хората. **Ние не се придържаме към теория, ние разгласяваме един факт. Най-великият факт под небесата е следният: Чрез скъпоценната си кръв Христос наистина премахва греха. Поради това, заради Христос, Бог се отнася към хората според условията на небесната милост, прощава на виновните и ги оправдава, не според това, което вижда в тях или според това, което вижда че ще има в бъдеще в тях, а според богатствата на Своята милост, която лежи в сърцето Му.** Това е, което сме проповядвали, това проповядваме сега и това ще проповядваме в бъдещето, докато сме живи. **Бог е този, който прави праведни неправедните хора.** Той не се срамува да прави това, нито пък ние се срамуваме да проповядваме това.

Оправдаването, което идва от Самият Бог е извън всякакво съмнение. Ако Съдията ме обяви за невинен, кой може да ме обвини? Ако Върховният съд на вселената ме е оправдал, кой ще каже нещо срещу мен? Оправдаването от Бога е задоволителен отговор на събудената съвест. По този начин Светият дух вдъхва мир над цялата природа и ние вече не се страхуваме. С това оправдание можем да отговорим на всички ръмжения и насмешки на Сатаната и на грешните хора. С това оправдание сме в състояние да умрем. С това оправдание ще възкръснем отново и ще се изправим във великата съдебна зала на Бога

Смело ще застана в онзи велик ден.

Защото кой ще може да ме обвини,

когато моя Бог ми е простил огромното

обвинение и проклятието заради греха ми? (Зинзердорф)

Бог може да заличи всичките ви грехове. Аз не стрелям в тъмното, когато казвам това. *“На хората може да им се прости всеки грях, който извършват, и всяко богохулство, което изричат”* (Мат.12:31). Въпреки, че си затънал до гуша в престъпления, с една дума Бог може да премахне мръсотията от теб и да каже: “Искам, бъди чист.” Бог е велик Опростител. Аз вярвам в опрощаването на греховете. А ти?

Даже в този момент той може да каже: “Греховете ти се простени. Иди си с мир” и ако направи това, никаква небесна или земна власт няма да може да отправи някаква подозрение към теб, а още по-малко да те осъди. Не се съмнявай във властта на всевишната любов. Може би няма да можеш да простиш на своя ближен, който те е засегнал така, както ти си засегнал Бога, **но не трябва да мериш Божието зърно със**

своята крина. **Неговите мисли и пътища са толкова по-високи от твоите**, колкото е по-високо небето над земята.

Ти си казваш: “Добре, би било голямо чудо, ако Бог можеше да ми прости.” **И наистина, това би било огромно чудо**, поради което е голяма вероятността Той да го направи, защото Бог “*върши велики и неизследими дела*” (Йов 5:9), които не сме очаквали.

Аз самият бях обхванат от едно ужасно чувство за вина, което превърна живота ми в нещастие. Но когато чух заповедта: “*Към Мен погледнете и спасени бъдете, всички земни краища; защото Аз съм Бог – и няма друг*” (Ис.45:22), аз погледнах и за един миг Бог ме оправда. Видях, че Исус Христос беше направен грешен заради мен и тази гледка ми даде спокойствие. **Когато израелтяните, които са били хапани от отровните змии в пустинята, са поглеждали към медната змия на пръта, те веднага били излекувани.** Същото се случи, когато погледнах към разпънатия на кръст Спасител. Светият Дух, който ми даде възможност да повярвам, ми даде мир чрез вярването. Почувствах се толкова сигурен, че бях опростен, така както преди това бях сигурен, че съм осъден. Аз бях сигурен в моето осъждане, защото Божието Слово казва това и съвестта ми свидетелстваше за това; но когато Бог ме оправда, аз бях направен също толкова сигурен в оправдаването ми от същия свидетел. В Библията Бог казва: “*Който повярва в Божия Син, не е осъден*” (Йоан 3:18). Съвестта ми носи свидетелство, в което повярвах и то е, че оправданието на Бога е точно. И така, аз имам на разположение свидетелството на Светият Дух и свидетелството на собствената ми съвест и двете свидетелства не си противоречат. Ох, да знаеш колко ми се иска и ти да получиш свидетелството на Бога в това отношение и тогава скоро ще имаш свидетелството в себе си!

Осмелявам се да кажа, че грешният човек, който е оправдан от Бога стои на по-сигурен фундамент отколкото човека, който счита себе си за праведен заради на делата си, ако има такива. Ние никога няма да сме по-сигурни, че сме свършили достатъчно работа. Съвестта ни винаги ще се безпокои и ще се страхува, че накрая, пред съда на Бога, ще се окажем недостойни и че единственото, на което се уповаваме е несигурното решение на нашето склонно да грешни отсъждане. Но когато Самият Бог ни оправдае и когато Светият Дух носи свидетелство в добавка, давайки ни мир с Бога, тогава чувстваме, че нещата са сигурни, стабилни и уредени и влизаме в почивката. Ничий език не може да опише дълбините на това спокойствие, което настъпва в душата на човека, който е получил мирът на Бога, който ни дава цялото разбиране.

Утвърждаването

Забележете сигурността, която Павел уверено очаква за всички светии. Той казва: “*Той (Исус Христос) ще ви пази силни до края, така че никой да не може да ви обвини в Деня на нашия Господ Исус Христос*” (1Кор.1:8). Това е този вид утвърждаване, към който трябва да се стремим във всички случаи. При него се предполага, че хората са прави и този начин предлага те да бъдат утвърждавани в правото. **Би било ужасно да се утвърждава човек, който върши грях или грещи.** Представете си утвърден пияница, или утвърден крадец, или утвърден лъжец. Би било плачевно някой човек да бъде утвърден в неверието или в безбожието. На Божественото утвърждаване могат да се радват само онези, на които вече е била изявена Божията милост. **Утвърждаването е работа на Светия Дух. Онзи, който дава вяра, той я подсилва и утвърждава. Онзи, който запалва любовта в нас, я запазва и разпалва още по-силно.**

Онова, което Исус ни е накарал да научим чрез първото си учение, сега Светия Дух ни кара да опознаем с още по-голяма яснота и увереност чрез допълнителните си указания. Светите ни постъпки биват утвърждавани, докато се превърнат в навик, а светите ни чувства са утвърждавани, докато започнат постоянно да пребивават в нас. Опитността и практикуването утвърждават както нещата в които вярваме, така и силата на решимостта ни да се придържаме към тях. Нашите радости и скърби, нашите успехи и провали са ръководени от Божието провидение, така както напоителния дъжд и силните ветрове принуждават дървото да се вкоренява още по-дълбоко в земята. Разумът ни е инструктиран и в нарастващото си познание събира основания още по-упорито да върви в добрия път. Сърцето е утвърждавано и по този начин е правено да се прилепва още по-плътнo към утешаващата истина. Хватката става още по-здрава, стъпката става още по-твърда и самият човек става още по-стабилен и здрав.

Това не е само естествено природно израстване, защото определено е дело на Светия Дух. Със сигурност Бог ще даде този вид растеж на онези, които разчитат на Него за вечния живот. Чрез работата си вътре в нас, Бог ще ни освободи от състоянието, в което сме нестабилни като морските вълни и ще ни направи да се вкореняваме дълбоко. Това наше изграждане в Христос Исус и мотивирането ни да пребиваваме в Него е част от метода, чрез който Той ни спасява. Вие ежедневно можете да наблюдавате това и няма да бъдете разочаровани. Онзи, в когото вярвате, ще ви направи да станете като дърво, посадено край

река, което е толкова защитено, че даже едно негово листо няма да изсъхне.

Каква сила за църквата е утвърденият християнин! Той е успокоение за натъжените и е помощ за слабите. Не искате ли и вие да сте такъв човек? Утвърдените християни са като опорни колони в домът на нашия Бог. Те не биват отвявани от всеки вятър на религиозното учение, нито са повалени от някакво внезапно изкушение. Те са голяма опора за другите и играят ролята на котви в периодите, когато църквата изживява трудности. Вие, които сте в началото на светия си живот, едва ли се осмелявате да се надявате, че и вие ще станете като тях. Но вие не трябва да се страхувате. Добрият Бог ще работи във вас така, както работи и в тях. Ще дойдат дни, когато онези, които сега са “бебета” в Христос ще се превърнат в “бащи” в църквата. Надявайте се за това велико нещо, но гледайте на него като на дар на милостта и не считайте, че то е отплата за работата ви или пък, че е плод от собствените ви старания и усилия.

Вдъхновеният от Бога апостол Павел казва, че тези хора ще бъдат утвърдени накрая. Той е очаквал милостта на Бога да ги предпазва лично до края на живота им или до връщането на Господ Исус на земята. И наистина, Павел е очаквал, че цялата Божия църква на всяко място и по всяко време ще бъде запазена до края, **когато Господ Исус, като Младоженец ще дойде, за да отпразнува сватбеното тържество със Своята перфектна Невеста.** Всички, които са в Христос ще бъдат утвърдени в Него до настъпването на този знаменит ден. Исус не е ли казал: *“И ще живеете, защото Аз живея”* (Йоан 14:19)? Освен това Той е казал: *“Аз ще им дам (на моите овце) вечен живот. Те никога няма да умрат и никой не може да ги грабне от ръката ми”* (Йоан 10:28). А Павел казва: *“Уверен съм в това, че Онзи, който започна добро дело сред вас, ще го доведе до завършек в Деня, когато Христос Исус дойде”* (Фил.1:6).

Работата на милостта в душата на човека не е някаква свръхестествена промяна. Животът, имплантиран като ново раждане идва като живо и неподлежащо на унищожение семенце, което живее вечно. Обещанията на Бога към вярващите нямат временен и преходен характер, защото за тяхното изпълнение се изисква вярващият да продължава да върви по пътя си, докато стигне до безкрайната слава. На нас ни е казано: *“Чрез вярата ви Божията сила ви брани, докато получите спасението, готово да се разкрие в края на времето”* (1Пет. 1:5). *“А праведният ще се държи в пътя си и който има чисти ръце, ще увеличава силата си”* (Йов 17:9). Не като резултат от собствените им заслуги или сила, а като безплатен дар и незаслужена услуга, тези, които вярват са **“пазени в Христос Исус”** (Юда 1). **Исус няма да изгуби нито една от овцете си. Няма да умре нито един член на Неговото Тяло.** Нито един от скъпоценните му камъни няма да липсва в деня, когато Той ще направи проверка на скъпоценностите си. Спасението, което се получава чрез вяра не е нещо, което се осъществява в продължение на месеци или години, защото нашият Господ Исус **“ни осигури вечно изкупление”** (Евр.9:12), а това което е вечно, не може да свърши.

Освен това Павел обявява своето очакване, че светиите от Коринт до края ще бъдат запазени като безупречни. (виж 1Кор.1:8). Тази безупречност е скъпоценна част от нашето спасение. Да бъдеш запазен свят е много по-добре, отколкото да бъдеш държан в безопасност. Страшно е, когато виждаме как религиозни хора преминават от една срамна грешка към следващата, защото не вярват в силата на нашия Господ да ги направи безупречни. Животът на някои християни представлява серия от препъвания. Те постоянно падат и се изправят. Но това не е подходящо поведение за вярващия. Той е поканен да живее според волята на Бога. Чрез вяра той може да може да достигне до стабилното и неотклонно вървене към светостта и това трябва да прави. Бог е способен не само да ни спаси от ада, но и да ни предпазва от падане. Ние не трябва да се предаваме пред изкушението. Не е ли писано: *“Грехът няма да господства над вас”* (Рим. 6:14). Господ е способен да пази стъпките на Своите светии и Той ще го направи, ако вярваме, че Той ще го направи. Ние не трябва да замърсяваме дрехите си. Чрез Божията милост ние можем да ги опазваме неопетнени от греховете на света. Ние сме задължени да правим това, защото **“без святост никой няма да види Господа”** (Евр.12:14).

Апостол Павел ни приканва да живеем така, че **“никой да не може да ви обвини в деня на нашия Господ Исус Христос”** (1Кор.1:8). Бог се съгласява, че в този последен и велик ден ние ще имаме възможността да застанем, лишени от всякакви обвинения и никой в цялата вселена няма да се осмели да постави под съмнение нашето твърдение, че сме откупени от Господа. Ние имаме грехове и недостатъци, за които трябва да тъгуваме, но това не са пропуски, които ще докажат, че сме извън Христос. Ние ще бъдем очистени от лицемерието, от измамата, от омразата и от удоволствието на греха, защото тези неща имат фатални последици.

Независимо от нашите провали, Светият Дух може да изработи в нас неопетнен характер пред хората, за да можем, подобно на Даниил да не даваме повод на обвиняващите езици да използват греховете ни в ущърб на нашата религия. Огромно множество вярващи в Бога мъже и жени са живели напълно прозрачен живот и никой не е могъл да ги обвини в нищо. Господ ще е в състояние да каже за много от вярващите това, което е казал за Йов, когато Сатаната е застанал пред Него: **“Обърна ли внимание на слугата ми ..., че няма подобен на него на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от**

злото” (Йов 1:8).

Ето това трябва да искаме да получим от ръцете на Бога. Това е триумфът на светиите: да продължават да вървят след Агнето навсякъде, където ги отведе и да запазват почитеността си пред живия Бог. Дано да сме в състояние никога да не се отклоняваме встрани по кривите пътеки и да даваме основание на противника да богохулства. За истински вяращият е написано: *“който е станал Божие дете, не продължава да греша, защото Божият Син го пази и лукавият не го докосва”* (1Йоан 5:18). Дано този текст да се отнася и за нас!

Ако току-що сте започнали духовния си живот, Господ може да ви даде безупречен характер. Въпреки че в миналото си сте извършвали много грехове, Господ може напълно да ви освободи от властта на старите навици и да ви превърне в образец на добродетелта. Той не само може да ви направи да сте морален, но може да ви направи да се гнусите от всеки лъжовен път и да се стремите само към онова, което е свято. Не се съмнявайте в това. Главатарят на грешниците не трябва да е даже на една крачка зад най-чистите свети. Вярвайте в това и ще ви бъде сторено според вярата ви.

О, каква радост ще бъде да бъдеш наречен безупречен в Съдния ден! Ние не пеем напразно, когато се присъединяваме към следния прекрасен химн:

Смело ще застана в този велик ден,
защото кой ще може да ме обвини в нещо?
След като моя Господ ми е простил
огромното проклетие и наказание, които заслужавах. (Зинзендорф)

Какво блаженство ще е да се наслаждаваш на тази безстрашна смелост, когато небето и земята ще избягат от лицето на Съдията на всичко! **Това блаженство ще бъде делът на всеки, който се стреми единствено към милостта на Бога в Христос Исус** и дано тази святост да компенсира постоянната им война с всички прояви на греха.